

Viața, lucrarea și învățăturile lui Isus

PARTEA a 4-a

Primind solia lui Isus

Autor: Antonino Di Franca

Introducere	2
1. “Ferice de voi, dacă le faceți”	4
2. Sângele Noului Testament	10
3. Calea Tatălui	16
4. “Și El vă va da un alt Mângâietor”	21
5. “Nu mă voi lepăda de Tine”	26
6. Ramuri care aduc roadă	31
7. Biruința asupra urii și persecuției	36
8. Mijlocirea lui Isus pentru ocrotire și bucurie	40
Apel pentru a sprijini Adunarea Mondială a	46
Conferinței Generale din Tortoreto, Italia	46
9. Mijlocirea lui Isus pentru sfințire și unitate	48
10. Rugăciunea din Ghetsemani	53
11. Isus în mâinile păcătoșilor	58
12. Judecat de consiliul iudeilor	63
13. Lepădarea de Domnul său	68
14. Trădare și Ruină	73
15. Înaintea Guvernatorului Roman	77
16. “Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”	82
17. Interogarea înaintea lui Irod	87
Raport misionar din țările în curs de dezvoltare din Africa de	
Vest	93
18. Pe cine au vrut	95
19. “Luați-L voi și răstigniți-L”	100
20. Răstignirea	105
21. Agonia de pe Cruce	110
22. Ultimele ore	115
23. Și-a depus viața	121
24. Odihna din mormânt	125
25. “Eu sunt învierea și viața”	130
Raport Misionar din Indonezia	136

Introducere

Aceasta este a patra parte a Lecțiunilor de școală de Sabat despre “Viața, Lucrarea și Învățăturile lui Isus.” Lecțiile anterioare despre acest subiect au prezentat minunatele învățături, minuni și experiența de viață a lui Isus de pe acest pământ. Am început cu preexistența Sa și nașterea Sa miraculoasă în Betleem și au urmat botezul și slujirea Lui în Galilea, Samaria, Iudea și alte regiuni. În lecțiile acestui an vom studia fazele finale a vieții și slujirii Sale – ultimele evenimente ale vieții Sale pe acest pământ care au fost cele mai critice în planul de mântuire. Se pune accentul pe primirea soliei lui Isus, luând în considerare felul în care contemporanii și ucenicii Lui au primit solia și cum ar trebui primită astăzi.

Isus a dat ucenicilor Săi informații clare despre ceea ce îi aștepta: “De atunci încolo, Isus a început să spună ucenicilor Săi că El trebuie să meargă la Ierusalim, să pătimească mult din partea bătrânilor, din partea preoților celor mai de seamă și din partea cărturarilor; că are să fie omorât și că a treia zi are să învie.” “Isus a luat cu Sine pe cei doisprezece și le-a zis: „Iată că ne suim la Ierusalim și tot ce a fost scris prin proroci despre Fiul omului, se va împlini.” “Dar trebuie să umblu astăzi, mâine și poimâine, fiindcă nu se poate ca un proroc să piară afară din Ierusalim.” Matei 16:21; Luca 18:31; 13:33. A scos în evidență suferințele, moartea și învierea Sa la fel ca și profețiile din viitorul apropiat cu privire la Ierusalim și sfârșitul lumii.

Spiritul Profetic spune: “ Toți cei care studiază viața lui Hristos și practică învățăturile Lui vor ajunge asemenea Domnului. Influența lor va fi ca a Lui. Ei vor da pe față un caracter sănătos. Când umblă pe cărarea smerită a ascultării, făcând voia lui Dumnezeu, ei exercită o influență care ajută la înaintarea lucrării lui Dumnezeu și la puritatea sănătoasă a lucrării Sale. În sufletele acestea pe deplin convertite, lumea urmează să aibă o mărturie cu privire la puterea sfințitoare a adevărului asupra caracterului omenesc.” – *T.* 6, pp. 96, 97 (1900); *Evanghelizare*, p. 269.

“În timp ce studiem suferințele lui Isus, rezultatele păcatului ne par atât de teribile încât ne fac să strigăm la Domnul să îndepărteze păcatele de la noi. În timp ce vor continua să privim, vom putea suporta tot mai mult priveliștea suferințelor lui Hristos și ne vom da seama tot mai clar de dragostea Sa pentru noi. Crucea lui Isus exercită o atracție minunată și are o putere nelimitată, căci dragostea lui Dumnezeu devine tot mai

impresionantă legată de scenele răstignirii.” –*Signs of the Times*, 22 Februarie, 1899.

De aceea, “să dăm la o parte orice piedică și păcatul care ne înfășoară așa de lesne și să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea. Să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus, care, pentru bucuria care-I era pusă înaintea, a suferit crucea, a disprețuit rușinea și șede la dreapta scaunului de domnie al lui Dumnezeu.” Evrei 12:1,2.

Pe măsură ce învățăm de la El, exemplul Lui îi va atinge pe alții prin intermediul nostru, căci “Cei care vor studia felul de învățare a lui Isus și se vor educa să urmeze pe căile Lui, vor atrage și impresiona mulțimi de oameni, la fel cum făcea Isus în zilele Sale.... Când adevărul îndeamnă prin caracterul său practic, oamenii vor fi convinși pentru că îi veți iubi, iar Duhul Sfânt le va mișca inimile.” –*Evanghelizare*, p. 124.

Trăind printre oameni, Isus a schimbat curentul natural al gândurilor și afecțiunilor firești prin renunțarea la sine, umilința, răbdarea, purtarea crucii și dedicarea Sa. Dacă învățăm de la El, vom urma exemplul Lui, lumea ne va recunoaște ca servi ai Săi, iar sufletele Îl vor accepta cu bucurie.

“‘Noi toți privim cu fața descoperită, ca într-o oglindă, slava Domnului și suntem schimbați în același chip al Lui, din slavă în slavă, prin Duhul Domnului.’ 2 Corinteni 3:18. Totdeauna trebuie să privim țintă la Domnul. Cei care fac acest lucru, umblă cu Dumnezeu asemenea lui Enoh și în mod imperceptibil lor, devin una cu Tatăl și cu Fiul. Zi de zi se produce o schimbare în mințile și inimile lor, iar înclinațiile naturale, căile naturale sunt modelate după căile și Duhul lui Dumnezeu. Ei cresc în cunoștința spirituală până la măsura plinătății de bărbați și femei în Hristos Isus. Ei reflectă lumii caracterul lui Hristos și rămânând în El și El în ei, ei își îndeplinesc misiunea pentru care au fost chemați ca și copiii ai lui Dumnezeu: ei devin lumina lumii, o cetate așezată pe un munte, ce nu poate să rămână ascunsă. ‘Nimeni, după ce a aprins o lumină, n-o acopere cu un vas, nici n-o pune sub pat, ci o pune într-un sfeșnic, pentru ca cei ce intră, să vadă lumina.’ Luca 8:16. Cei care au fost luminați de sus trimit razele puternice ale Soarelui Dreptății.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 296.

“Multă vreme a așteptat Dumnezeu ca spiritul de slujire să pună stăpânire pe întreaga biserică, astfel încât fiecare ins să lucreze pentru El potrivit destoiniciei sale. Când membrii bisericii lui Dumnezeu își vor face lucrarea hotărâtă lor în câmpurile ce au atâta nevoie, atât în preajma

lor, cât și mai departe, împlinind însărcinarea Evangheliei, atunci lumea întreagă va fi în curând avertizată și Domnul Isus va reveni pe acest pământ cu putere și slavă mare. "Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul." Matei 24:14." –*Istoria Faptelor Ap*, p. 111.

Pe parcursul acestor lecțiuni fie ca să se împlinească minunea de a reflecta dragostea lui Isus și a fi o lumină pentru alții.

– *Frații și surorile din Conferința Generală*

* * * * *

Colecta Specială a Școlii de Sabat va fi pentru
înființarea de școli de calificare
Dumnezeu să binecuvânteze fiecare dar dat din inimă!

1

Sabatul din 7 Ianuarie 2017

“Ferice de voi, dacă le faceți”

“Rânduiala spălării picioarelor a fost instituită cu scopul împăcării unora cu alții. Prin exemplul Domnului și învățătorului nostru, ceremonia aceasta umilitoare a fost stabilită ca o rânduială sfântă. Ori de câte ori este îndeplinită, Hristos este prezent prin Duhul Său Sfânt. Duhul acesta este cel care aduce în inimă convingerea cu privire la păcat.

“Când Domnul Hristos a îndeplinit rânduiala aceasta cu ucenicii Săi, toți au fost convinși de păcat, cu excepția lui Iuda. Prin urmare, când Domnul Hristos îi va vorbi inimii noastre, va aduce convingere. Izvoarele sufletului se vor deschide. Minte va fi întărită, fiind înviorată și pusă în mișcare, va doborî orice barieră care a cauzat dezbinarea și înstrăinarea. Păcatele care au fost săvârșite vor apărea mai distincte ca niciodată, pentru că Duhul Sfânt ne va aduce aminte de ele. Cuvintele lui Hristos: “Dacă știți aceste lucruri, ferice de voi, dacă le faceți”, vor fi înveșmântate într-o putere nouă.” –*Review and Herald*, November 4, 1902; *Evanghelizare*, p. 275.

Iubire până la sfârșit

1. Care a fost totdeauna motivul simțămintelor și acțiunilor lui Isus față de ucenicii Săi? Ce a făcut până la capăt? Ioan 13:1

“Hristos știa că sosise timpul ca El să plece din lumea aceasta, să meargă la Tatăl. Și, fiindcă îi iubea pe ai Săi, care erau în lume, i-a iubit până la capăt. Umbra crucii se lăsa deja peste El, iar inima Îi era chinuită de durere. Știa că va fi părăsit în ceasul în care va fi trădat. Știa că va fi omorât prin cel mai umilitor mijloc la care erau supuși criminalii. Cunoștea nerecunoștința și cruzimea acelor pe care venise să-i salveze. Cunoștea cât de mare era sacrificiul pe care trebuia să-l facă și pentru câți acesta va fi în zadar. Știind tot ce urma să se întâmple, fără îndoială, ar fi putut să fie apăsător de gândul propriei umilințe și suferințe. Dar El i-a privit pe cei doisprezece care fuseseră cu El ca fiind ai Săi și care urmau să fie lăsați să lupte în lume, după ce vor fi trecut ocară, înfrustrarea și chinurile Lui. Gândurile cu privire la cele ce avea să sufere erau întotdeauna legate de ucenicii Săi. El nu Se gândea la Sine. Minteia Îi era mai mult stăpânită de grija pentru ei.” –*Hristos Lumina Lumii*, 643

Slujind și spălându-Și ucenicii

2. Știind că a sosit timpul să îi părăsească, ce a făcut Isus când erau încă împreună? Ioan 13:2-5.

“Era obiceiul ca la zilele de sărbătoare un slujitor să spele picioarele oaspeților; și de data aceasta se făcuseră pregătiri pentru slujire. Vasul cu apă, ligheanul și ștergarul erau acolo, gata pentru spălarea picioarelor; dar nu era nici un slujitor de față și ar fi trebuit ca ucenicii să facă lucrul acesta. Dar fiecare dintre ei, mânați de mândria lor rănită, s-a hotărât să nu facă lucrarea de slujitor... Prin tăcerea lor, refuzau să se umilească.

“Cum putea să aducă Hristos aceste biete suflete la acea stare, încât Satana să nu câștige asupra lor o biruință definitivă? Cum putea El să le arate că o simplă mărturisire a uceniciei nu făcea din ei adevărați ucenici și nici nu le asigura un loc în Împărăția Lui? Cum putea El să le arate că adevărata măreție constă într-o slujire din iubire, într-o reală umilință? Cum putea El să aprindă iubirea în inima lor și să-i facă în stare să înțeleagă ce dorea să le spună?...

“Fapta aceasta a deschis ochii ucenicilor.... În felul acesta Și-a arătat Hristos iubirea față de ucenici.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 644, 645.

O nou înțelegere

3. Uimit de ceea ce a făcut Isus ucenicilor, ce a spus Petru când a venit la el să îi spele picioarele? A înțeles el ceea ce făcea Isus? Ioan 13:6,7.

“Când a venit rândul lui Petru, el I-a zis înmărmurit: "Doamne, Tu să-mi speli mie picioarele?" Umilința lui Hristos i-a sfâșiat inima. Se simțea cuprins de o mare rușine la gândul că nici unul dintre ucenici nu făcuse serviciul acesta. "Ce fac Eu", i-a zis Hristos, "tu nu pricepi acum, dar vei pricepe după aceea." Petru nu putea suporta să-L vadă pe Domnul său, pe care-L considera Fiul lui Dumnezeu, îndeplinind lucrarea unui slujitor. Tot sufletul lui s-a ridicat împotriva acestei umilințe. El nu-și dădea seama că tocmai pentru aceasta venise Hristos în lume. Cu glasul hotărât, el a zis: "Niciodată nu-mi vei spăla picioarele!." –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 645, 646.

“Când înțelegem cum este Dumnezeu, adevărul binecuvântat strălucește cu o lumină nouă, mai clară. Tot ce a ținut mintea într-o stare de confuzie este limpezit de razele strălucitoare ale Soarelui Neprihănirii. Și totuși sunt multe lucruri pe care nu le vom înțelege, dar avem asigurarea binecuvântată că lucrurile pe care nu le cunoaștem acum, le vom cunoaște în viața de apoi.” –*Solii Alese*, vol. 1, p. 184.

O curățire mai înaltă

4. Spălarea picioarelor de către Isus a fost doar un act de prietenie sau avea o semnificație mult mai adâncă? Poate exista părtașie și comuniune cu Isus fără curățire spirituală? Ioan 13:8-11.

“Hristos i-a zis lui Petru cu solemnitate: "Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine". Serviciul pe care-l refuza Petru preînchipuia o curățire mai înaltă. Hristos venise să spele inima întinată de păcat. Nelăsându-L pe Hristos să-i spele picioarele, Petru refuza curățirea mai înaltă, cuprinsă în cea umilă. De fapt, el Îl lepăda pe Domnul său. Nu este o umilință pentru Domnul, dacă este lăsat să lucreze pentru curăția noastră. Adevărata umilință este să primești cu inima recunoscătoare orice lucrare în favoarea noastră și să lucrezi cu sârguință în slujba lui Hristos.

“La cuvintele: "Dacă nu te spăl Eu, nu vei avea parte deloc cu Mine", Petru a renunțat la mândria și încăpățânarea sa. El nu putea să suporte gândul despărțirii de Hristos; aceasta ar fi însemnat pentru el moarte.

"Nu numai picioarele", a zis el, "dar și mâinile și capul." Isus i-a zis: "Cine s-a scăldat, n-are trebuință să-și spele decât picioarele, ca să fie curat de tot." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 646.

Un exemplu unic

5. Cât de obișnuit este pentru un maestru sau domn să își servească ucenicii sau servii? Fără a avea vreo importanță ceea ce credem despre această slujire, ce ne cere Domnul fiecăruia dintre noi să facem? Ioan 13:12-14.

“‘Voi toți sunteți frați.’ Ca frați, ne identificăm cu Domnul Hristos și unul cu celălalt. Ca frați, noi suntem identificați cu Hristos și prin harul Său, să ne identificăm unul cu altul. Și când spălăm picioarele urmașilor Domnului Hristos, este ca și când am atinge, în adevăr, picioarele Fiului lui Dumnezeu. Noi săvârșim acest act pentru că Domnul Hristos ne-a spus să-l facem și pentru că Domnul Hristos în persoană este printre noi. Duhul Său cel Sfânt face lucrarea de unire a inimilor noastre. Pentru a deveni una cu Hristos se cere lepădare de sine și sacrificiu de sine la fiecare pas.

“Aducerea la îndeplinire a actului umilinței sau a orânduiri spălării picioarelor cere o profundă cercetare de sine. Principiile nobile ale sufletului sunt întărite cu fiecare ocazie de felul acesta. Domnul Hristos locuiește în noi, și faptul acesta atrage inimă de inimă. Suntem chemați să ne iubim ca frații, să fim amabili, curtenitori în lucrările zilnice, având inimi care pot simți necazul sau durerea celui alt.” –(Letter 210, 1899) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1139.

6. A fost această slujire deosebită a lui Isus față de ucenicii Săi ceva ce doar El putea face sau a fost un exemplu pentru toți urmașii Săi? Ce se va întâmpla dacă urmăm acest exemplu? Ioan 13:15-17.

“În felul acesta Și-a arătat Hristos iubirea față de ucenici. Spiritul lor egoist L-a umplut de întristare, dar n-a intrat în disputa cu privire la problema lor. În schimb, le-a dat o pildă pe care ei să n-o uite niciodată. Iubirea Lui pentru ei nu putea fi tulburată ușor sau stinsă. El știa că Tatăl dăduse toate lucrurile în mâinile Lui și că El Însuși venea de la Dumnezeu și Se ducea la Dumnezeu. Era deplin conștient de divinitatea Sa; dar a lăsat la o parte coroana împărătească și îmbrăcămintea de domn și a luat chip de rob. Una din ultimele fapte pe care le-a făcut cât a trăit

pe pământ a fost aceea de a Se încinge și de a face lucrarea de rob.” – *Hristos Lumina Lumii*, pp. 644, 645.

“Umilința este un principiu activ ce crește, se dezvoltă dintr-o scrupuloasă conștiință a mării iubiri a lui Dumnezeu și se va prezenta prin modul în care ea lucrează. Luând parte la orânduirea spălării picioarelor noi dovedim că suntem binevoitori să aducem la îndeplinire acest act al umilinței. Noi facem chiar lucrul pe care Domnul Hristos l-a făcut, dar despre acesta nu trebuie să vorbim ca despre un act al umilinței. El este un act care simbolizează starea și condiția minții a și inimii.” –(Letter 210, 1899) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1139.

Spălarea și îndepărtarea geloziei și mândriei

7. Când ne gândim la Isus spălând picioarele ucenicilor Săi, ce curățire ne vine în minte? Ce necurăție trebuie îndepărtată de toți cei care vor intra în împărăția lui Dumnezeu? 1 Ioan 2:1,2; Apocalipsa 1:5.

“...Isus... dorea ca prin acest lucru să spele înstrăinarea, gelozia și mândria din inimile lor. Aceasta reprezenta o valoare mult mai mare decât spălarea picioarelor lor prăfuite. Cu spiritul pe care-l aveau atunci, nici unul dintre ei nu era pregătit pentru părtășie cu Hristos. Până când nu erau aduși la umilință și iubire, nu era pregătiți să ia parte la cina pascală sau să fie părtași la slujba de amintire, pe care Hristos era gata să o instituie. Inima lor trebuia să fie curățită. Mândria, interesul egoist născuseră despărțire și ură, dar Isus îndepărtase toate acestea la spălarea picioarelor. Se făcuse o schimbare de sentimente. Privind la ei, Isus putea să zică: "Voi sunteți curați". Acum se restabilise unirea inimilor, precum și iubirea unul față de altul. Ei deveniseră umili și gata să primească învățătura....

“La fel ca Petru și frații lui, și noi am fost spălați în sângele lui Hristos, dar adesea curăția inimii este întinată prin atingerea de cele rele. Trebuie să venim la Hristos pentru harul Lui curățitor. Petru se îngrozea la gândul că mâinile Domnului și Învățătorului lor ating picioarele lui murdare dar de câte ori nu atingem noi cu inimile noastre păcătoase și întinate inima lui Hristos! Cât de dureroase sunt pentru El caracterul nostru rău, deșertăciunea și îngâmfarea noastră! Și totuși trebuie să aducem la El toate slăbiciunile și faptele noastre murdare. Numai El ne

poate curăța. Noi nu suntem pregătiți pentru părtășie cu El decât atunci când suntem curățiți prin puterea Lui.” –*Hristos Lumina Lumii*, 646-649.

Întrebări de meditație

- Ce responsabilitate avem: să asigurăm curăție fizică familiei și cunoștințelor noastre sau și curăție spirituală?
- De ce anume avem nevoie pentru a arăta și altora cum să fie curății spiritual?
- Ce se va întâmpla cu noi dacă suntem gata să ne implicăm în această slujbă?
- Care sunt rezultatele când urmăm exemplul lui Isus în spiritul său?

Pentru studiu adițional

“Când El, căruia îngerii îi aduceau închinare, și care era bogat în cinstire, splendoare și slavă, a venit pe pământ și S-a făcut om, n-a invocat distinsa Lui natură ca o scuză spre a Se ține la distanță de cei nenorociți. În lucrarea Lui, El S-a aflat printre cei suferinzi, săraci, necăjiți și nevoiași. Hristos a fost întruparea perfecțiunii și a curăției. Caracterul și viața Lui au fost slăvite; cu toate acestea, El nu S-a aflat printre oameni cu titluri înalte și răsunătoare, nici printre cei mai onorabili din această lume, ci împreună cu cei disprețuiți și nevoiași. "Eu am venit", spune divinul Învățător, "să salvez ce era pierdut" (Mat. 18,11). Da, Maiestatea cerului a lucrat întotdeauna pentru a-i ajuta pe cei care aveau cea mai mare nevoie de ajutor. Fie ca exemplul lui Hristos să facă de rușine scuzele celor din această grupă, care sunt atât de atrași de sârmanul lor eu, încât consideră ca fiind sub gustul lor rafinat și sub înalta lor chemare să-i ajute pe cei neajutorați.... Este adevărat, se poate ca nu totdeauna să fie plăcut să te unești cu Domnul și să devii conlucrător cu El în ajutorarea chiar a acelei grupe care se află în cea mai mare nevoie de ajutor; dar aceasta este lucrarea pe care S-a umilit s-o facă El Însuși. Este slujitorul mai mare decât Domnul lui? El ne-a dat exemplul și ne poruncește să-l imităm.” –*T. 2*, p. 467.

“Această orânduire înseamnă mult pentru noi. Dumnezeu dorește ca noi să avem în vedere să cuprindem întreaga scenă, și nu numai actul singular al curățirii exterioare. Această lecție nu se referă numai la un singur act. Ea descoperă marele adevăr cum că Domnul Hristos este un exemplu cu privire la ceea ce, prin harul Său, trebuie să fim noi în relațiile noastre unul cu altul. El arată că întreaga viață ar trebui să fie o

viață de umilință, și credincioasă slujire.” –(Manuscript 43, 1897) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, p. 1139.

* * *

2

Sabatul din 14 Ianuarie, 2017

Sângele Noului Testament

“În timp ce mânca Paștele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie desființată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmașii Lui în toate țările, în toate timpurile.

“... Orânduirea Cinei Domnului a fost dată pentru a comemora marea eliberare săvârșită prin moartea Domnului Hristos. Această orânduire trebuie să se serbeze până la a doua Sa venire în slavă și putere. Ea este mijlocul prin care putem păstra mereu în minte marea Lui lucrare, făcută pentru noi.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 652, 653.

Cea mai mare dorință a Maestrului

1. Ce i-a trimis Isus pe ucenici să facă pentru pregătirea Paștelor? Când a sosit timpul, cu cine a serbat El Paștele? Matei 26:17-20.

“Hristos Se afla la trecerea dintre cele două sisteme și cele două mari sărbători ale lor. El, Mielul fără cusur al lui Dumnezeu, era gata să Se ofere ca jertfă pentru păcat, urmând ca, în felul acesta, să pună capăt sistemului de simboluri și ceremonii care, de patru mii de ani, arătau spre moartea Lui. În timp ce mânca Paștele cu ucenicii, a instituit în locul acestui sistem slujba care avea să amintească de jertfa cea mare. Sărbătoarea națională a iudeilor trebuia să fie desființată pentru totdeauna. Slujba rânduită de Hristos trebuia să fie îndeplinită de urmașii Lui în toate țările, în toate timpurile.

“Paștele fusese rânduit ca amintire a eliberării lui Israel din robia egipteană. Dumnezeu dăduse îndrumarea ca, în fiecare an, atunci când copiii întrebau ce înseamnă aceste lucruri, să li se povestească din nou

cele întâmplate. În felul acesta, minunata eliberare urma să se păstreze vie în amintirea tuturor.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 652.

2. Ce a spus Isus ucenicilor că vrea să facă? Descrieți însemnătatea diferitelor lucruri spuse de El cu privire la acest serviciu special din acest moment deosebit al istoriei. Luca 22:14-16

“Era ultimul Paște pe care Isus îl petrecea cu ucenicii Săi. El știa că i-a sosit ceasul; El Însuși era Mielul Pascal, iar în ziua când paștele era mâncat trebuia să fie jertfit. El știa că circumstanțele legate de această ocazie nu vor fi uitate niciodată de ucenicii Săi....

“În această ultimă seară cu ucenicii Săi, Isus avea multe de spus. O, dacă ar fi fost pregătiți să primească ceea ce dorea să le împărtășească, ar fi fost eliberați de chinul de moarte, dezamăgire și necredință. Dar Isus a văzut că ei nu puteau suporta ceea ce avea să le spună.” –(Manuscript 106, 1903) *Christ Triumphant*, p. 261.

“În locul sărbătorii naționale pe care o respectau iudeii, Domnul Hristos a instituit un serviciu memorial, spălarea picioarelor și Sfânta Cină, pentru a fi respectat de ucenicii Săi din toate timpurile și din toate țările. Aceste rânduieli trebuie să repete mereu actul săvârșit de Hristos, pentru ca toți să înțeleagă faptul că slujirea adevărată cere o lucrare lipsită de egoism.” –(*Signs of the Times*, May 16, 1900) *Evanghelizare*, pp. 275, 276.

O invitație din inimă

3. Ce i-a invitat Isus pe ucenici să facă, după ce a mulțumit și a frânt pâinea? Ce simboliza pâinea frântă pe care le-a împărțit-o? Matei 26:26

“Domnul nostru a zis: "Dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă... Căci trupul Meu este cu adevărat o hrană și sângele Meu este cu adevărat o băutură" (Ioan 6,53-55). Lucrul acesta este adevărat și pentru viața noastră fizică. Datorăm chiar și viața aceasta pământească morții lui Hristos. Pâinea pe care o mâncăm este cumpărată prin trupul Lui frânt. Apa pe care o bem este cumpărată prin sângele Lui vărsat. Nimeni, sfânt sau păcătos, nu mănâncă hrana zilnică fără a se hrăni cu trupul și sângele lui Hristos. Crucea de pe Calvar este gravată pe fiecare pâine. Se oglindește în fiecare izvor de apă. Toate acestea le-a spus Isus când a rânduit

simbolurile mării Sale jertfe. Lumina care strălucește de la serviciul de împărtășire din camera de sus sfințește hrana pentru viața noastră zilnică. Masa familiei ajunge ca masa Domnului și fiecare masă e un act sfânt.”
–*Hristos Lumina Lumii*, p. 660.

În amintirea celei mai mari jertfe

4. Pentru cine urma să fie frânt trupul Său? De aceea, care urma să fie responsabilitatea lor de atunci înainte? Luca 22:19; 1 Corinteni 11:24-26.

“Domnul nostru zice: Când ești convins de păcat, adu-ți aminte că Eu am murit pentru tine. Când ești urmărit, persecutat și întristat pentru Numele Meu și pentru Evanghelie, adu-ți aminte de iubirea Mea atât de mare, încât pentru tine Mi-am dat viața. Când îndatoririle tale îți par prea aspre și dureroase și poverile tale prea grele de purtat, adu-ți aminte că pentru tine am purtat crucea, disprețuind rușinea. Când inima ta se strânge de teama celor ce-i stau în față, amintește-ți că Răscumpărătorul tău trăiește ca să mijlocească pentru tine....

“Când primim pâinea și vinul, care simbolizează trupul frânt al lui Hristos și sângele Lui vărsat, în imaginație, ne alăturăm la scena împărtășirii din camera de sus. Ni se pare că trecem și noi prin grădina sfințită de agonia Aceluia care a purtat păcatele lumii. Suntem și noi martori la lupta prin care s-a câștigat împăcarea noastră cu Dumnezeu. Hristos ne este arătat ca răstignit între noi....

“Orânduirea Cinei Domnului a fost data pentru a comemora marea eliberare săvârșită prin moartea Domnului Hristos. Această orânduire trebuie să se serbeze până la a doua Sa venire în slavă și putere. Ea este mijlocul prin care putem păstra mereu în minte marea Lui lucrare, făcută pentru noi.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 659, 661-653.

Simbol al sângelui curățitor

5. Ce reprezenta rodul viței pe care li le-a oferit El? Pe câți ucenici i-a invitat să bea din el? Matei 26:27.

“Ori de câte ori se întâlneau pentru a comemora moartea Lui, își reaminteau cum "El a luat un pahar și, după ce a mulțumit lui Dumnezeu, li l-a dat, zicând: 'Beți toți din el; căci acesta este sângele Meu, sângele legământului celui nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor. Vă spun că de acum încolo nu voi mai bea din acest

rod al viței, până în ziua când îl voi bea cu voi nou în Împărăția Tatălui Meu". În necazul lor, ei au găsit mângâiere în speranța că El va reveni. Neprețuit a fost pentru ei gândul: "Ori de câte ori mâncați din pâinea aceasta și beți din paharul acesta, vestiți moartea Domnului până va veni El." 1 Corinteni 11:26." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 659.

“Domnul Hristos a rânduit ca această Cină Sfântă să fie comemorată adesea, cu scopul de a ne aminti de sacrificiul Său pe care l-a făcut prin faptul că și-a dat viața pentru iertarea păcatelor tuturor acelorora care vor crede în El și Îl vor primi.” –(*Review and Herald*, June 22, 1897) *Evanghelizare*, p. 276.

Sângele Noului Testament

6. Ce Legământ a pecetluit El cu sângele Său? Cât de departe va ajunge rodul jertfei Sale prin vărsarea de sânge? Matei 26:28.

“Împărțind cu ucenicii pâinea și vinul, Hristos S-a obligat să fie Răscumpărător. El le-a încredințat Noul Legământ, prin care toți cei care Îl primesc devin copii ai lui Dumnezeu și moștenitori împreună cu Hristos. Prin acest legământ, primesc orice binecuvântare pe care cerul o poate da pentru viața aceasta și pentru cea viitoare. Acest act al legământului trebuie să fie ratificat cu sângele lui Hristos. Iar aducerea la îndeplinire a actului sfânt trebuia să le amintească ucenicilor jertfa Sa nemărginită, adusă pentru fiecare ca o parte din marele întreg al neamului omenesc decăzut.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 656, 659.

“În acest ultim act săvârșit de Hristos, împărțind cu ucenicii Săi pâinea și vinul, El S-a angajat să le fie Răscumpărător, printr-un legământ nou, în care era scris și pecetluit faptul că toți aceia care îl vor primi pe Hristos, prin credință, vor primi toate binecuvântările pe care le poate oferi Cerul, atât în viața aceasta, cât și în viața viitoare nepieritoare.

“Legământul acesta urma să fie validat prin însuși sângele lui Hristos, preluând locul jertfelor din vechime, care aveau rolul de a păstra mereu jertfa Sa în atenția celor din poporul Său ales.” –(*Review and Herald*, June 22, 1897) *Evanghelizare*, p. 276.

Comuniune cu Hristos

7. Cu cine suntem în comuniune prin împărțirea pâinii și a mustului? Cu toate că suntem mulți, ce devenim când luăm din aceea unică pâine? 1 Corinteni 10:16,17.

“La sfânta împărtășire, se aplică textul acesta [Ioan 6:54, 56, 57] în chip deosebit. Când prin credință contemplăm jertfa cea mare a Domnului nostru, sufletul asimilează viața spirituală a lui Hristos. Sufletul acesta va primi putere spirituală din orice împărtășire. Slujba aceasta stabilește o legătură vie, prin care credinciosul este legat de Hristos și, în felul acesta, este legat de Tatăl. Într-un sens deosebit, ea formează o legătură între ființele omenești dependente și Dumnezeu.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 660.

“Iubirea lui Hristos, cu puterea ei constrângătoare, trebuie să fie păstrată vie în amintirea noastră. Hristos a instituit acest serviciu divin pentru ca el să ne poată vorbi despre iubirea lui Dumnezeu care a fost manifestată în favoarea noastră. Nu poate fi nici o unire între sufletele noastre și Dumnezeu decât prin Hristos. Iubirea și unirea dintre frați trebuie să fie cimentate și făcute veșnice prin iubirea lui Isus. Și n-a trebuit nimic altceva decât moartea lui Hristos pentru a face ca iubirea Lui să aibă efect asupra noastră. Numai prin faptul că El a murit putem noi să privim cu bucurie la a doua Lui venire. Jertfa Lui este centrul nădejzii noastre. De ea trebuie să ne prindem credința.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 660.

8. Ce se va spune despre cei care vor participa la masa nunții cerești a Mielului? Luca 14:15; 13:29; Apocalipsa 19:7-9.

“Urmașilor Săi credincioși, Domnul Hristos le-a fost un tovarăș zilnic și un prieten apropiat. Ei au trăit într-o strânsă legătură, într-o continuă comuniune cu Dumnezeu. Peste ei a răsărit slava Domnului. În ei s-a reflectat lumina cunoștinței și a slavei lui Dumnezeu de pe fața lui Isus Hristos. Acum, ei se bucură de razele neumbrite ale strălucirii și slavei Regelui mării în toată maiestatea Sa. Ei sunt pregătiți pentru comuniunea cu cerul, pentru că ei au cerul în inimile lor....

“Ferice de cei chemați la ospățul nunții Mielului!” (Apocalipsa 19:6-9).” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 421.

Întrebări de meditație

- De ce a așteptat Isus până în ultimele zile a vieții Sale pentru a înființa noul legământ?
- Credeți că a existat vreo condiție pentru a participa la noul legământ?

▪ În timpul părtășiei la Sfânta Cină, de ce este important să se amintească că Răscumpărătorul a înființat această orânduire odată cu noul legământ? Ce implicație are aceasta pentru noi?

▪ În împărtășirea cu alții a pâinii și a mustului, ce simțăminte de unitate și armonie ajută la stabilirea trupului spiritual menționat de apostolul Pavel?

Pentru studiu adițional

(*Review and Herald*, June 14, 1898) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, pp. 1139, 1140.

“Acela care privește iubirea inegalabilă a Mântuitorului va fi învățat în gând, curățit în inimă și transformat în caracter. El va merge în lume spre a fi o lumină, pentru a reflecta într-o anumită măsură această tainică iubire. Cu cât contemplăm mai mult crucea lui Hristos, cu atât mai mult ne vom însuși vorbirea apostolului, când a zis: "Departate de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume!" Galateni 6:14.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 661.

“Prin această orânduire, Hristos i-a eliberat pe ucenici de grijile și poverile obligațiilor antice evreiești ale ritualurilor și ceremoniilor. Acestea nu mai aveau nici o valoare; căci tipul s-a întâlnit cu antitipul în El Însuși, autorul și fondatorul tuturor orânduierilor evreiești care arătau înspre El ca marea și singura jertfă posibilă pentru păcatele lumii. El a dat această orânduire simplă ca să fie o vreme în care El să fie permanent prezent, să-i conducă pe toți cei care luau parte la ea să îi mustre conștiința, să îi trezească la a înțelege lecțiile simbolizate în ea, să le aducă aminte, să îi convingă de păcat și astfel să le primească pocăința umilă. El dorea să îi învețe că fratele nu trebuie să se înalțe mai pe sus de alt frate, să înțeleagă pericolul lipsei unității și a luptelor, căci sănătatea și activitatea sfântă a sufletului sunt implicate.” –*Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1139.

* * *

Calea Tatălui

“Zadarnice sunt visurile oamenilor spre progres, în zadar sunt toate silințele pentru înălțarea omenirii, atâta timp cât aceștia neglijează singura sursă a speranței și ajutorului neamului omenesc căzut în păcat. Căci "orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor" (Iacob 1,17). Fără Dumnezeu nu există un caracter creștin desăvârșit. Iar singura cale spre Dumnezeu este Domnul Hristos. El spune: "Eu sunt calea, adevărul și viața. Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine." Ioan 14:6.” –*Calea către Hristos*, p. 21.

O solie de pace și speranță

1. Cum și-a încurajat Isus ucenicii, cu toată durerea și tristețea Sa, având în vedere suferințele viitoare? În ciuda incertitudinilor, ce trebuiau să facă? Ioan 14:1,27,28.

“Cât de prețioasă este cunoștința că avem un Prieten credincios, Unul care va împărtăși cu noi un caracter nobil, înalt care să ne pregătească pentru compania îngerilor cerești din curțile de sus! Protecția sa este peste toți copiii săi. Ei au o pace pe care lumea nu o poate nici da, nici lua. Pierderea bunurilor pământești nu îi face nici fără speranță și nici fără cămin ....

“Mulți își caută securitatea în bogățiile pământești. Dar Hristos caută să îndepărteze din ochii lor bârna care le întunecă privirea, dându-le astfel posibilitatea de a admira mult mai marea greutate a slavei veșnice. Ei încurează fantasmile cu realitatea, pierzând din vedere gloria lumii veșnice. Hristos îi cheamă să privească mai departe decât prezentul și să adauge eternitatea privirii lor.” –*The Upward Look*, p. 355.

Invitație în casa Tatălui

2. În locul unei împărății pământești, către ce cămin le-a îndreptat El atenția? Cu toate că le-a spus clar că în curând se vor despărți, ce promisiune minunată le-a dat pentru a-i mângâia? Ioan 14:2-4.

“În lume am venit pentru binele vostru. Lucrez acum pentru voi. Chiar dacă plec de aici, tot pentru binele vostru voi lucra, cu toată sânguința. Am venit în lume ca să Mă descopăr vouă, pentru ca voi să credeți. Mă duc la Tatăl ca să conlucrez cu El în favoarea voastră. Scopul plecării lui Hristos era altul decât acela de care se temeau ucenicii. Aceasta nu însemna o despărțire pentru totdeauna. El Se ducea să pregătească un loc pentru ei, ca să vină iarăși și să-i primească la Sine. În timp ce clădea locașuri pentru ei, aceștia urmau să își dezvolte caractere asemănătoare celui ceresc.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 663.

“În felul acesta, va fi împlinită făgăduința dată de Hristos ucenicilor Săi: "Mă voi întoarce și vă voi lua cu Mine" (Ioan 14,3). Pe cei care L-au iubit și L-au așteptat, El îi va încununa cu slavă, cinste și nemurire. Morții cei dreپți vor ieși din mormintele lor și aceia care vor fi în viață vor fi răpiți împreună cu ei spre a întâmpina pe Domnul în văzduh. Ei vor auzi glasul lui Isus, mai dulce decât orice muzică ce a ajuns vreodată la vreo ureche muritoare, zicându-le: "Veniți binecuvântații Tatălui Meu de moșteniți împărăția care v-a fost pregătită de la întemeierea lumii." Matei 25:34.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 34.

Singura cale către Tatăl

3. Și-a dat seama Toma și ceilalți unde mergea Isus? Doar prin cine ne putem apropia și ajunge la Tatăl? Ce ne indică că Isus este singura cale? Ioan 14:5-7.

“Nu sunt multe căi către cer. Nu se poate ca fiecare să-și aleagă drumul său. Hristos zice: "Eu sunt calea... Nimeni nu vine la Tatăl decât prin Mine". Chiar de atunci de când s-a predicat întâi Evanghelia, când în Eden s-a declarat că sămânța femeii va sfărâma capul șarpelui, Hristos a fost înălțat ca fiind calea, adevărul și viața. El a fost calea pe când trăia Adam, când Abel I-a înfățișat lui Dumnezeu sângele mielului înjunghiat, care reprezenta sângele Mântuitorului. Hristos a fost calea prin care au fost mântuiți patriarhii și profeții. El este singura cale pe care putem ajunge la Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 663.

4. Ce dorință personală și-a manifestat Filip? Cum putem înțelege cuvintele lui Isus: „Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl.”? Ioan 14:8,9.

“Uimit de nepriceperea lui, Hristos a întrebat cu o dureroasă surprindere: "De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe?" Este cu puțință să nu vezi pe Tatăl în lucrările pe care le face prin Mine? Nu crezi că am venit să mărturisesc despre Tatăl? "Cum zici tu dar: 'Arată-ne pe Tatăl'? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl". Domnul Hristos n-a încetat să fie Dumnezeu când a devenit om. Cu toate că Se umilise luând chip de om, Își păstrase natura divină. Numai Hristos putea să-L reprezinte pe Tatăl între oameni, iar ucenicii avuseseră privilegiul să privească această reprezentare timp de peste trei ani.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 663, 664.

Strânsa comuniune dintre Tatăl și Fiul

5. Cât de strânsă este relația dintre Tatăl și Fiul Său? De aceea, cum trebuie să considerăm cuvintele și lucrările lui Isus? Ce a spus Isus pentru a-i face pe ucenici să înțeleagă că Tatăl lucra prin Fiul Său? Ioan 14:10,11.

“Dacă ucenicii ar fi crezut în această legătură vitală dintre Tatăl și Fiul, credința lor nu i-ar fi părăsit atunci când au văzut suferința și moartea lui Hristos pentru a salva o lume gata să piară. Hristos căuta să-i conducă de la starea lor de credință slabă la experiența pe care ar fi câștigat-o, dacă și-ar fi dat seama cu adevărat de ceea ce era El - Dumnezeu în trup omenesc. El dorea ca ei să-și dea seama că trebuie să fie conduși la Dumnezeu prin credință, iar aceasta să rămână ancorată în El. Cu câtă râvnă și stăruință a căutat Mântuitorul nostru plin de milă să-i pregătească pe ucenici pentru furtuna de ispite ce urma să se abată curând asupra lor! Ar fi dorit ca ei să fie ascunși cu El în Dumnezeu.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 664.

Rezultatele credinței și strânsa comuniune

6. Ce determină ca cineva să creadă cu adevărat în Fiul? Cine va ajunge la nivelul credinței și consacrării la care să facă aceleași lucrări ca și Isus sau chiar mai mari? Ioan 14:12.

“Mântuitorul dorea foarte mult ca ucenicii Săi să înțeleagă scopul pentru care natura Lui dumnezeiască era unită cu natura omenească. El a venit în lume ca să arate slava lui Dumnezeu, pentru ca omul să fie înălțat prin puterea ei recreatoare. Dumnezeu Se descoperea în El, pentru ca El să Se descopere în ei. Isus n-a dat pe față însușiri și nu S-a folosit

de puteri pe care omul n-ar putea să le aibă prin credința în El. Toți urmașii Lui pot avea natura Lui omenească desăvârșită, dacă se vor supune lui Dumnezeu ca El.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 664.

7. Ce este posibil când există o legătură corectă între Tatăl și ucenic? În același timp, ce va face ucenicul dacă își iubește cu adevărat Domnul? Ioan 14:13-15.

“...Dar rugăciunea în Numele lui Hristos înseamnă mai mult. Înseamnă a primi caracterul Său, a da pe față spiritul Său și a săvârși lucrările Sale. Făgăduința Mântuitorului este condiționată. "Dacă Mă iubiți", zice El, "veți păzi poruncile Mele." El mântuiește pe oameni nu în păcat, ci din păcat; și aceia care Îl iubesc își vor dovedi iubirea prin ascultare....

“Prin aceasta, Hristos nu voia să spună că lucrarea ucenicilor Săi va avea un caracter mai înalt decât a Sa, dar că va fi mai întinsă. El nu S-a referit numai la săvârșirea de minuni, ci la tot ceea ce urma să aibă loc sub lucrarea Duhului Sfânt....

“După înălțarea Domnului, ucenicii și-au dat seama de împlinirea făgăduinței Sale.... Făgăduința dată de Isus ucenicilor este o făgăduință pentru biserica Sa, până la sfârșitul timpului. Dumnezeu n-a intenționat ca planul Său minunat pentru răscumpărarea oamenilor să aibă urmări neînsemnate. Toți aceia care merg la lucru încrezători, nu în ceea ce pot face ei singuri, ci în ceea ce poate să facă Dumnezeu pentru ei și prin ei, cu siguranță vor simți împlinirea făgăduinței Sale: "Va face alte lucrări și mai mari decât acestea", declară El, "pentru că Eu Mă duc la Tatăl.” – *Hristos Lumina Lumii*, pp. 668, 664, 667.

Întrebări de meditație

- Comparând ideea centrală a acestei lecții, în ce lumină cade ideea populară că toate căile sau toate religiile duc în același loc – la Dumnezeu?
- Care este motivul și de ce doar *o singură cale* duce la Dumnezeu și de ce aceasta nu este o limitare, ci o ocazie mai mare, care ne ajută în găsirea ei?
- Ce va face un copil care este dus cu forța din casa tatălui său, când i se redă libertatea? Ce simțăminte va avea când cineva asemenea lui Isus îl ajută să se întoarcă acasă?

Pentru studiu adițional

“Prin faptul că și-a dus până la sfârșit vrăjmășia împotriva lui Hristos, când acesta a atârnat pe crucea de pe Golgota, cu trupul rănit și inima frântă, Satana a pierdut complet simpatia universului. Atunci s-a văzut că Dumnezeu renunțase la Sine în persoana Fiului Său, dându-Se pe Sine pentru păcatele lumii, pentru că a iubit omenirea. Creatorul a fost descoperit în Fiul Dumnezeului celui infinit. Aici, întrebarea: „Poate Dumnezeu să renunțe la Sine?” a primit un răspuns pentru totdeauna. Hristos a fost Dumnezeu și, prin faptul că S-a umilit pentru a Se întrupa, a preluat natura omenească și a ajuns să fie ascultător până la moarte, trecând printr-un sacrificiu infinit.” –*Solii Alese, vol. 1, p. 342.*

“Omul nu trebuie doar să citească din Cuvântul lui Dumnezeu, presupunând că o cunoaștere superficială a acestui Cuvânt va face să aibă loc o reformă a caracterului său. Lucrarea aceasta poate să fie îndeplinită numai de Acela care este Calea, Adevărul și Viața. Anumite învățături ale adevărului pot să fie susținute cu fermitate. Ele pot să fie repetate până când susținătorii lor ajung să creadă că se află cu adevărat în posesia marilor binecuvântări pe care le reprezintă învățăturile acestea. Totuși este posibil să fie susținute adevărurile cele mai mari și mai puternice, dar, în același timp, să fie ținute în curtea de afară, exercitând doar o influență mică în a face viața de zi cu zi să fie folositoare și plăcută. Sufletul nu este sfințit prin adevărul care nu este pus în practică.” –*Evanghelizare, p. 290.*

“Isus a făcut tot ce I-a stat în putere pentru a vă oferi un cămin în locuințele pregătite pentru cei ce-L iubesc și-L servesc aici, pe pământ. El și-a părăsit căminul ceresc și a venit într-o lume îmbibată de păcat — a venit la un popor care nu L-a prețuit, care nu I-a apreciat curăția și sfințenia, care I-a disprețuit învățăturile și, în final, La condamnat la cea mai crudă moarte. “Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” –*Solii pentru tineret, p. 346.*

* * * * *

“Și El vă va da un alt Mângâietor”

“Oricând și în orice loc, în toate întristările și în toate necazurile, când împrejurările sunt întunecoase și viitorul plin de tulburări, iar noi ne simțim fără putere și singuri, Mângâietorul va fi trimis ca răspuns la rugăciunea credinței. Împrejurările ne pot despărți de orice prieten pământesc; dar nici împrejurarea, nici depărtarea nu ne pot despărți de Mângâietorul ceresc. Oriunde am fi, oriunde am merge, El Se află totdeauna la dreapta noastră ca să ne sprijine, să ne ajute, să ne ridice și să ne îmbărbăteze.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 669, 670.

Promisiunea

1. Ce promisiune foarte importantă și plină de speranță a dat Isus ucenicilor Săi înainte de judecarea și răstignirea Sa? El urma să se întoarcă în scurt timp la Tatăl, dar ce trebuia să facă Mângâietorul?
Ioan 14:16.

“Înainte de a Se jertfi, Hristos a căutat darul cel mai însemnat și desăvârșit pe care să-l reverse asupra urmașilor Săi, un dar care să le pună la îndemână izvoarele nesecate ale harului ....

“Duhul fusese și mai înainte în lume; El lucrase asupra inimii oamenilor chiar de la începuturile lucrării de mântuire. Dar, câtă vreme Hristos fusese pe pământ, ucenicii nu doriseră alt ajutor. Numai când aveau să fie lipsiți de prezența Lui aveau să simtă nevoia după Duhul, și atunci El urma să vină.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 668, 669.

“Când Hristos le-a dat ucenicilor Săi făgăduința Duhului Sfânt, El Se apropia de încheierea lucrării Sale de pe pământ. El stătea în umbra crucii, dându-și pe deplin seama de povara vinovăției ce avea să apese asupra Sa, ca Purtător al păcatului. Mai înainte de a Se oferi pe Sine ca jertfă, El le-a dat ucenicilor îndrumări cu privire la darul esențial și desăvârșit pe care avea să-l reverse asupra urmașilor Săi - dar care avea să-i pună în legătură cu resursele nelimitate ale harului Său.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 47.

Cu ei și în ei

2. În acest context, ce a spus Isus despre Duhul Sfânt? Cine va primi acest dar special? Cât de apropiată va fi relația dintre Duhul adevărului și ucenicii Domnului? Ioan 14:17.

“Isus urma să se ridice spre căminul Său din curțile cerești, dar i-a asigurat pe ucenicii Săi că le va trimite un Mângâietor care va rămâne cu ei totdeauna. Toți trebuie să se încreadă în îndrumarea acestui Mângâietor. El este Duhul adevărului, dar acest adevăr lumea nu-l poate vedea și nici primi...” –*That I May Know Him*, p. 171.

“Mângâietorul este numit "Duhul adevărului". Lucrarea Lui este să definească și să susțină adevărul. La început, El locuiește în inimă ca Duh al adevărului și, după aceea, ajunge Mângâietor. Adevărul aduce mângâiere și pace, în timp ce minciuna nu poate să dea adevărata pace și mângâiere. Satana ajunge să stăpânească prin teorii și prin tradiții mincinoase mintea oamenilor. Îndrumându-i către idealuri neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și le întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 671.

Învățându-i și aducându-le aminte

3. Vor fi restricționate sau limitate învățăturile Mângâietorului? Ce le va aminti? Ioan 14:26.

“Nici de data aceasta ucenicii nu au înțeles cuvintele lui Hristos în sensul lor spiritual, și Domnul le-a lămurit din nou înțelesul. El a zis că li Se va descoperi prin Duhul. "Mângâietorul, adică Duhul Sfânt, pe care-L va trimite Tatăl, în Numele Meu, vă va învăța toate lucrurile." Nu veți mai zice: Nu pot să înțeleg. Nu veți mai vedea ca într-o oglindă, în chip întunecos. Atunci "puteți pricepe împreună cu toți sfinții, care este lărgimea, lungimea, adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece orice cunoștință." Efeseni 3:18, 19.

“Ucenicii aveau să fie martori ai vieții și lucrării lui Hristos. Prin cuvântul lor, Domnul trebuia să vorbească tuturor oamenilor de pe pământ. Dar, din cauza umilinței și morții lui Hristos, ei aveau să sufere o mare încercare și dezamăgire. Pentru ca, după întâmplările acestea,

cuvintele lor să poată fi fără greșală, Isus le-a făgăduit că Mângâietorul "vă va aduce aminte de tot ce v-am spus Eu." *Hristos Lumina Lumii*, 670

4. Erau în stare ucenicii să înțeleagă tot ceea ce dorea Maestrul să îi învețe? De aceea, ce lucrare extinsă va face Duhul Sfânt la timpul potrivit? Ioan 16:12,13.

“Hristos deschisese ucenicilor cărarea nesfârșită a adevărului. Dar pentru ei era foarte greu să despartă învățăturile Lui de tradițiile și învățăturile cărturarilor și fariseilor. Ei fuseseră deprinși să considere învățăturile rabinilor ca fiind glasul lui Dumnezeu și acestea mai aveau încă putere asupra minții și sentimentelor lor. Lucrurile trecătoare și gândurile pământești ocupau un loc de frunte în mintea lor. Ei nu înțelegeau natura spirituală a Împărăției lui Hristos, cu toate că El le lămurise acest lucru de atâtea ori. Mintea lor se încurcase. Ei nu apreciau valoarea Scripturilor pe care le prezenta Hristos. Multe din învățăturile Lui păreau că sunt pierdute pentru ei. Isus a văzut că nu prinseseră adevăratul înțeles al cuvintelor Lui. Plin de milă, le-a făgăduit că Duhul Sfânt le va reaminti ceea ce le spusese. El mai lăsase nerostite multe lucruri care nu puteau să fie înțelese de ucenici. Și lucrurile acestea urmau să fie descoperite prin Duhul. Duhul avea să le lumineze înțelegerea, pentru ca ei să aprecieze lucrurile cerești. "Când va veni Mângâietorul, Duhul adevărului", a zis Isus, "are să vă călăuzească în tot adevărul." –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 670, 671.

Inspirați să-L mărturisească pe Isus

5. Ce altă misiune va îndeplini Duhul Sfânt în numele lui Isus? Ioan 16:14; 15:26.

“Isus a spus despre Duhul: "El Mă va proslăvi". Mântuitorul venise pentru a proslăvi pe Tatăl, descoperind iubirea Lui; tot astfel Duhul trebuia să proslăvească pe Hristos, arătând lumii harul Lui. În natura omenească trebuia să se refacă însuși chipul lui Dumnezeu. Slava lui Dumnezeu și a lui Hristos necesită desăvârșirea caracterului poporului Său.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 671.

“Mângâietorul, pe care Domnul Hristos a făgăduit că îl va trimite după ce se va înălța la cer, este Duhul Sfânt în toată plinătatea dumnezeirii, care face vizibilă puterea harului divin pentru toți aceia care

Îl primesc pe Hristos ca Mântuitor personal și cred în El.” – *Evanghelizare*, p. 615.

Schimbare și înnoire

6. Ce lucrare profundă și puternică este necesară pentru a convinge oamenii de păcat și le dă dorința și puterea de a fi transformați?
Ioan 16:8-11.

“Când va veni El [Duhul adevărului], va dovedi lumea vinovată în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata.” Predicarea Cuvântului nu va fi de nici un folos fără prezența continuă a Duhului Sfânt și fără ajutorul Său neîncetat. Acesta este singurul Învățător capabil al adevărului dumnezeiesc. Adevărul va trezi conștiința și va transforma viața numai atunci când este însoțit în inimă de Duhul. Poate că cineva este în stare să prezinte litera Cuvântului lui Dumnezeu, poate că are cunoștința de toate poruncile și făgăduințele lui, dar, dacă Duhul Sfânt nu sădește adevărul în inimă, nici un suflet nu va cădea pe Stâncă, să se zdrobească. Învățătura, oricât de multă, și avantajele, oricât de strălucite, nu fac din om un canal de lumină fără conlucrarea Duhului lui Dumnezeu. Semănarea seminței Evangheliei nu va avea succes decât atunci când semințele sunt trezite la viață de roua cerului. Înainte ca vreo carte a Noului Testament să fi fost scrisă, înainte ca vreo predică de vestire a Evangheliei să se fi rostit, după înălțarea lui Hristos la cer, Duhul Sfânt a venit asupra apostolilor plecați în rugăciune. După aceea, vrăjmașii lor au spus: "Ați umplut Ierusalimul cu învățătura voastră." Faptele Ap. 5:28.” – *Hristos Lumina Lumii*, pp. 671, 672.

Promisiuni și ascultare

7. A fost promisiunea Duhului Sfânt limitată doar la ucenicii din primul secol? Cui a fost dat acest dar special? Faptele Ap. 2:39;5:32.

“Hristos a făgăduit bisericii Sale darul Duhului Sfânt, și făgăduința ne aparține în aceeași măsură ca și celor dintâi ucenici. Dar, ca oricare altă făgăduință, și aceasta este dată în mod condiționat. Sunt mulți care cred și mărturisesc că au încredere în făgăduința Domnului; ei vorbesc despre Hristos și despre Duhul Sfânt și, cu toate acestea, n-au nici un folos. Ei nu-și supun sufletul pentru a fi îndrumat și călăuzit de puterile cerești. Noi nu putem folosi Duhul Sfânt. Duhul trebuie să ne folosească pe noi. Dumnezeu lucrează prin Duhul în poporul Său "și voința și înfăptuirea

după buna Lui plăcere" (Fil. 2,13). Dar mulți nu vor să se supună acestei acțiuni. Ei doresc să se conducă singuri. Din cauza aceasta nici nu primesc darul ceresc. Duhul Sfânt este dat numai acelor care caută cu umilință pe Dumnezeu, care urmează călăuzirea și harul Său. Puterea lui Dumnezeu așteaptă să fie cerută și primită. Această binecuvântare făgăduită, dacă este cerută prin credință, aduce cu sine toate celelalte binecuvântări. Ea se dă potrivit cu bogățiile harului lui Hristos, și El este gata să dea fiecărui suflet atât cât poate să primească.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 672.

“Atunci să încetăm să mai privim la noi înșine ci să privim la Cel de la care vin toate virtuțile. Nimeni nu se poate face mai bun singur, ci trebuie să venim la Isus așa cum suntem, dorind din toată inima să fim curățiți de orice pată și urmă de păcat și să primim darul Duhului Sfânt.... Noi trebuie să ne prindem de această promisiune a Sa cu o credință vie....” –*Reflecting Christ*, p. 213.

Întrebări de meditație

- Care era condiția spirituală a bisericii primare când Domnul le-a dat darul Duhului?
- Ce efect minunat a urmat pogorării Duhului în predicarea soliei?
- Care este scopul divin în oferirea Duhului adevărului la poporul Său de astăzi?

Pentru studiu adițional

Hristos Lumina Lumii, pp. 668-672.

“Hristos a asigurat că după înălțarea Sa de pe acest pământ va da un dar celor care au crezut și celor care vor crede în El. ce dar suficient de bogat putea da care să anunțe și să împlinească ridicarea Sa la tronul mijlocirii? Trebuie să fie demn de mărirea și autoritatea Sa. El a trimis reprezentantul Său, a treia persoană a Dumnezeirii. Acest dar nu putea fi întrecut. El dădea toate darurile într-unul singur, de aceea darul Său era Duhul divin, puterea care să convingă, lumineze și sfințească.” –*My Life Today*, p. 36.

“Unii au întrebat, „Ce trebuie să fac pentru a primi Duhul Sfânt?” Cereți-l lui Dumnezeu să vă cerceteze inimile ca și cu o candelă aprinsă. Nu faceți nimic din egoism propriu.... Să presupunem că cei care se declară urmași ai lui Isus sunt reprezentanții Lui pe acest pământ. Nu vor vedea cei din lume și nu își vor da ei seama că au învățat de la Isus? Nu

va fi aceasta o putere? Noi dorim religia lui Hristos. aceasta va aduce roadele dragostei, bucuriei și a păcii.” –*Christ Triumphant*, p. 300.

“Duhul Sfânt este reprezentantul lui Hristos, dar fără trup omenesc și deci independent de acesta. Împiedicat de corpul omenesc, Hristos nu putea să fie prezent peste tot, în același timp. De aceea, era spre binele lor ca El să meargă la Tatăl și să trimită Duhul Sfânt ca înlocuitor pe pământ.... Prin Duhul, Mântuitorul putea fi în legătură cu toți. În felul acesta, era mai aproape de ei decât dacă nu S-ar fi înălțat.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 669.

* * *

5

Sabatul din 4 Februarie, 2017

“Nu mă voi lepăda de Tine”

“Fraților, trebuie să înfigem adânc săgeata în mina adevărului. Poți să studiezi diferite lucruri sau să discuți cu alții, dar numai dacă faci acest lucru în maniera potrivită. De multe ori eul este atât de mare încât dacă ni se pune o întrebare, un duh necreștin se manifestă. Acesta este lucrul de care se bucură Satana, dar trebuie să cunoaștem pentru noi înșine, cu inima în umilință, care este adevărul. Va veni timpul în care vom fi despărțiți și împrăștiați și fiecare din noi va trebui să stea fără să aibă vreo posibilitate de comuniune cu cei de aceeași credință prețioasă; dar cum vei putea să stai dacă Dumnezeu nu este de partea ta, iar tu să știi că El te conduce și îndrumă? Oriunde vom merge să cercetăm adevărul Biblic, Maestrul întrunirilor este cu noi.” –*This Day with God*, p. 93.

Încercarea

1. Având în vedere evenimentele ultimelor zile ale vieții lui Mesia, ce profeție a dat profetul Zaharia? Cum a încadrat Isus în context împlinirea acestei profeții? Zaharia 13:7; Matei 26:31.

“Din mulțimea ce urma pe Mântuitorul la Golgota, mulți Îl însoțiseră cu osanale pline de bucurie și fluturaseră ramuri de palmieri atunci când

a intrat triumfător în Ierusalim. Dar nu puțini dintre cei care-I adresaseră osanale, pentru că atunci era popular să facă astfel, acum se alăturau strigătului: "Răstignește-L! Răstignește-L!" Când Domnul Hristos a intrat în Ierusalim, speranțele ucenicilor crescuseră în cel mai înalt grad. Ei stătuseră strâns lângă Învățătorul lor, considerând că era o mare onoare a fi în legătură cu El. Acum însă, în umilirea Sa, ei Îl urmară de la distanță. Erau plini de durere și zdrobiți, dezamăgiți în speranțele lor. Cât de exact se împlineau cuvintele Domnului Hristos: "În noaptea aceasta, toți veți găsi în Mine o pricină de poticnire: căci este scris: 'Voi bate Păstorul, și oile turmei vor fi risipite.'" –*Hristos Lumina Lumii*, p. 743.

“Trăim acum în zilele din urmă când adevărul trebuie rostit clar, când muștrarea și avertizarea trebuie vestite lumii indiferent de consecințe. Dacă unii se vor simți ofenșați și vor întoarce spetele adevărului, trebuie să ne aducem aminte că la fel au făcut unii oameni și în zilele lui Hristos...” –*Solii Alese*, vol. 3, p. 422.

2. Având în minte profetia de mai sus, ce i-a spus Maestrul lui Petru? Pentru cine va fi deosebit de dură criza viitoare? Luca 22:31.

“Ucenicii ascultau plini de întristare și uimire. Și-au amintit cum, în sinagoga din Capernaum, când Hristos a vorbit despre Sine ca fiind Pâinea Vieții, mulți au găsit prilej de poticnire și au plecat de la El. Dar cei doisprezece nu se arătaseră necredincioși. Petru, vorbind în numele fraților săi, declarase credincioșie față de El. Mântuitorul spusese atunci: "Nu v-am ales Eu pe voi cei doisprezece? Și totuși unul din voi este un drac" (Ioan 6,70). În camera de sus, Isus a spus că unul din cei doisprezece Îl va vinde și că Petru se va lepăda de El. Dar cuvintele de acum îi vizau pe toți.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 673.

“Motivul pentru care atât de mulți așa ziși creștini cad în ispite teribile este că nu se cunosc bine pe ei înșiși. Aici a fost atât de tare cernut Petru de către vrăjmaș. Dacă am putea să înțelegem slăbiciunile noastre, am vedea că este atât de mult de lucru pentru noi, încât ne-am umili inimile sub mâna puternică a lui Dumnezeu. Agățându-ne sufletele neajutorate de Hristos, vom suplimenta ignoranța noastră cu înțelepciunea Sa, slăbiciunea noastră cu puterea Sa, fragilitatea noastră cu tăria Sa. Petru a căzut pentru că nu și-a cunoscut slăbiciunea proprie. El s-a crezut tare.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 91.

Ajutor în timp de criză

3. I-a asigurat El pe ucenici cu privire la vreo protecție sau doar i-a informat despre criza viitoare? Luca 22:32

“Nouă, asemenea lui Petru, ni se spun cuvintele: "Simone, Simone, Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta" (Luca 22,31.32). Hristos nu va părăsi niciodată pe aceia pentru care a murit. Noi Îl putem părăsi și putem fi copleșiți de ispite, însă Hristos niciodată nu Se întoarce de la acela pentru care a plătit răscumpărarea cu viața Sa. Dacă viziunea noastră spirituală ar fi trezită, am putea vedea suflete plecate sub apăsare și împovărate de durere, încărcate ca un car sub greutatea snopilor și gata să moară în descurajare. Ar trebui să vedem îngerii care zboară repede în ajutorul acestor ispitiți, împingând înapoi oștile care îi înconjoară și așezând picioarele lor pe temelia cea sigură. Luptele care se duc între cele două oștiri sunt tot atât de reale ca și acelea duse de oștile lumii acesteia, și de rezultatul acestei lupte spirituale depind urmările veșnice.”
–*Profeți și Regi*, pp. 175, 176.

Încrederea în care nu ne putem încrede

4. Era Petru conștient de slăbiciunea sa umană? Care a fost reacția sa la cuvintele de avertizare a lui Isus? Matei 26:33; Luca 22:33; Ioan 13:37.

“Când Petru spunea că-L va urma pe Domnul său chiar și la închisoare și la moarte, așa se și gândea să facă; dar el nu se cunoștea pe sine. În ascunzișurile inimii lui erau elemente de răutate, pe care împrejurările urmau să le scoată în evidență. Dacă el nu-și dădea seama de primejdia în care se afla, lucrurile acestea puteau să-l ducă la ruină veșnică. Mântuitorul a văzut în el o iubire de sine și o siguranță care urmau să copleșească până și iubirea pentru Hristos. În experiența lui se manifestaseră multă slăbiciune, multe păcate necrucificate, un duh de nepăsare, un temperament nesfântit și o intrare necugetată în ispită. Avertismentele pline de gravitate ale lui Hristos erau o invitație la cercetarea inimii. Petru avea nevoie să nu se încreadă în sine și să aibă o încredere mai profundă în Hristos. Dacă ar fi primit avertismentul cu umilință, L-ar fi rugat pe Păstorul turmei să-Și apere oaia. Când era gata să se înece pe Marea Galileii, el striga: "Doamne, scapă-mă? (Matei 14,30). Atunci Domnul Hristos Și-a întins mâna ca să-l prindă. Tot așa și

acum, dacă L-ar fi rugat pe Isus: "Scapă-mă de mine însumi", El l-ar fi ajutat. Dar Petru simțea că nu era crezut, și lucrul acesta era prea dureros pentru el. S-a simțit jignit și de aceea s-a încăpățânat și mai mult să se încreadă în sine." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 673, 674.

5. Cu toate că a refuzat hotărât să creadă că l-ar fi putut trăda pe Maestrul său, ce i-a spus Domnul? Era el gata cu adevărat să își dea viața pentru El? Matei 26:34; Luca 22:34; Ioan 13:38.

“Vedem cum natura umană poate fi înșelată, abătută din drum, pentru că i se permite lui Satana să pășească între sufletul omenesc și Isus. Cuvântul lui Hristos trebuie să fie vorbit cu autoritate, ‘Înapoia Mea, Satano.’ Lasă-Mă să mă apropiu de slujitorii Mei, pentru a nu fi învinși, ca să creadă cuvintele Mele mei degrabă decât pe cele ale înșelătorilor, căci ceea ce spun Eu este adevăr și neprihănire....” –*Christ Triumphant*, p. 275.

“Dacă Petru ar fi umblat în umilință cu Dumnezeu, ascunzându-se în Hristos; dacă ar fi căutat cu sinceritate ajutor divin; dacă ar fi fost mai puțin încrezător în sine; dacă ar fi acceptat avertizările Maestrului și le-ar fi pus în practică, ar fi vegheat în rugăciune.... Dacă s-ar fi analizat mai îndeaproape, Domnul i-ar fi dat ajutor divin și nu ar mai fi fost nevoie de cernerea lui Satana.... Nu există putere în întreaga armată satanică să despartă sufletul care se încrede, cu o încredere simplă, în înțelepciunea care vine de la Dumnezeu.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 91.

6. Ce a reafirmat Petru chiar mai vehement? S-au simțit ceilalți ucenici mai puțin siguri decât el? Ce sfat le-a dat Isus văzând slăbiciunea lor naturală umană? Matei 26:35; Marcu 14:31; Matei 26:41.

“Grija lui Isus pentru Petru a fost la baza recuperării sale. Satana nu a putut face nimic împotriva mijlocirii atotputernice a lui Isus. Iar rugăciunea înălțată de Isus pentru Petru este oferită tuturor celor cu inimă umilă și pocăită.... Petru a păcătuit împotriva luminii și a cunoașterii și împotriva marilor și extraordinarelor privilegii. Încrederea în sine a fost cea care la dus la cădere și același rău este la lucru în zilele noastre în inimile umane. Poate că scopul nostru este să fim buni și să facem bine, dar vom da greș cu siguranță de cele mai multe ori dacă nu suntem elevi consecvenți în școala lui Hristos. Singura noastră siguranță

este în a umbla cu Dumnezeu în umilință.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 91.

Încercați dar nu abandonați

7. Cu toate că oile au fost împrăștiate în ceasul încercării, ce le-a spus Isus ca încurajare? Ți lasă Dumnezeu pe copiii Săi singuri în momentul încercării? Matei 26:32; 1 Corinteni 10:13; 2 Petru 2:9; Psalmii 34:17-19.

“Isus îi privea cu milă pe ucenici. Nu putea să-i scape de încercare, dar nu voia să-i lase nemângâiați. El i-a asigurat că va sfârâma lanțurile mormântului și că iubirea Sa pentru ei nu va slăbi. "După ce voi învia", a spus El, "voi merge înaintea voastră în Galilea" (Mat. 26,32). Chiar înainte de a se lepăda de El, ei au avut asigurarea că vor fi iertați. După moartea și învierea Sa, au știut că erau iertați și scumpi inimii lui Hristos.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 674.

Întrebări de meditație

- Ne putem imagina care va fi încercarea noastră din viitor și cum o vom înfrunța?
- Suntem mai conștienți și pregătiți pentru criză decât Petru și ucenicii?
- Ce crezi că e necesar a avea pentru a nu-L părăsi pe Isus, ca Petru și ceilalți ucenici?

Pentru studiu adițional

“Felul în care Mântuitorul s-a purtat cu Petru a constituit o lecție atât pentru el, cât și pentru frații săi. Deși Petru Îl tăgăduise pe Domnul său, iubirea pe care Domnul o avea pentru el nu s-a clătinat nicidecum. Și, când apostolul urma să înceapă lucrarea de slujire a Cuvântului pentru alții, el avea să-l întâmpine pe cel nelegiuit cu răbdare, simpatie și iubire iertătoare. Amintindu-și de propria sa slăbiciune și cădere, el avea să trateze oile și mieii turmei încredințate grijii sale cu aceeași bunătate cu care Hristos Se purtase față de el.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 516.

“Fiecărui creștin i se adresează cuvintele spuse lui Petru: ‘Satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta.’ Luca 22:31, 32. Mulțumiri lui Dumnezeu că nu suntem lăsați singuri. Aceasta este siguranța noastră. Satana nu poate atinge cu un dezastru veșnic pe cei pe care Hristos i-a pregătit prin

mijlocire anterioară, căci harul este dat fiecărui suflet prin Hristos și a fost asigurată o cale de scăpare, astfel încât nimeni nu trebuie să cadă sub puterea nimicitoare a vrăjmașului.” –*That I May Know Him*, p. 286.

* * *

6

Sabatul din 11 Februarie 2017

Ramuri care aduc roadă

“Isus și ucenicii Săi erau în drum către Ghetsemani, la poalele Muntelui Măslinilor, un loc retras, unde El Se dusese adesea să Se roage. Mântuitorul le explicase ucenicilor misiunea Sa în lume și legătura spirituală pe care ei trebuiau să o păstreze cu El. Acum, le-a ilustrat învățătura. Luna lumina strălucitor asupra unei vițe înflorite. Arătându-le-o ucenicilor, Isus a folosit-o ca simbol.” –*Hristos Lumina Lumii*, 674.

Simboluri prețioase

1. Cum este descris Israelul ca popor ales al lui Dumnezeu în Vechiul Testament? Cui i-a aplicat Isus simbolul viței? Psalmii 80:8; Isaia 5:1,7; Ioan 15:1, prima parte.

“Eu sunt adevărata Viță.” Iudeii consideraseră totdeauna vița ca fiind planta cea mai nobilă și simbol a tot ce este puternic, minunat și roditor. Israel fusese reprezentat printr-o vie pe care Dumnezeu o plantase în Țara Făgăduită. Iudeii își întemeiaseră nădejdea de mântuire pe legăturile lor cu Israel. Dar Isus a zis: "Eu sunt adevărata Viță". Să nu credeți că din cauza legăturii voastre cu Israel puteți ajunge părtași la viața lui Dumnezeu și moștenitori ai făgăduinței Lui. Numai prin Mine se primește viața spirituală.

“Eu sunt adevărata Viță”, a zis El. În loc să aleagă palmierul plin de grație, cedrul înalt sau stejarul puternic, Isus a ales vița, cu cârceii ei agățători, ca să Se prezinte pe Sine. Palmierul, cedrul și stejarul stau prin puterea proprie. Ei n-au nevoie de sprijin. Dar vița se agață de araci și, în felul acesta, se înalță către cer. Tot astfel și Hristos, în natura Lui omenească, avea nevoie de putere dumnezeiască. "De la Mine Însuși,

nu pot face nimic", spusese El mai înainte (Ioan 5,30).” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 674, 675.

2. Dacă Isus este adevărata viță, cine este vierul? Pe cine reprezintă mlădițele din pildă? Ioan 15:1, ultima parte, 5, prima parte.

“Eu sunt adevărata Viță și Tatăl Meu este vierul.” Părintele ceresc sădise această viță de soi bun pe dealurile Palestinei și El Însuși fusese vierul. Mulți erau atrași de frumusețea acestei Vițe și recunoscuseră obârșia ei dumnezeiască....

“Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele”, a zis Hristos către ucenici. Cu toate că avea să fie despărțit de ei, unirea spirituală cu El rămânea neschimbată. Legătura care este între mlădiță și viță, a zis El, reprezintă legăturile voastre cu Mine. Altoiul este înfipt în vița cea vie și apoi crește în tulpină, legându-se fibră cu fibră și nervură cu nervură. Viața viței devine viața mlădiței. Tot așa și sufletul, care era mort în nelegiuiri și păcate, primește viață prin legătura cu Hristos. Legătura cu El se face prin credința în El ca Mântuitor personal. Păcătosul își unește slăbiciunea cu tăria lui Hristos, goliciunea sa cu plinătatea lui Hristos, nimicnicia sa cu puterea dăinuitoare a lui Hristos. El are gândul lui Hristos. Natura omenească a lui Hristos a atins natura noastră omenească și natura noastră omenească a atins divinitatea. În felul acesta, cu ajutorul Duhului Sfânt, omul ajunge părtaș al naturii dumnezeiești. El este primit în Cel Preaiubit.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 675.

Vita și mlăditele

3. Ce înseamnă în mod spiritual a fi mlădiță? Poate o mlădiță să aducă roade sau să supraviețuiască dacă este separată de viță? Ioan 15:4,5.

“Această unire cu Hristos, o dată realizată, trebuie păstrată. Hristos a zis: "Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi. După cum mlădița nu poate aduce roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi nu puteți aduce roadă, dacă nu rămâneți în Mine". Aceasta nu este o atingere întâmplătoare și nici o legătură din când în când. Mlădița ajunge parte integrantă din viță. Revărsarea de viață, tărie și putere de rodire de la rădăcină la ramuri nu este împiedicată de nimic și curge neîntrerupt. Despărțită de viță, mlădița nu poate să trăiască. Nici voi, a zis Isus, nu puteți trăi despărțiți de Mine. Viața pe care ați primit-o de la Mine nu

poate fi păstrată decât printr-o legătură neîntreruptă. Fără Mine nu puteți birui nici un păcat și nu puteți să vă împotriviți nici unei ispite.

“Rămâneți în Mine, și Eu voi rămâne în voi.” A rămâne în Hristos înseamnă a primi fără încetare Duhul Lui și a trăi o viață de supunere fără rezerve în slujba Lui. Canalul de legătură între om și Dumnezeu trebuie să fie deschis continuu. După cum mlădița trage neîntrerupt seva din vița-de vie, tot astfel și noi trebuie să ne prindem de Isus și să primim de la El, prin credință, tăria și desăvârșirea Lui de caracter.

“Rădăcina își trimite hrana prin ramuri până la cea mai slabă mlădiță. Tot așa și Hristos trimite fiecărui credincios curentul puterilor spirituale. Atâta vreme cât sufletul este unit cu Hristos, nu este nici o primejdie ca el să se ofilească sau să se strice.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 676.

Importanța rămânerii în viță

4. Ce se întâmplă dacă o mlădiță este separată de viță? Dacă legătura noastră cu Isus rămâne constantă, ce se va întâmpla prin intermediul rugăciunii? Ioan 15:6,7.

“Tatăl Meu este vierul. Pe orice mlădiță care este în Mine și nu aduce roadă, El o taie.” Chiar dacă pe dinafară s-ar părea că altoiul este unit cu vița, se poate ca să nu aibă o legătură vitală cu ea. În cazul acesta, nu poate să se arate nici creștere, nici rodire. Tot astfel poate să fie o legătură aparentă cu Hristos, fără o unire adevărată cu El, prin credință. Prin mărturisire de credință, cineva poate să pătrundă în biserică, dar numai caracterul și purtarea arată dacă este în legătură cu Hristos. Dacă nu aduc roadă, sunt ramuri amăgitoare. Faptul că sunt despărțiți de Hristos aduce după sine o ruină totală, cum e aceea reprezentată prin mlădița moartă. “Dacă nu rămâne cineva în Mine, este aruncat afară, ca mlădița neroditoare, și se usucă; apoi mlădițele uscate sunt strânse, aruncate în foc și ard.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 676.

Metoda lui Dumnezeu pentru perfecționare

5. Ce face grădinarul cu o ramură care nu aduce roade? Dar cu una care aduce roade? Ioan 15:2, 3.

“Și pe orice mlădiță care aduce roadă, o curăță ca să aducă și mai multă roadă.” Din cei doisprezece care Îl urmaseră pe Isus, unul, care se asemena cu mlădița uscată, urma să fie îndepărtat, iar restul trebuia să treacă pe sub cosorul încercărilor amare. Plin de duioșie, Isus le-a

explicat ucenicilor scopul Vierului. Curățirea aduce durere, dar lucrarea de tăiere este făcută de Tatăl. El nu lucrează cu o mână lipsită de dibăcie sau cu inimă nepăsătoare. Unele mlădițe se întind pe pământ; acestea trebuie să fie liberate de lucrurile pământești, de care s-au prins cu cârceii lor. Ele trebuie să se îndrepte către cer și să se sprijine pe Dumnezeu. Frunzișul prea îmbelșugat, care atrage curentul de viață și nu-l lasă să ajungă la roade, trebuie să fie tăiat. Tot ceea ce a crescut peste măsură trebuie să fie îndepărtat, pentru a face loc razelor vindecătoare ale Soarelui Neprihănirii. Vierul taie toate creșterile dăunătoare, pentru ca roadele să fie mai bogate și mai abundente.” – *Hristos Lumina Lumii*, pp. 676, 677.

Mlădițe pline de roadă

6. Care este testul adevăratei ucenicii? Cine va primi slava când ucenicii Săi aduc roade bune? Ioan 15:8; Filipeni 1:11.

“Viața viței se va arăta în chip de roadă bogată pe mlădițe. "Cine rămâne în Mine, și în cine rămân Eu, aduce multă roadă; căci despărțiți de Mine, nu puteți face nimic." Când trăim prin credința în Fiul lui Dumnezeu, se vor da pe față în noi roadele Duhului Sfânt; nu va lipsi nici una.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 676.

“Creștinul credincios aduce multă roadă, el este un luptător; el nu este leneș, ci își va pune întreaga armură pentru a se lupta în bătăliile Domnului. Lucrarea esențială este de a face ca gusturile, pofta, pasiunile, motivele, dorințele să fie corespunzătoare marelui standard moral de neprihănire. Lucrarea trebuie să înceapă din inimă. Aceasta trebuie să fie curată, să se conformeze întru totul voinței lui Dumnezeu, pentru ca nu cumva vreo pasiune, obicei sau defect să pună stăpânire și să devină o putere de distrugere. Dumnezeu nu acceptă nimic altceva decât o inimă întregă.” – *Principiile fundamentale ale educației creștine*, 118, 119.

7. Care este scopul Domnului când cheamă și rânduie oameni? Ce așteaptă de la fiecare membru și biserică de pe pământ? Ioan 15:16.

“În aceasta este proslăvit Tatăl Meu”, a zis Hristos, "dacă aduceți multă roadă." Dumnezeu dorește să dea pe față prin tine sfințenia, bunătatea și mila caracterului Său. Cu toate acestea, Mântuitorul nu cere de la ucenici să se chinuiască pentru a aduce roadă. El le spune să rămână în El. "Dacă rămâneți în Mine", zice El, "și dacă rămân în voi

cuvintele Mele, cereți orice veți vrea și vi se va da." Hristos rămâne în urmașii Săi prin Cuvânt. Legătura aceasta este tot atât de vitală ca aceea reprezentată prin a mânca trupul Său și a bea sângele Său. Cuvintele lui Hristos sunt duh și viață. Primindu-le, primiți viața Viței. Voi trăiți "prin orice cuvânt care vine din gura lui Dumnezeu" (Mat. 4,4). Viața lui Hristos ajunsă în voi dă naștere acelorași roade ca și în El. Dacă trăiți în Hristos, dacă vă alipiți de Hristos, dacă sunteți sprijiniți de Hristos și trageți hrana din Hristos, veți aduce roade ca Hristos." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 677.

Întrebări de meditație

- Spiritual vorbind, pot ramurile care nu au calități aduce roade?
- Pe de altă parte, sunt responsabili pentru aducerea de roade doar cei care au daruri speciale?
- Apreciezi tu marele privilegiu și misiunea de a fi chemat ucenic roditor?
- Când putem deveni roditori, după cum dorește Domnul pentru biserica Sa?

Pentru studiu adițional

“Nu poate exista creștere sau rodire în viața celui care se ocupă numai de el. Dacă acceptați pe Hristos ca Mântuitor personal, atunci trebuie să vă uitați pe voi înșivă și să vă străduiți a fi de ajutor altora. Vorbiți despre iubirea Domnului Hristos, despre bunătatea Lui. Îndepliniți orice datorie ce vi se prezintă. Purtați în inimile voastre poverile altora și, prin orice mijloace care vă sunt la îndemână, căutați să salvați pe cei pierduți. Primind Spiritul lui Hristos - spiritul iubirii neegoiste și al lucrării pentru alții - veți crește și veți aduce roade. Roadele Duhului se vor coace atunci în caracterul vostru. Credința aceasta va crește, convingerile se vor întări, iar iubirea voastră va fi făcută desăvârșită. Atunci veți reflecta din ce în ce mai mult chipul Domnului Hristos în tot ceea ce este curat, nobil și plăcut.” –*Parabolele Domnului Hristos*, pp. 67, 68.

* * *

Biruința asupra urii și persecuției

“Nu trebuie să credem că dacă umblăm pe calea ascultării vom scăpa de încercări, căci vrăjmașul va face tot ce îi stă în putere să ne împiedice de la câștigarea cerului. Dar Mântuitorul ne-a promis să ne ajute. Treci prin încercări? Și Isus a trecut! Ești ispitit? Și El a fost – în toate lucrurile, asemenea nouă. ‘El era în lume, și lumea a fost făcută prin El, dar lumea nu L-a cunoscut. A venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit. Dar tuturor celor ce L-au primit, adică, celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu.’ Ioan 1:10-12.” –*The Upward Look*, p. 325.

Ce oferă lumea

1. Știind ce îi așteaptă în lume, ce le-a spus Isus ucenicilor înainte să se întâmple? La ce ne putem aștepta, din moment ce Isus a fost urât? Ioan 15:18.

“Când ne despărțim de lume și obiceiurile ei, ne vom confrunta cu nemulțumirea celor lumești. Lumea la urât pe Cel care era întruparea virtuții, pentru că era mai bun decât ei. Robul nu este mai mare decât domnul său. Dacă căile noastre sunt plăcute lui Dumnezeu, lumea ne va urî. Dacă Maiestatea cerului a venit în această lume, a îndurat o viață de umilință și moarte rușinoasă, de ce ar trebui să ne dăm înapoi pentru că ascultarea implică crucea? Dacă El a fost persecutat, ne putem aștepta la un tratament mai bun?... Vă îndemn să priviți Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii! El va mângâia și susține pe toți cei care vin la El pentru ajutor....” –*The Upward Look*, p. 325.

2. Care este motivul acestei urii? Putem spune cu adevărat că nu aparținem acestei lumi și de aceea suntem urâți? Ioan 15:19.

“Voi ați întreținut ideea că lumea este împotriva noastră ca popor, pentru că nu suntem sociabili, suntem prea simpli în îmbrăcăminte și prea stricți în ceea ce privește distracțiile, retrăgându-ne prea mult față de ei atât în ceea ce privește practica, cât și în ceea ce privește doctrina.

Voi ați crezut că, dacă am fi mai puțin exclusiviști și dacă ne-am amesteca mai mult cu lumea, opiniile și impresiile lor despre noi ar fi în mare măsură modificate. Dar nici o greșeală mai mare nu poate afecta gândirea omenească.” –T. 5, p. 433.

Respingere și persecuție

3. Care va fi atitudinea lumii față de solia Evangheliei pe măsură ce ne apropiem de revenirea lui Isus? Care este adevăratul motiv pentru aceste atitudini împotriva poporului lui Dumnezeu? Ioan 15:20,21.

“Ca și Israel, prea adesea și creștinii se lasă sub influența lumii și se obișnuiesc cu principiile și moravurile ei, pentru a-și câștiga prietenia nelegiuitorilor; dar în cele din urmă se va dovedi că acești amici aparenti sunt cei mai primejdioși inamici. Satana lucrează prin mijlocirea nelegiuitorilor să-l atragă pe poporul lui Dumnezeu la păcat, sub aparența prieteniei, și să-l despartă de El, iar atunci când pavăza și scutul copiilor lui Dumnezeu sunt date la o parte, el îi îndeamnă pe ai lui să se ridice împotriva lor și caută să-i nimicească.” –*Patriarhi și Profeți*, p. 559.

“Prietenii adevăraților lui Hristos vor fi persecutați întotdeauna de generația în care trăiesc. Ei vor fi catalogați ca entuziaști și fanatici de vrăjmașii reformei. Adevăratele arzătoare ale cuvântului lui Dumnezeu care condamnă păcatul și mustră spre dreptate nu sunt pe placul făcătorilor de rău. Fiecare adevărat urmaș al lui Hristos trebuie să aibă spiritul de martir, să fie gata să sacrifice orice și totul decât să piardă favoarea lui Dumnezeu.” –*Signs of the Times*, Februarie 7, 1878.

Cunoștință și responsabilitate

4. Putem spune că generația din timpul lui Isus nu a avut suficiente dovezi pentru a crede în El și solia Sa? Pot aduce înaintea Domnului vreoa scuză pentru necredința în El? Ioan 1:5; 15:22,24.

“Sunt mulți în zilele noastre care se țin de obiceiurile și de tradițiile părinților lor. Când Domnul le trimite o lumină mai mare, ei refuză să o primească, pentru că, nefiind dată părinților lor, n-a fost primită de aceștia. Noi însă nu stăm pe aceeași poziție pe care au stat și părinții noștri; ca urmare, atât datoriile, cât și răspunderile noastre nu sunt aceleași cu ale lor. Noi nu vom fi aprobați de Dumnezeu dacă privim la exemplul părinților noștri pentru a ne stabili datoria, în loc de a cerceta

cuvântul adevărului pentru noi înșine. Răspunderea noastră este mai mare decât a fost aceea a înaintașilor noștri. Noi suntem răspunzători pentru lumina pe care ei au primit-o și care ne-a fost dată ca moștenire, dar mai suntem răspunzători și pentru acea lumină mai mare care strălucește peste noi din Cuvântul lui Dumnezeu.” –*Tragedia Veacurilor*, p. 164.

De ce este respinsă solia

5. Dacă o persoană iubește întunericul, logic vorbind, cum poate aprecia și accepta lumina? Care sunt adevăratele motive pentru negarea Evangheliei? Ioan 3:19,20.

“Aceia care au ocazia să audă adevărul și cu toate acestea nu fac nici un efort să-l asculte sau să-l înțeleagă, gândesc că, dacă nu aud, ei nu vor fi răspunzători, nu vor fi judecați ca fiind vinovați înaintea lui Dumnezeu la fel cu cei care au ascultat și l-au respins. Nu va fi nici o scuză pentru cei care aleg să meargă în rătăcire, atunci când ei ar putea să înțeleagă ce este adevărul. Prin suferințele și moartea Sa, Domnul Hristos a făcut ispășire pentru toate păcatele făcute din neștiință, dar nu este nici o prevedere pentru orbirea voită....

“Noi nu vom fi făcuți răspunzători pentru lumina care n-a ajuns până la înțelegerea noastră, dar pentru aceea căreia noi i-am rezistat și am refuzat-o, am respins-o, vom fi răspunzători. Un om nu poate aprecia adevărul care nu i-a fost niciodată prezentat, și de aceea, el nu poate să fie condamnat pentru lumina pe care nu a avut-o niciodată. Dar dacă el a avut ocazia să audă solia, și să cunoască adevărul și cu toate acestea refuză să folosească ocazia, el se va afla în numărul acelorora cărora Domnul Hristos le va spune: „Și nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață.” Aceia care în mod voit se așează unde nu vor avea ocazia să audă adevărul, vor fi socotiți printre cei care au auzit adevărul dar care în mod persistent s-au opus dovezilor lui.” –(*Review and Herald*, Aprilie 25, 1893) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1145.

Dragoste față de Tatăl și acceptarea Fiului

6. Dacă cineva îl respinge și urăște pe Isus, poate să îl iubească și asculte pe Tatăl? Ce vor face cei care îl cred și iubesc pe Tatăl? Ioan 15:23; 1 Ioan 2:23; 2 Ioan 1:9; Ioan 8:42.

“Cei care neagă personalitatea lui Dumnezeu și a Fiului Său Isus Hristos, îl neagă pe Dumnezeu și pe Hristos. ‘Ce ați auzit de la început, aceea să rămână în voi. Dacă rămâne în voi ce ați auzit de la început, și voi veți rămâne în Fiul și în Tatăl.’ Dacă veți continua să credeți și să vă supuneți adevărului acceptat de la început cu privire la personalitatea Tatălui și a Fiului, veți fi legați împreună cu El în dragoste. Atunci se va vedea acea unitate pentru care s-a rugat Isus chiar înaintea judecării și răstignirii Sale.” –*Review and Herald*, Martie 8, 1906.

Răbdare și binecuvântare

7. Ne putem imagina că o persoană poate urî fără vreun motiv real? Ce vor experimenta exact copiii lui Dumnezeu când vor fi urâți și persecutați? Psalmii 35:19; 69:4; Ioan 15:25; Matei 5:10-12.

“Chiar dacă batjocura ar putea ponegi bunul nume, ea nu poate să păteze caracterul. Acesta este în mâna lui Dumnezeu. Atâta timp cât nu consimțim să păcătuim, nici o putere - nici omenească, nici diavolească - nu este în stare să aducă o pată asupra sufletului. Un om a cărui inimă își pune încrederea în Dumnezeu rămâne același în ceasul celor mai dureroase încercări și celor mai descurajatoare împrejurări, ca și atunci când toate îi merg bine, când lumina și bunăvoința lui Dumnezeu par a fi asupra lui. Cuvintele sale, motivele sale, faptele sale pot fi răstălmăcite și falsificate, dar el nu ia seama la lucrul acesta, pentru că are altceva mai bun de făcut. Ca și Moise, el rabdă "ca și cum ar fi văzut pe Cel ce este nevăzut" (Evrei 11,27), privind nu "la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd." 2 Corinteni 4:18.” –*Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, p. 32.

Întrebări de meditație

- Era împotrivirea față de solia Evangheliei prezentă doar în timpul lui Isus sau merge mult timp înapoi în istorie?
- Cum ne putem explica ura și violența împotriva lui Isus, când El a fost cea mai curată și sfântă persoană ce a trăit pe pământ?
- Te simți pregătit să te confrunți cu o astfel de împotrivire spirituală care poate veni împotriva ta în orice moment?

Pentru studiu aditional

“Hristos cunoaște de aproape tot ceea ce este rău înțeles și răstălmăcit de oameni. Copiii Săi pot să-și îngăduie să aștepte cu răbdare și

încredere liniștită, oricât de defăimați sau de disprețuiți ar fi, pentru că nu este nimic ascuns, care să nu fie descoperit, iar aceia care-L onorează pe Dumnezeu vor fi onorați de El înaintea oamenilor și a îngerilor....

“Ferice va fi de voi când” oamenii vă vor ocări, vă vor prigoni”, zicea Isus. "Bucurați-vă și veseliți-vă". Apoi, El a îndreptat atenția ascultătorilor Săi către profeții care au vorbit în Numele Domnului, "ca pildă de suferință și răbdare" (Iacov 5,10). Abel, cel dintâi creștin dintre fiii lui Adam, a murit ca martir. Enoh a umblat cu Dumnezeu și lumea nu l-a cunoscut. Noe a fost luat în bătaie de joc, ca fanatic și alarmist. "Alții au suferit batjocuri, bătăi, lanțuri și închisoare". "Unii, ca să dobândească o înviere mai bună, n-au vrut să primească izbăvirea care li se dădea și au fost chinuiți." Evrei 11:36, 35.” –*Cugetări de pe Muntele Fericitilor*, pp. 32, 33.

* * *

Vă rugăm să citiți Apelul pentru Adunarea Mondială a Conferinței Generale de la pagina 55

8
Sabatul din Februarie 25, 2017

Mijlocirea lui Isus pentru ocrotire și bucurie

“Acest capitol conține rugăciunea de mijlocire înălțată de Domnul Hristos Tatălui Său, chiar înainte de judecata și crucificarea Sa. Această rugăciune este o lecție cu privire la mijlocirea pe care Mântuitorul avea să o săvârșească dincolo de perdea, atunci când marele Lui sacrificiu în favoarea oamenilor, oferindu-Se pe Sine, avea să fie adus la îndeplinire. Mijlocitorul nostru a dat ucenicilor Săi această ilustrație a mijlocirii Sale în sanctuarul ceresc în favoarea tuturor acelor care vor veni la El în smerenie și umilință, golindu-se de tot egoismul și crezând în puterea Sa de a mântui.” –(Manuscript 29, 1906) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1145.

Rugăciunea ca Tatăl să fie proslăvit

1. Pe măsură ce se apropia ora suferinței Sale, ce rugăciune fierbinte a adresat Isus Tatălui? Ce a vrut să spună Isus când I-a cerut să Îl

proslăvească? Cum a împlinit lucrarea pe care i-a încredințat-o Tatăl? Ioan 17:1,2,4,5.

“Trebuie să studiem cuvintele spuse de Hristos în rugăciune chiar înainte de judecata și crucificarea Sa.” –*Solii Alese*, vol. 1, p. 197.

“În rugăciunea de mijlocire a Domnului Hristos înălțată Tatălui Său, El susținea că a împlinit condițiile ce făcea obligatorie din partea Tatălui împlinirea părții ce-I revenea din contractul făcut în ceruri cu privire la omul căzut. El S-a rugat: „Am sfârșit lucrarea, pe care Mi-ai dat-o s-o fac. ” (Adică El Și-a lucrat un caracter desăvârșit pe pământ ca un exemplu pe care oamenii să-L urmeze). „Și acum, Tată, proslăvește-Mă la Tine Însuși cu slava pe care o aveam la Tine înainte de a fi lumea. ” În această rugăciune, El merge mai înainte spunând ce se cuprinde în lucrarea pe care a sfârșit-o și prin care i-au fost dați toți cei care cred în Numele Său. El aprecia atât de mult această recompensă încât a uitat chinul, suferința care L-a costat răscumpărarea omului căzut. El S-a declarat glorificat în cei care cred în El. Biserica, în Numele Său, trebuia să ducă la o glorioasă desăvârșire lucrarea pe care El a început-o; și când această biserică va fi în final răscumpărată în paradisul lui Dumnezeu, El va privi la truda sufletului Său și va fi mulțumit. De-a lungul veșniciei, oștirea celor răscumpărați va fi principala Sa glorie.” –(*Spirit of Prophecy*, vol. 3, pp. 260, 261) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1146.

Rugăciunea pentru ucenici

2. În de acord cu cuvintele lui Isus, care este calea pentru obținerea vieții veșnice? Suntem profund interesați de o astfel de cunoștință? Având dovada manifestării Tatălui și a Fiului, au păzit ucenicii cuvântul Său? Ioan 17:3,6.

“În rugăciunea Sa înălțată Tatălui, Domnul Hristos a dat lumii o lecție care ar trebui să fie întipărită în mintea și-n sufletul nostru. "Și viața veșnică este aceasta", spunea El, "să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat, și pe Isus Hristos, pe care L-ai trimis tu." Ioan 17,3. Aceasta este adevărata educație creștină. Ea transmite putere. Cunoașterea din experiență a lui Dumnezeu și a Domnului nostru Isus Hristos, pe care L-a trimis El, transformă pe păcătos după chipul lui Dumnezeu. El dă omului stăpânire de sine, aducând fiecare impuls și orice patimă a firii decăzute sub controlul înaltelor facultăți ale unei

minți sfințite. Ea face pe posesorul ei un fiu al lui Dumnezeu și un moștenitor al cerului. Ea îl aduce în comuniune cu înțelepciunea Celui Infinit și deschide înaintea lui comorile bogate ale Universului.

“Aceasta este cunoștința care se obține prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu. Iar această comoară poate fi găsită de sufletul credincios care este gata să dea totul pentru a o avea.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 114.

3. Și-a îndeplinit Isus misiunea astfel încât ucenicii să știe de unde a venit? De unde știm că învățăturile Sale au fost atât de clare încât urmașii Săi să creadă că Tatăl cerească L-a trimis? Ioan 17:7,8.

“Aceasta este lucrarea care ne-a fost pusă înainte, să fim reprezentanți ai lui Hristos, așa cum El este în lumea noastră un reprezentant al Tatălui. Noi trebuie să învățăm prin cuvintele date nouă de lecțiile Domnului Hristos. Le-am dat cuvintele pe care Mi le-ai dat Tu.” Noi avem lucrarea noastră și fiecare învățător care îi învață pe cei de vârstă fragedă trebuie să primească într-o inimă bună și sinceră ceea ce Dumnezeu i-a descoperit și desfășurat în Cuvântul Său Cel Sfânt prin lecțiile Domnului Hristos și să fie binevoitor să accepte cuvintele vieții. Noi ne aflăm în ziua antitipică a ispășirii și nu trebuie doar să ne umilim inimile înaintea lui Dumnezeu și să ne mărturisim păcatele, ci prin tot darul învățaturii pe care îl avem, să căutăm să-i învățăm pe aceia cu care venim în contact și să-i convingem, prin cuvânt și exemplu personal, să-L cunoască pe Dumnezeu și pe Domnul Isus Hristos pe care L-a trimis El.” –*Principiile Fundamentale ale Educației Creștine*, p. 272.

“Există o mare lucrare de făcut în lume și fiecare dintre noi trebuie să lase ca lumina sa să strălucească pe cărarea altora. Trebuie să adunăm raze divine de la lumina lui Hristos. trebuie să studiem Scripturile și să săpăm adânc în minele adevărului; căci prețioasele nestemate nu sunt totdeauna la suprafață, noi trebuie să le căutăm ca pe o comoară ascunsă.” –(*Signs of the Times*, December 8, 1890) *Lift Him Up*, p. 239.

4. Asemenea Marelui Preot care se ruga pentru popor, pentru cine s-a rugat Isus în această oră solemnă? Ce a însemnat când a spus că nu s-a rugat pentru lume, căci pe cruce s-a rugat pentru executorii Săi? Ioan 17:9,10.

“El nu va uita biserica Sa în lumea ispitei. El privește la poporul Său încercat și suferind și Se roagă pentru el... Da, El Se uită la poporul Său

din lumea acesta, care e o lume persecutoare și în întregime înfierată și întinată de blestem și El știe că ei au nevoie de toate resursele divine ale simpatiei și iubirii Sale. Înainte Mergătorul nostru a intrat pentru noi dincolo de perdea, și totuși prin lanțul de aur al iubirii și adevărului, El este legat cu poporul Său în cea mai strânsă simpatie.

“El mijlocește pentru cei mai umili, cei mai apăsați și suferinzi, pentru cei mai încercați și ispitiți. Cu mâinile ridicate, El pledează. „Te-am săpat pe palmele mâinilor Mele.” Lui Dumnezeu Îi place să asculte la cererile Fiului Său și răspunde la ele...” –(*Review and Herald*, August 15, 1893) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, 948.

Rugăciunea pentru unitate și protecție

5. După ce a afirmat că viața veșnică vine în urma cunoașterii Tatălui și a Fiului, ce a însemnat cererea lui Isus când a cerut Tatălui să îi păzească în numele Său pe ucenici? Ca un adevărat Păstor, ce a făcut Isus cât încă mai era în lume? Ioan 17:11,12.

“Hristos Și-a terminat lucrarea ce I-a fost dată să o facă. El strânsese pe aceia care aveau să continue lucrarea Sa printre oameni. Și El a spus: "Eu sunt proslăvit în ei. Eu nu mai sunt în lume, dar ei sunt în lume, și Eu vin la Tine. Sfinte Tată, păzește în Numele Tău pe aceia pe care Mi i-ai dat, pentru ca ei să fie una, cum suntem și Noi.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 24.

“Dacă ne apropiem de Dumnezeu într-un mod personal, nu vedeți atunci care vor fi rezultatele ? Nu puteți vedea că noi ne vom apropia unul de altul? Noi nu ne putem apropia de Dumnezeu și să venim la aceeași cruce, fără ca inimile noastre să nu fie contopite în unire desăvârșită, răspunzând la rugăciunea lui Hristos, „ca ei să fie una” așa cum El este una cu Tatăl. Și de aceea ar trebui să căutăm ca în spirit, în înțelegere, în credință să putem fi una, ca Dumnezeu să poată fi proslăvit în noi așa cum este proslăvit în Fiul și ca Dumnezeu să ne iubească așa cum iubește pe Fiul.” –(*Manuscript 7*, 1890) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 7, p. 937.

Rugăciunea pentru bucurie și protecție

6. Ce altă cerere a adresat Isus în numele ucenicilor, știind că nimeni altcineva nu le poate da? Ce a însemnat când a spus că ucenicii, la fel ca și El, nu sunt din lume? Ioan 17:13,14; 15:18,19.

“De ce nu avem conștiința iertării de păcate? Pentru că nu credem. Noi nu punem în practică învățăturile lui Isus și nici nu aducem virtuțile Lui în viețile noastre. Dacă bucuria, înălțarea și speranța date de Domnul Isus Hristos ne-ar fi date nouă, mulți dintre noi am face din ele un motiv de înălțare de sine și mândrie. Dar când Isus rămâne în inimă prin credință, lecțiile pe care Isus ni le-a dat vor fi puse în practică. Atunci îl vom privi pe Isus atât de sus încât eul va fi înjosit. Sentimentele noastre se vor concentra asupra lui Isus, iar gândurile noastre vor fi puternic atrase spre ceruri. Hristos va crește, iar eul va descrește.” –*This Day with God*, p. 261.

“Lăsați ca influența voastră să fie convingătoare, legându-i pe oameni de inimile voastre pentru că și voi îl iubiți pe Isus, iar ei sunt ai Lui. Aceasta este o mare lucrare. Dacă, prin cuvintele și faptele voastre asemănătoare cu ale lui Isus, veți face o impresie care să aprindă în inimile lor foamea și setea după neprihănire și adevăr, sunteți colaboratori cu Hristos. cuvintele și faptele voastre îl reprezintă pe Isus.” –*Medical Ministry*, p. 205.

7. Continuând să se roage, ce a cerut El pentru ucenici? Cât de zelos aducem cereri pentru alții în rugăciunile noastre? Ioan 17:15,16.

“Domnul Hristos nu S-a rugat ca ucenicii Săi să fie luați din lume, ci să fie păziți de cel rău, pentru ca ei să fie în stare să nu cedeze ispitelor pe care le vor întâlni la fiecare pas. Aceasta este o rugăciune care ar trebui să fie înălțată de fiecare tată și mamă.” –*Principiile Fundamentale ale Educației Creștine*, p. 153.

“Sunt îndatoriri care trebuie aduse la îndeplinire și răspunderi de purtat. Lumea nu are destui creștini sinceri; biserica are nevoie de ei; societatea nu se poate dispensa de ei. Rugăciunea Domnului Hristos pentru ucenicii Săi a fost: „Nu Te rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel rău”. Isus știe că în lume suntem expuși ispitirilor ei, dar El ne iubește și ne va da har ca să triumfăm asupra influențelor ei corupte. El dorește să avem un caracter desăvârșit, pentru ca îndărătnicia noastră să nu dea loc la diformități morale în alții.” –*T. 5*, p. 333.

Întrebări de meditație

- Cum putem să îl înțelegem pe Isus, care, fiind sub umbra crucii nu se ruga pentru Sine, ci pentru ucenicii Săi?

- Dacă am fi pe marginea unui astfel de sacrificiu suprem, ne-am ruga atât de profund și zelos pentru frații și surorile noastre?
- Considerând că sfințirea și unitatea sunt chestiuni fundamentale ale rugăciunii Sale, cât de importante ar trebuie să fie aceste principii pentru noi?

Pentru studiu adițional

“Aceasta a fost ultima rugăciune a Domnului Hristos cu ucenici Săi. Ea a fost adusă chiar înainte ca El să intre în grădina Ghetsemani, acolo unde avea să fie trădat și prins. Când a ajuns în Ghetsemani, El a căzut cu fața la pământ în agonie și durere. Ce a cauzat agonia Sa? Greutatea păcatelor lumii întregi apăsa asupra sufletului Său. Studiind această rugăciune să nu uităm că ea a fost înălțată chiar înaintea acestei experiențe, chiar înainte de trădarea și judecarea Sa, atunci a fost rostite aceste cuvinte.” –Manuscript 52, 1904) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1145.

“Termenul „lume” de aici [din Ioan 17:9], la fel ca și în alte părți, se referă la oamenii răi, răsculați și păcătoși. Înțelesul acestei expresii aici pare să fie: Isus se roagă pentru ucenicii Săi. Ca un motiv pentru care să îi binecuvânteze Dumnezeu, El spune că nu sunt din lume; că au fost scoși afară din lume; că aparțin lui Dumnezeu. Cererea nu a fost oferită pentru cei răi, perverși, răsculați, ci pentru cei care erau prieteni ai lui Dumnezeu și erau dispuși a primi favorurile Sale. Acest verset, deci, nu arată nimic despre chestiunea că Hristos s-ar fi rugat pentru păcătoși. Apoi s-a rugat pentru ucenicii Săi, care nu erau dintre cei care Îl urau și nesocoteau favorurile Sale. Apoi Și-a extins rugăciunea către toți cei care vor deveni creștini. Ioan 17:20. Când era pe cruce, S-a rugat pentru cei care L-au răstignit și omorât. Luca 23:34.” –*Albert Barnes’ Notes*, comments on John 17:9.

* * *

Apel pentru a sprijini Adunarea Mondială a Conferinței Generale din Tortoreto, Italia

*A se citi în Sabatul din 25 Februarie 2017
Colecta Specială de Sabat se va strânge în
Sabatul din 4 Martie, 2017*

Dumnezeu are mari așteptări din partea celor aleși ai Săi de a se uni spiritual și financiar pentru a atinge obiectivele încredințate nouă în lucrarea din întreaga lume. Conferința Generală a lucrat din greu pentru a duce înaintea însărcinarea Evangheliei desemnată de Scripturi, pentru înaintarea soliei Evangheliei în multe țări noi. Pentru a începe și a susține aceste misiuni străine noi necesită multă sponsorizare până să se poată autosuține.

În de acord cu rezoluția de delegați a Conferinței Generale o sesiune mondială are loc la fiecare cinci ani într-o țară anume. Aceasta este în armonie cu exemplul din Faptele Ap. 15:6-29 în care apostolii și bătrânii s-au sfătuit împreună la Ierusalim. Protestanții au urmat o practică similară, la fel și Adventiștii.

Ultima sesiune mondială a avut loc în Johannesburg, Africa de Sud în 2012; iar cea dinaintea ei a fost în Mexic în 2007. O motivație specială pentru a organiza sesiunea mondială din 2017 în Europa a fost comemorarea a 500 de ani de la cel mai important eveniment al Reformei Protestante, prin onorarea bărbaților și a femeilor care și-au păstrat credința cu prețul vieții. Se așteaptă ca 120-150 de delegați și slujbași ai Conferinței Generale să fie prezenți pentru a reprezenta 130 țări.

Conferința Generală de Delegați de anul acesta va avea loc în Tortoreto, Italia de joi 12 Septembrie până miercuri 27 Septembrie. Conferința publică va avea loc de miercuri 27 Septembrie până duminică 1 Octombrie.

Diviziunea Europeană va suporta o parte din costurile financiare pentru această întrunire, dar Conferința Generală este responsabilă pentru multe alte costuri adiționale. Un factor major este faptul că cei mai mulți reprezentanți din Africa, Asia și alte țări sunt dependenți de Conferința Generală pentru a-și plăti transportul și alte cheltuieli, inclusiv mâncarea, dormitul și alte costuri de pe parcursul Sesiunii de Delegați și a întrunirii publice. De aceea, Conferința Generală cere tuturor membrilor și participanților la Școala de Sabat și a bisericii,

vizitatorilor, bisericilor locale, câmpurilor și uniunilor să contribuie la această Colectă Specială a Școlii de Sabat ce se va strânge săptămâna viitoare pentru a ajuta la acoperirea costurilor întrunirii delegaților la Conferința Generală Mondială.

Nevoia mondială a bisericii de personal și fonduri sunt de multe ori mai mari decât nevoile din timpul israeliților pentru a sprijinii preoția, templul și activitățile din templu. Cu o provocare atât de mare înaintea noastră, fie ca fiecare pastor, lucrător, membru și vizitator să își ia angajamentul sincer exprimat de Neemia și poporul Israel: "Astfel ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru." Neemia 10:39.

Vă dorim binecuvântările abundante ale Dumnezeului nostru la fel cum așteptăm ca această întrunire specială să aibă loc în doar șase luni. Să fim cu o inimă și un gând pentru a face din acest eveniment special și din fiecare acțiune ceea ce putem mai bine pentru a grăbi venirea Domnului pe norii cerurilor, amintindu-ne sfatul important din următoarele cuvinte: "Inimile noastre trebuie să fie pline de lipsă de egoism înainte de a intra în orașul lui Dumnezeu. Poporul lui Dumnezeu trebuie să își aducă darurile într-o mai mare abundență și cu o mai mare voieșie." –*Review and Herald*, November 26, 1901.

–*Douglas Francis, Casierul Conferinței Generale*
Francesco Dominico Caputo, Responsabilul Diviziunii Europene

* * *

Colecta Specială a Școlii de Sabat este pentru
SESIUNEA MONDIALĂ A CONFERINȚEI GENERALE
*Să dăm cu generozitate și să ne rugăm pentru
unitatea și binecuvântarea poporului lui Dumnezeu!*

9

Sabatul din Martie 4, 2017

Mijlocirea lui Isus pentru sfințire și unitate

“Unitatea care există între Hristos și ucenicii Săi nu distruge personalitatea nici unuia. Ei sunt una în minte, scop și caracter, dar nu în persoană. Prin împărtășirea Duhului lui Dumnezeu, conformându-se Legii lui Dumnezeu, omul devine părtaș al naturii divine. Hristos își aduce ucenicii într-o unire vie cu El Însuși și cu Tatăl. Prin lucrarea Duhului Sfânt asupra minții umane, omul este făcut deplin în Hristos Isus. Unitatea cu Hristos stabilește o legătură de unitate unul cu altul. Această unitate este cea mai convingătoare dovadă înaintea lumii despre maiestatea și virtutea lui Hristos și a puterii Sale de a ierta păcatul.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 286.

Mijlocire pentru ucenici

1. Ce a spus Isus despre Cuvântul lui Dumnezeu? Ce altă cerere a adresat și ce a făcut pentru urmașii Săi? Ioan 17:17,19.

“Hristos declară că S-a sfințit pentru ca noi să putem fi sfințiți. El a luat asupra Sa natura noastră și a devenit un model fără pată pentru oameni. el nu a făcut nici o greșeală pentru ca și noi să biruim și să intrăm în împărăția Sa victorioși. S-a rugat să putem fi sfințiți prin adevăr. Dar ce este adevărul? El a declarat: ‘Cuvântul Tău este adevărul.’ Ucenicii Săi trebuiau să fie sfințiți prin ascultarea de adevăr. El spune: ‘Mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei ce vor crede în Mine prin cuvântul lor.’ Acea rugăciune a fost pentru noi; noi am crezut mărturia ucenicilor lui Hristos. El s-a rugat ca ucenicii să fie una, cum El cu Tatăl sunt una; iar această unitate a credincioșilor trebuie să fie o mărturie pentru lume că El ne-a trimis și noi dăm dovadă de acest har.” –*Review and Herald*, July 2, 1889.

“Dumnezeu este autorul întregului adevăr; iar adevărul pus în practică pregătește calea pentru un adevăr mai înalt. Când trimisul lui Dumnezeu proclamă un adevăr proaspăt, Duhul Sfânt mișcă mintea care a fost pregătită să umble în lumină, ascuțind facultățile priceperii pentru a discerne frumusețea și maiestatea adevărului.” –*Mărturii pt. Predicatori* (1923), p. 378.

O mare misiune

2. Ce misiune a încredințat El ucenicilor Săi înainte de moartea Sa? Pentru cine altcineva Sa mai rugat pentru conducere, în afara celor doisprezece apostoli? Ioan 17:18,20.

“Urmașii lui Hristos trebuie să fie mai mult decât o lumină în mijlocul oamenilor. Ei sunt lumina lumii. Isus le spune tuturor acelor care poartă Numele Său: Voi v-ați predat Mie și Eu v-am dat lumii ca reprezentanți ai Mei. După cum Tatăl M-a trimis pe Mine în lume, tot așa, zice El, "i-am trimis și Eu pe ei în lume" (Ioan 17,18). După cum Hristos este calea prin care Se descoperă Tatăl, tot așa și noi trebuie să fim mijlocul prin care Se descoperă Hristos. Chiar dacă Mântuitorul nostru este marele Izvor de lumină, să nu uiți, creștin iubit, că El este descoperit prin unelte - oameni. Binecuvântările lui Dumnezeu sunt revărsate prin unelte omenești. Hristos Însuși vine în lume ca Fiu al omului. Natura omenească, unită cu natura dumnezeiască, trebuie să vină în contact cu ce e omenească. Biserica Domnului Hristos, fiecare ucenic al Mântuitorului, este mijlocul hotărât de cer pentru descoperirea lui Dumnezeu față de oameni. Îngeri ai mării așteaptă să dea prin noi, sufletelor care sunt aproape să piară, lumina și puterea cerului . Oare omul se va da înapoi de la lucrarea care i-a fost încredințată?” –*Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 40.

Dorința de unitate

3. Ce altă cerere a prezentat Domnul Tatălui Său pentru ucenici? Ce legătură trebuie să fie între urmașii lui Isus ca să-L poată reprezenta corect lumii? Ioan 17:21; 1 Corinteni 1:10.

“Domnul dorește ca servii Săi aleși să învețe cum să se urnească în efort armonios. S-ar putea să pară unora că contrastul între darurile lor și darurile conlucrătorilor lor e prea mare pentru a le îngădui să se unească într-un efort armonios, dar când își aduc aminte că sunt de câștigat

diferite minți și că unii vor respinge adevărul, așa cum e prezentat de un lucrător, numai pentru ca să-și deschidă inima față de adevărul lui Dumnezeu, când e prezentat într-un chip diferit de un alt lucrător, ei se vor strădui cu nădejde să lucreze împreună în unire. Talentele lor, oricât de diverse, pot fi toate sub controlul aceluiași Duh. În orice cuvânt și faptă, se vor da pe față bunătate și iubire; și când fiecare lucrător își ocupă cu credincioșie locul rânduit lui, rugăciunea lui Hristos pentru unitatea urmașilor Săi va primi răspuns, și lumea va ști că aceștia sunt ucenicii Lui.” –T. 9, p. 145.

4. Ce le-a dat Domnul ucenicilor pentru a-i ajuta să fie una? Cât de adâncă și largă trebuie să fie unitatea cerută de Isus între credincioși? Ioan 17:22,23.

“Puterile întunericului se împotrivesc slab împotriva credincioșilor care se iubesc unii pe alții cum i-a iubit Hristos, care refuză să se certe și să se lupte, care țin unii la alții, care sunt blânzi, curtenitori și cu inimă blândă, având credința care lucrează din dragoste și curăță sufletul. Noi trebuie să avem Duhul lui Hristos sau nu vom fi deloc ai Lui.

“În unitate este putere; în despărțire este slăbiciune.

“Cu cât e mai strânsă legătura noastră cu Hristos, cu atât va fi mai strânsă legătura noastră unii cu alții. Divergențe și nemulțumiri, egoism și orgoliu se luptă pentru supremație. Acestea sunt roadele unei inimi împărțite, deschise oricărei sugestii ale vrăjmașului sufletelor. Satana se bucură când poate semăna semințele neîmpăcării.

“În unitate este viață, putere, care nu pot fi obținute altfel.” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 286.

Privind slava Maestrului

5. Ce dorință profundă a avut Isus pentru ucenicii Săi? De aceea, ce face acum pentru poporul Său? Ioan 17:24; 14:3.

“Rugăciunea Domnului Hristos a fost ascultată. El a fost glorificat cu slava pe care o avea la Tatăl Său mai înainte de a fi lumea. Dar în mijlocul acestei slave, Domnul Hristos nu pierde din vedere pe cei ai Săi de pe acest pământ care trudesec din greu și se luptă. El are o cerere pe care o face Tatălui Său. El face semn oștilor cerești să se dea înapoi până când ajunge în prezența directă a lui Iehova și apoi prezintă cererea Lui în favoarea celor aleși ai Lui.” –(*Signs of the Times*, May 10, 1899)....

“O, cât de mult tânjește Capul, Conducătorul divin să aibă biserica Sa cu Sine! Ei au avut comuniune cu El în suferințele și umilința Sa și este bucuria Lui cea mai mare aceea de a-i avea cu Sine, ca să fie părtași de slava Sa. Domnul Hristos cere să I se acorde privilegiul de a avea biserica Sa cu Sine. „Vreau ca acolo unde sunt Eu, să fie împreună cu Mine și aceia pe care Mi i-ai dat Tu.” A-i avea cu El este în armonie cu legământul făgăduinței și în înțelegerea cu Tatăl Său.” –(*Review and Herald*, October 17, 1893) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, pp. 1146, 1148.

Primirea celei mai bune cunoștințe

6. În timp ce lumea nu îl cunoaște nici pe Tatăl, nici pe Fiul, ce a spus Maestrul despre ucenicii Săi? Putem spune că Îl cunoaștem asemenea lor? Ioan 17:25; 16:27.

“Fiul lui Dumnezeu a declarat în termeni clari că lumea nu cunoștea pe Dumnezeu, dar această cunoștință avea cea mai mare valoare și era darul Său deosebit, comoara inestimabilă pe care a adus-o lumii. Prin exercitarea prerogativelor autorității Sale, El a împărțit ucenicilor Săi cunoștința caracterului lui Dumnezeu, pentru ca ei să o transmită lumii.” –*Lift Him Up*, p. 36.

“Dar cei care au primit și crezut adevărul au acea credință care lucrează prin iubire și curăță sufletul de orice lucru senzual. Lumea nu poate să îi cunoască, căci ei privesc spre realitățile veșnice. O forță transformatoare lucrează înăuntru pentru a schimba caracterul. O influență constrângătoare primită din cer lucrează ca și aluatul ascuns în făină. Dragostea lui Isus a pătruns în inimă cu puterea ei răscumpărătoare pentru a cuceri întreaga ființă, suflet, trup și duh.” – (Manuscript 82, June 26, 1898, “The Leaven of Truth”) *This Day with God*, p. 186.

7. Ce a făcut Răscumpărătorul pentru a sădi dragostea Sa în ucenici? Cum se aplică aceasta în copiii lui Dumnezeu de astăzi? Ioan 17:26.

“Hristos a venit în lume pentru a-L reprezenta pe Tatăl înaintea omului; căci Satana L-a prezentat lumii într-o lumină falsă. Pentru că Dumnezeu este un Dumnezeu al dreptății, de o maiestate teribilă, care are puterea de a distruge, cât și de a ocroti omul, Satana a făcut ca omul

să se teamă de El, să Îl privească ca pe un tiran. Isus a fost cu Tatăl din veacurile veșniciei, înainte de crearea omului și a venit să Îl descopere pe Tatăl, declarând: ‘Dumnezeu este iubire.’ Isus La reprezentat pe Dumnezeu ca un Tată blând, care se îngrijește de slujitorii împărăției Sale. El a declarat că nici măcar o vrabie nu cade la pământ fără cunoștința Tatălui și că copiii oamenilor sunt de o mai mare valoare înaintea Sa decât multe vrăbii, că până și perii capului lor sunt numărați.” –*Lift Him Up*, p. 36.

Întrebări de meditație

- Ce rugăciuni din timpurile trecute erau rugăciuni de mijlocire pentru oameni singuri sau grupuri?
- După ce a fost vindecat și mângâiat, când a fost rugăciunea lui Iov acceptată?
- Cât de frecvente sunt rugăciunile tale de mijlocire pentru alții?

Pentru studiu adițional

“Adevărul nu înseamnă nimic pentru cel care nu manifestă, prin caracterul lui spiritual înalt, o putere mai mare decât puterea pe care o manifestă lumea și nu exercită o influență care să corespundă cu adevărul însuși. Cel care este sfințit prin adevăr, va exercita o influență mântuitoare, vitală, asupra tuturor celor cu care intră în legătură. Aceasta este religia Bibliei.” –*Mărturii pt. Predicatori*, p. 378.

“Ce declarație minunată! Această unitate ce a existat între Domnul Hristos și ucenicii Săi n-a distrus personalitatea nici unuia dintre ei. În minte, scop, în caracter, ei sunt una; dar nu în persoană. Împărtășindu-se de Duhul lui Dumnezeu, conformându-se Legii lui Dumnezeu, omul devine părtaș de natură divină. Domnul Hristos aduce pe ucenicii Săi într-o unire vie cu El și cu Tatăl. Prin lucrarea Duhului Sfânt asupra minții omenești, omul este făcut desăvârșit în Hristos. Unitatea cu Hristos stabilește o legătură a unității a unuia cu altul. Această unitate este dovada cea mai convingătoare pentru lume a maiestății și virtuții Domnului Hristos, cum și a puterii Sale de a ierta păcatele.” – (Manuscript 111, 1903) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1148.

* * *

Rugăciunea din Ghetsemani

“L-am privit pe Isus în grădină cu ucenicii Săi. Cuprins de o tristețe adâncă, El le-a poruncit să vegheze și să se roage, ca să nu cadă în ispită. El știa că le va fi pusă la încercare credința și speranțele lor vor fi spulberate și că aveau să aibă nevoie de toată puterea pe care o puteau obține prin veghere atentă și rugăciune fierbinte. Cu strigăte puternice și plâns, Isus S-a rugat: "Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine. Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta." Fiul lui Dumnezeu Se ruga în agonie. Mari stropi de sânge se uneau pe fața Sa și cădeau pe pământ. Îngerii vegheau deasupra aceluși loc, fiind martori la scena dinaintea lor, dar numai unul a fost trimis să meargă și să-L întărească pe Fiul lui Dumnezeu în agonie Sa... căci planul fusese hotărât și trebuia dus la îndeplinire.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 167.

Împreună în rugăciune

1. Unde a mers Isus cu ucenicii după ultima cină și ultimele cuvinte? De ce a mers acolo? Ioan 18:1; Luca 22:39; Matei 26:36.

“Isus și ucenicii Săi erau în drum către Ghetsemani, la poalele Muntelui Măslinilor, un loc retras, unde El Se dusesese adesea să Se roage. Mântuitorul le explicase ucenicilor misiunea Sa în lume și legătura spirituală pe care ei trebuiau să o păstreze cu El.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 674.

“Deasupra tronului este descoperită crucea; și, ca o priveliște panoramică, apar scenele ispitirii și căderii lui Adam împreună cu etapele succesive din Planul cel mare de Mântuire. Nașterea umilă a Mântuitorului, primii Săi ani de sărăcie și ascultare; botezul Său în Iordan; postul și ispitirea din pustie; lucrarea Sa publică, descoperirea față de oameni a celor mai prețioase binecuvântări ale cerului; zilele pline de fapte de iubire și de milă; nopțile rugăciunii și vegherii în singurătatea munților; comploturile geloziei, ale urii și ale răutății cu care erau răsplătite binefacerile Sale; agonie îngrozitoare și tainică din Ghetsemani, sub povara zdrobitoare a păcatelor lumii întregi;...” – *Tragedia Veacurilor*, p. 666.

Rugăciunea pentru alții

2. Care era grija Mântuitorului în acele momente? Ce le-a cerut ucenicilor să facă în acel moment deosebit de dureros? Matei 26:37,38.

“În pustia ispitirii, în grădina Ghetsemani și pe cruce, Mântuitorul nostru Și-a măsurat armele cu prințul întunericului. Rănile Sale au devenit trofee al biruinței în favoarea neamului omenesc. Când Hristos, în agonie, atârna pe cruce, în timp ce duhurile rele se bucurau, iar oamenii păcătoși tresăltau atunci, fără îndoială, călcâiul Său a fost zdrobit de Satana. Dar însuși faptul acela zdrobea capul șarpelui. Prin moarte, El a nimicit pe "cel ce avea puterea morții, adică pe diavolul" (Evrei 2,14). Acest fapt a hotărât destinul căpeteniei răzvrătite și a asigurat pentru veșnicie Planul de mântuire. Prin moarte, El a câștigat biruința asupra puterii ei; în înviere, El a deschis porțile mormântului pentru toți urmașii Lui. În acea ultimă mare luptă, vedem împlinită proorocia: "El îți va zdrobi capul; iar tu îi vei zdrobi călcâiul." Genesis 3:15.” –*Profeți și Regi*, pp. 701, 702.

Alegerea dintre voința umană și cea a lui Dumnezeu

3. În ce poziție S-a rugat? Confruntându-se cu cupa amară a consecințelor păcatului omenesc, ce a cerut El Tatălui? Totuși, ce a fost gata să accepte? Matei 26:39; Marcu 14:35,36; Luca 22:41,42.

“Dumnezeu știe sfârșitul de la început. El cunoaște inimile tuturor oamenilor. El citește fiecare secret al sufletului. El știe dacă aceia pentru care se înalță rugăciunea vor fi sau nu în stare să îndure încercările care ar veni asupra lor dacă ar trăi. El știe dacă viețile lor ar fi o binecuvântare sau un blestem pentru ei înșiși și pentru lume. Acesta este un motiv pentru care, atunci când prezentăm cu seriozitate cererile noastre, ar trebui să spunem: "Totuși, facă-se nu voia Mea, ci a Ta" (Luca 22,42). Isus a adăugat aceste cuvinte de supunere față de înțelepciunea și voința lui Dumnezeu când S-a rugat în grădina Ghetsemani: "Tată, dacă este cu putință, depărtează de la Mine paharul acesta!" (Matei 26,39). Și dacă ele au fost potrivite pentru El, Fiul lui Dumnezeu, cu atât mai mult se potrivesc ele pe buzele muritorilor limitați, supuși greșelii!” –*Divina Vindecare*, p. 230.

“În grădina Gethsemani, Hristos a suferit în locul omului, iar natura umană a Fiului lui Dumnezeu se clătina sub teribila groază a vinei

păcatului, până la punctul în care de pe buzele Sale palide și tremurânde s-a auzit strigătul în agonie: ‘Tată, dacă voiești, depărtează paharul acesta de la Mine.’... Natura umană ar fi murit atunci și acolo sub simțământul groazei păcatului, dacă un înger nu ar fi venit din cer să-L întărească să ducă agonია.... Hristos suferea moartea care trebuia pronunțată asupra călcătorilor legii lui Dumnezeu.” –*God’s Amazing Grace*, p. 168.

Un sfat important

4. Cum i-a găsit pe ucenici când S-a întors să caute mângâiere? Ce avertizare serioasă le-a adresat pentru a nu cădea în ceasul încercării? Matei 26:40,41.

“Ridicându-Se cu un efort dureros, El a mers împleticindu-Se la locul unde îi lăsase pe însoțitorii Săi. Dar... "i-a găsit dormind". Dacă i-ar fi găsit rugându-se, El S-ar fi simțit ușurat. Dacă ei ar fi căutat refugiu la Dumnezeu, pentru ca mijloacele folosite de Satana să nu aibă câștig de cauză asupra lor, El ar fi fost mângâiat de credința lor nezdruncinată. Dar ei nu dăduseră atenție avertizării repetate: "Vegheați și rugați-vă."... Ei nu au ajuns să-și dea seama de necesitatea vegherii și a rugăciunii stăruitoare pentru a putea rezista ispitei.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 688.

“În avertizarea „vegheați și rugați-vă”, Domnul Isus a arătat singura cale sigură. Este nevoie de veghere. Inimile noastre sunt înșelătoare; suntem înconjurați de slăbiciunile și păcatele neamului omenesc și Satana urmărește să distrugă. Noi poate că nu veghem, dar adversarul nostru nu este niciodată leneș. Cunoscând această neobosită vigilență, să nu dormim, așa cum fac alții, ci „fiți înțelepți, și vegheați”. Spiritul și influența lumii trebuie să fie înfruntate, dar nu trebuie să li se permită să pună stăpânire pe minte și inimă.” –*T. 5*, p. 409.

5. Erau conștienți ucenicii despre seriozitatea situației în care se aflau? Ce au făcut ucenicii în timp ce Domnul căuta din nou o legătură intimă cu Tatăl Său? Matei 26:42,43. Marcu 14:40.

“În timp ce se afla în grădina Getsemani, când cupa suferinței a fost pusă în mâna Mântuitorului, S-a gândit dacă să o bea sau să lase lumea să piară în păcat? Suferința Sa era prea mare pentru înțelegerea omenească. În timp ce agonია sufletului a căzut asupra Lui: ‘sudoarea I

se făcuse ca niște picături mari de sânge, care cădeau pe pământ.’ Luca 22:44. Cupa misterioasă Îi tremura în mână.” –*This Day with God*, p. 49.

Ajutor pentru a bea cupa

6. Cine a venit în ajutorul lui Isus în cea mai grea oră a încercării când ucenicii nu au fost capabili să Îi asigure mângâierea sau ajutorul? Cât de intensă a fost agonia Sa în timp ce avea părtășie cu Tatăl? Împărtășește-ți gândurile despre cât de greu îți imaginezi că a fost pentru Mântuitorul în timp ce i se lua viața în favoarea omului. Luca 22:43,44.

“În această criză teribilă, când totul era pus în cumpănă, cel mai măreț înger care stă în prezența lui Dumnezeu a venit alături de Hristos, nu pentru a-I lua cupa din mână, ci Să-l întărească să o bea, cu asigurarea iubirii Tatălui.

“Hristos a băut cupa, iar acesta este motivul pentru care păcătoșii pot veni la Dumnezeu și să găsească iertare și har. Dar cei care se împărtășesc de slava lui Hristos, trebuie să se împărtășească și de suferințele Lui...” –*This Day with God*, p. 49.

“Aceasta este o cale a tăgăduirii de sine. Iar atunci când gândiți că această cale este prea strâmtă, că este nevoie de mult prea multă tăgăduire de sine pe această cale îngustă, când spuneți: Ce greu este să renunți la tot, puneți-vă această întrebare: "La ce a renunțat Domnul Hristos pentru mine?" Această întrebare pune în umbră tot ce am putea numi tăgăduire de sine. Priviți la El în grădină, când sudoarea Lui se transforma în picături mari de sânge. Un înger este trimis din ceruri pentru a-L întări pe Fiul lui Dumnezeu. Urmați-L pe calea spre sala de judecată, în timp ce este ridiculizat, batjocorit și insultat de acea gloată înfuriată.

“...Priviți-L cum atârână pe cruce, în acele ceasuri înspăimântătoare, când îngerii își acoperă fețele ca să nu vadă scena aceea de nesuportat, iar soarele nu mai vrea să lumineze, refuzând parcă să privească. Gândiți-vă la aceste lucruri și apoi întrebați-vă: Este calea prea strâmtă? Nu, nu.” –*T. 1*, p. 240.

Rugăciunea pentru putere

7. Ucenicii nu I-au oferit nici o mângâiere sau sprijin lui Isus în rugăciune când ar fi putut să o facă. Au făcut acest lucru mai târziu când a crescut pericolul? Cât de diferită ar fi fost experiența lor

dacă ar fi stat treji și s-ar fi rugat cu Maestrul? Matei 26:44-46; Luca 22:45,46.

“Mântuitorul lumii S-a ridicat și i-a căutat pe ucenici, dar pentru a treia oară i-a găsit dormind adânc. El a privit cu tristețe la ei. Totuși vocea Sa i-a trezit...” –*Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 102.

“Din nou Hristos i-a căutat pe ucenici, și din nou i-a găsit dormind. Dacă ar fi rămas treji, veghind și rugându-se cu Mântuitorul lor, ar fi primit ajutor în încercarea care le stătea înaintea. Prin omiterea aceasta, nu au avut putere în ceasul nevoilor lor.” –*The Story of Jesus*, p. 106.

“Dacă ar fi rămas să vegheze, ei nu și-ar fi pierdut credința când L-au văzut pe Fiul lui Dumnezeu murind pe cruce. Această importantă noapte de veghere trebuia să fi fost marcată de lupte sufletești, generoase, și rugăciuni care le-ar fi adus putere să mărturisească despre chinul de nespus al Fiului lui Dumnezeu. Acea stare i-ar fi pregătit ca, atunci când aveau să vadă suferințele Lui pe cruce, să înțeleagă ceva despre natura copleșitoare a chinului pe care l-a îndurat El în grădina Ghetsemani. Și ar fi fost mai în măsură să-și aducă aminte de cuvintele spuse de El cu referire la suferințele, moartea și învierea Sa; și, în acel ceas greu de întuneric teribil, unele raze de speranță ar fi străbătut întunericul și le-ar fi susținut credința.” –*T. 2*, p. 205.

Întrebări de meditație

- A avut vreodată cineva o experiență asemănătoare cu suferințele lui Isus în Ghetsemani?
- Gândește-te la timpurile când ai primit putere să rabzi cele mai grele situații din viața ta.
- Ce lecție putem învăța din experiența lui Isus în rugăciune?
- Ce atitudini trebuie să schimbăm?

Pentru studiu aditional

“Este un lucru înfricoșător ca un păcătos nepocăit să cadă în mâinile viului Dumnezeu. Acest lucru este dovedit de istoria distrugerii lumii vechi prin potop, de înregistrarea ploii de foc ce a căzut din cer și a distrus locuitorii Sodomei. Dar niciodată nu a fost dovedit într-o măsură atât de mare ca în agonia lui Hristos, Fiul Dumnezeului infinit, când a purtat mânia lui Dumnezeu pentru o lume păcătoasă. A fost o consecință a păcatului, călcarea legii lui Dumnezeu, că grădina Ghetsemani a devenit cu precădere locul suferinței pentru o lume căzută. Nici o

tristețe, nici o agonie nu se poate măsura cu cea îndurată de Fiul lui Dumnezeu.” –*God’s Amazing Grace*, p. 168.

* * *

11

Sabatul din 18 Martie, 2017

Isus în mâinile păcătoșilor

“Păcătosul pocăit să privească la ‘Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!’... Când privim la Isus, Omul Durerii, obișnuit cu suferința și familiarizat cu durerile, lucrând pentru a mântui pe cei pierduți, disprețuit, batjocorit, hulit, călător din cetate în cetate până ce misiune Sa a fost împlinită; când Îl privim în Ghetsemani,... Privind la Isus, ne vom rușina de răceala noastră, de letargia noastră, de egoismul nostru. Vom fi dispuși să fim orice sau nimic ca să putem aduce o slujire din inimă Maestrului. Ne vom bucura să purtăm crucea după Isus, să îndurăm judecata, rușinea sau persecuția de dragul Lui.” –*The Faith I Live By*, p. 107.

Atacul multimei

1. Cine a venit în timp ce Isus vorbea cu ucenicii Săi în Ghetsemani? Cine era ghidul lor? Marcu 14:43; Ioan 18:2-5.

“Dacă muritorii ar fi putut să vadă oastea îngerească uimită și întristată, în timp ce privea cu adâncă mâhnire la Tatăl, care îndepărta razele Lui de lumină, iubirea și slava Sa de la iubitul Fiu al inimii Lui, ei ar fi înțeles mai bine cât de dezgustător este păcatul în fața lui Dumnezeu. Sabia dreptății era acum activă împotriva iubitului Său Fiu. Isus a fost trădat printr-o sărutare, dat în mâinile vrăjmașilor Lui și dus în grabă în sala de judecată a unui tribunal pământesc, ca acolo să fie luat în răs și condamnat la moarte de muritorii păcătoși. Acolo, slăvitul Fiu al lui Dumnezeu a fost "străpuns pentru păcatele noastre, zdrobit pentru fărădelegile noastre" (Isaia 53,5). El a îndurat insultă, batjocură, jignire nerușinată, până când, "atât de schimonosită Îi era fața, și atât de mult se deosebea înfățișarea Lui de a fiilor oamenilor" (Isaia 52,14).” – *T. 2*, pp. 206, 207.

Trădătorul – din rândurile lui Isus

2. Cum s-a apropiat Iuda de Isus? Ce a avut loc pentru a arăta mulțimii că au de a face cu Fiul lui Dumnezeu? Marcu 14:45; Ioan 18:6-8; Matei 26:48,49.

“Chiar atunci când rostea aceste cuvinte, El a auzit pașii gloatei care-L căuta și a spus: "Sculăți-vă, haide să mergem; iată că se apropie vânzătorul" (Mat. 26,46).’

“Nici o urmă a chinului de moarte prin care trecuse nu se mai vedea când Domnul Hristos a pornit să-l întâmpine pe vânzătorul Său. Stând în fruntea ucenicilor Săi, El a zis: "Pe cine căutați?" Răspunsul a fost: "Pe Isus din Nazaret". Isus a zis: "Eu sunt" (Ioan 18,4-8). Când aceste cuvinte au fost rostite, îngerul care-I slujise lui Isus cu puțin înainte s-a așezat între El și gloată. O lumină cerească a făcut să strălucească fața Mântuitorului și ceva în formă de porumbel L-a umbrit. În prezența acestei slave divine, gloata ucigașă n-a putut să stea în picioare nici măcar o singură clipă. Preoții, mai marii, soldații și chiar Iuda s-au dat înapoi, clătînându-se și au căzut ca morți la pământ.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 694.

3. I-a făcut Maestrul de cunoscut lui Iuda că falsitatea și trădarea sa erau recunoscute? Ce a făcut mulțimea înarmată cu Maestrul? Luca 22:48; Matei 26:50.

“Iuda, trădătorul, n-a uitat rolul pe care îl avea de jucat. Când gloata a pătruns în grădină, el a condus-o, fiind urmați îndeaproape de marele preot. Iuda stabilise un semn pentru următorii Domnului Isus, spunând: "Pe care-L voi săruta eu, Acela este; să puneți mâna pe El" (Mat. 26,48). Acum, el se făcea că nu are nici un amestec cu ei. Apropiindu-se de Domnul Hristos, el I-a luat mâna, semn al unei familiare prietenii. Rostind: "Plecăciune, Învățătorule", el L-a sărutat de repetate ori, prefăcându-se că plânge, ca și când ar fi simțit împreună cu El primejdia în care Se afla.

“Domnul Hristos i-a spus: "Prietene, ce ai venit să faci, fă!" Vocea Lui tremura de durere atunci când a adăugat: "Iudo, cu o sărutare vinzi tu pe Fiul omului?" Această întrebare ar fi trebuit să trezească conștiința trădătorului și să atingă inima lui împietrită; dar onoarea, credințioșia și sensibilitatea milei omenești îl părăsiseră. Stătea plin de îndrăzneală și sfidător, fără să manifeste vreo dispoziție de a-și schimba atitudinea. Se

predase lui Satana și nu mai avea nici o putere să-i reziste. Și Isus n-a refuzat sărutarea vânzătorului.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 695, 696.

Reacția umană

4. Când au văzut ucenicii ce s-a întâmplat, ce au cerut Domnului? În ciuda răspunsului Său clar, ce a făcut Petru? Cum a reacționat Isus la fapta lui Petru? Luca 22:49-51; Matei 26:51; Ioan 18:10.

“Ucenicii s-au gândit că Stăpânul lor nu va îngădui să fie luat. Căci aceeași putere care a făcut ca mulțimea să cadă ca niște oameni morți îi va face neputincioși până când Domnul Hristos și tovarășii Săi vor scăpa. Ei au fost însă dezamăgiți și chiar indignați când au văzut frânghiile aduse pentru a lega mâinile Aceluia pe care ei Îl iubeau. În mânia sa, Petru a scos repede sabia și a încercat să-L apere pe Domnul său, dar n-a făcut decât să taie urechea slujitorului marelui preot. Când Domnul Hristos a văzut ceea ce s-a întâmplat, Și-a dezlegat mâinile, deși era ținut cu strășnicie de soldații romani, și, spunând: "Lăsați-i! Până aici!", S-a atins de urechea rănită, și ea s-a vindecat imediat.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 696.

Arme, dar nu pentru Dumnezeu

5. Ce poruncă cu privire la folosirea armelor a dat Isus lui Petru și astfel tuturor urmașilor Lui din toate timpurile? Ce ni se arată prin faptul că, cu toate că Mântuitorul ar fi putut chema douăsprezece legiuni de îngeri să Îl apere, nu a făcut-o? Matei 26:52-54; Ioan 18:11.

“Ucenicii au început să spere, când au văzut toată gloata înarmată cu ciomege și săbii prăbușindu-se atât de repede. Când aceștia s-au ridicat și L-au înconjurat din nou pe Fiul lui Dumnezeu, Petru și-a scos sabia și l-a lovit pe robul marelui preot și i-a tăiat o ureche. Isus i-a poruncit să-și pună sabia la locul ei, zicând: "Crezi că n-aș putea să-L rog pe Tatăl Meu, care Mi-ar pune îndată la îndemână mai mult de douăsprezece legiuni de îngeri?" Am văzut că, în timp ce rostea aceste cuvinte, fețele îngerilor se luminau de speranță. Ei doreau, atunci și acolo, să-L înconjoare pe Comandantul lor și să împrăstie mulțimea furioasă. Dar tristețea s-a lăsat iarăși asupra lor când Isus a adăugat: "Dar cum se vor împlini Scripturile, care zic că așa trebuie să se întâmple?" Inimile ucenicilor s-au frânt și ele de povara disperării și de amara dezamăgire

când Isus a lăsat să fie luat și dus de dușmanii Lui.” –*Experiențe și Viziuni*, pp. 167, 168.

O lecție pentru preoți, bătrâni și conducători

6. Ce cuvinte le-a adresat Isus marilor preoți, căpitanilor templului și bătrânilor? Cum demonstrează comportamentul Său umilința chiar din primul moment al arestării Sale? Luca 22:52,53; Isaia 53:7, prima parte; 1 Petru 2:23.

“Demnitatea oficială a conducătorilor iudei nu-i împiedicase să se alătore urmăritorilor lui Isus. Arestarea Sa era o problemă prea importantă ca să fie încredințată unor subalterni; preoții cei vicleni și mai marii norodului s-au unit cu poliția templului și cu oamenii fără căpătâi și l-au urmat pe Iuda în Ghetsemani. Cu ce societate se uniseră acești demnitari - o gloată doritoare de senzații tari, înarmată cu tot felul de unelte, ca și când ar fi urmărit o fiară sălbatică!

“Întorcându-Se către preoții și bătrânii norodului, Domnul Hristos Și-a fixat privirea cercetătoare asupra lor. Cuvintele pe care le-a rostit atunci nu aveau să le uite toată viața. Ele au fost asemenea unor săgeți ascuțite ale Celui Atotputernic. Cu demnitate, El a spus: "Ați ieșit ca după un tâlhar, cu săbii și cu ciomege, ca să Mă prindeți. În toate zilele ședeam în mijlocul vostru și învățam norodul în templu, și n-ați pus mâna pe Mine". Noaptea este mult mai potrivită pentru lucrarea voastră. "Dar acesta este ceasul vostru și puterea întunericului" (Mat. 26,55; Luca 22,53).” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 696, 697.

Părăsit de ucenicii Săi

7. Ce s-a întâmplat cu ucenicii în acest moment crucial? Ce profeție s-a împlinit când L-au lăsat pe Isus singur și au fugit, chiar dacă înainte au negat absolut această posibilitate? Matei 26:56; Zaharia 13:7.

“Nimic nu este mai jignitor înaintea lui Dumnezeu decât un spirit atotsuficient. În viața lui Petru găsim o lecție de avertizare pentru toți așa zișii urmași ai lui Hristos. mântuitorul l-a avertizat cu credincioșie despre apropierea pericolului, dar cu încredere în sine și mândrie, și-a asumat credincioșia constantă și zelul, declarându-se gata să meargă la închisoare sau moarte pentru Maestrul Său. Pentru Petru încercarea a venit când furtuna a izbucnit asupra ucenicilor prin umilirea

Conducătorului lor. Cuvintele trasate de pana inspirată sunt triste: ‘Atunci toți ucenicii L-au părăsit și au fugit.’ Matei 26:56. Apoi, Petru cel zelos, aprig și încrezător în sine s-a lepădat de El în mod repetat. Mai târziu s-a pocăit cu amar; dar acest exemplu trebuie să ne avertizeze pe toți să fim atenți la încrederea în sine și dreptatea proprie.” –*The Faith I Live By*, p. 138.

Întrebări de meditație

- Cum ne putem explica cum un ucenic, responsabil să îi conducă pe oameni la Isus, a devenit trădătorul Său, dându-L în mâna celor mai amarnici vrăjmași ai Lui?
- Cum am răspunde dacă un prieten apropiat ne-ar trăda asemenea lui Iuda pe Hristos?
- Ce dovadă a divinității Sale a avut loc, chiar și când a fost luat captiv de către mulțime?

Pentru studiu adițional

“Oamenii care se umilesc ca un copil mic sunt cei care vor fi învățați de Dumnezeu. Domnul nu depinde de talentele nici unui om; căci El este Sursa tuturor darurilor desăvârșite. Dacă cel mai umil om Îl iubește și ascultă pe Dumnezeu, este posesorul darurilor cerești. Domnul poate folosi un astfel de om, pentru că nu se luptă să lucreze conform standardului său propriu. El lucrează cu frică și cutremur ca nu cumva să strice modelul. Viața sa este o expresie a vieții lui Hristos.

“Trebuie să nutrim în mod constant blândețea și umilința, dacă vrem să avem duhul lui Hristos.” –*The Faith I Live By*, p. 138.

“Puterea dată Domnului Hristos în ceasul suferinței fizice și mintale din grădina Ghetsemani, a fost și va fi dată aceluia care suferă pentru Numele Său scump. Același har dat Domnului Hristos, aceeași mângâiere mai mult decât statornicia celui muritor, va fi dat fiecărui copil credincios al lui Dumnezeu, care ajunge într-o situație de necaz și suferință, amenințat cu închisoarea și moartea de agenții sau instrumentele lui Satana. Niciodată sufletul care s-a încrezut în Hristos nu a fost lăsat să piară. Scaunul de tortură, rugul și multe invenții pline de cruzime pot ucide trupul dar ele nu pot atinge viața care este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu.” –(*Signs of the Times*, 3 Iunie, 1897) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, pp. 1123, 1124.

* * *

Judecat de consiliul iudeilor

“Judecata batjocoritoare a lui Hristos descoperă cât de mult s-a înjosit preoțimea. Preoții au plătit oameni să dea mărturie falsă sub jurământ pentru a-L putea condamna pe Isus. Dar în această ocazie, adevărul a venit în ajutorul Lui.... Iar prin aceasta s-a dovedit că mărturiile împotriva Sa erau false, că martorii au fost plătiți de oameni care aveau în inimă cele mai josnice elemente ale corupției. Dumnezeu a făcut ca oamenii care l-au condamnat pe Isus să asculte mărturia nevinovăției Sale. Pilat a declarat: „Nu găsesc nici o vină în El.” Iar Iuda, aruncând la picioarele preoților banii pe care i-a primit pentru trădarea lui Isus, a dat mărturie: ‘Am păcătuțit, căci am vândut sânge nevinovat.’” –*Christ Triumphant*, p. 269.

Prima judecată

1. Ce L-a întrebat marele preot Ana pe Isus în încercarea sa de a-L acuza și condamna? Neavând făcut nimic în secret, ce a răspuns Isus? Ioan 18:19-21.

“Ca într-o carte deschisă, Domnul Hristos a citit gândurile preotului. Ca și când ar fi citit în sufletul celui care-L interoga, Isus a negat faptul că între El și urmașii Săi ar exista vreo înțelegere secretă sau că El i-ar fi strâns în secret într-un loc întunecos, pentru a-Și ascunde planurile. În ceea ce privește planurile și învățătura Sa, El nu avea nici un secret ....

“Domnul Hristos punea propriul mod de a lucra în contrast cu metodele acuzatorilor Săi. Timp de luni de zile, ei Îl urmăriseră, străduindu-se să-L prindă în cursă și să-L aducă înaintea unui tribunal secret, unde, prin jurământ fals, să obțină ceea ce prin mijloace cinstite era imposibil să obțină. Acum, ei își aduceau la îndeplinire planurile. Prinderea Lui în miez de noapte de către o gloată de oameni, batjocura și abuzurile comise asupra Lui mai înainte de a fi condamnat sau chiar acuzația erau modul lor de a lucra, și nu al Lui. Acțiunea lor era de fapt o violare a legii. Rânduielele lor prevedeau că fiecare om trebuie să fie considerat și tratat ca nevinovat până când i se dovedea vinovăția. Preoții erau astfel condamnați de propriile rânduieli.” *Hristos Lumina Lumii*, 699

2. Cum a reacționat un oficial când Isus a răspuns marelui preot? Cum l-a avertizat Isus că fapta sa nu era potrivită? Ioan 18:22,23.

“Domnul Hristos a suferit nespus datorită abuzurilor și insultelor la care era supus. Din mâinile ființelor pe care El le crease și pentru care făcea un sacrificiu infinit de mare, El a primit orice umilire. Și El a suferit într-un raport direct proporțional cu desăvârșirea sfințeniei Sale și cu ura Sa față de păcat. Judecarea Sa de către oamenii care se comportau ca niște diavoli era pentru El un continuu sacrificiu. A fi înconjurat de ființe omeneste, ce se aflau sub controlul lui Satana, era pentru El nespus de revoltător....

“...Îl așteptau (pe Mesia) ca pe cineva cu o voință extraordinară, care să schimbe modul de gândire al oamenilor și să obțină de la ei, prin forță, o recunoaștere a supremației și, în același timp, avea să satisfacă și speranțele lor ambițioase. Astfel, când Domnul Hristos era tratat cu dispreț, o mare ispită Îl încerca, și anume aceea de a manifesta caracterul Său divin. Printr-un cuvânt, printr-o privire, El ar fi putut să-i oblige pe persecutorii Săi să mărturisească faptul că El era Domn, mai presus de împărați și conducători, de preoți și templu. Dar dificila Lui sarcină era aceea de a rămâne în poziția pe care Și-o alesese, de a fi una cu neamul omenesc.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 700.

A doua judecată

3. Unde a fost dus Isus să fie judecat? Ce interes aveau preoții conducători, bătrânii și consiliul prin aceste proceduri? Matei 26:57,59.

“Când consiliul s-a adunat în sala de judecată, Caiafa și-a ocupat locul de președinte al Sinedriului. De o parte și de alta erau judecătorii și cei care erau în mod deosebit interesați în acest proces. Soldații romani au fost așezați pe platformă, mai jos de tron. La picioarele tronului marelui preot stătea Domnul Hristos. Asupra Lui erau fixate privirile întregii mulțimi. Agitația era mare. În toată acea mulțime, numai El era calm și senin. Chiar atmosfera din jurul Său părea cuprinsă de o influență sfântă.

“Caiafa L-a privit pe Domnul Hristos ca pe rivalul său. Nerăbdarea oamenilor de a-L auzi pe Mântuitorul și aparenta lor grabă de a accepta învățăturile Lui treziseră gelozia amară a marelui preot. Dar, privind acum la Cel arestat, Caiafa era plin de admirație pentru înfățișarea Sa

nobilă și demnă. O convingere plana asupra lui, și anume că omul acesta era la fel ca Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 703, 704.

4. Cum au încercat acești oameni să își atingă scopul? Au înțeles ei în mod corect cuvintele și motivele lui Isus? Matei 26:60,61; Marcu 14:57,58.

“La începutul lucrării Sale, Domnul Hristos a spus: "Stricați Templul acesta, și în trei zile îl voi ridica". Într-un limbaj profetic figurat, El profetizase despre moartea și învierea Sa. "El le vorbea despre templul trupului Său" (Ioan 2,19.21). Iudeii înțeleseseră aceste cuvinte într-un sens literal, ca referindu-se la templul din Ierusalim. Din tot ceea ce spusese Domnul Hristos, preoții n-au putut găsi nimic spre a folosi împotriva Lui, în afară de această declarație. Prezentând într-un mod greșit aceste cuvinte, ei sperau să aibă câștig de cauză.... În acest fel, cuvintele Domnului Hristos au fost prezentate în mod greșit. Dacă ar fi fost spuse exact așa cum au fost rostite de El, ei n-ar fi putut să obțină condamnarea nici chiar de către Sinedriu. Dacă Domnul Hristos ar fi fost numai om, așa cum pretindeau iudeii, declarația Sa n-ar fi făcut decât să evidențieze un spirit irațional, lăudăros, dar nu putea fi transformată în hulă. Chiar în modul tendențios în care au fost prezentate de martorii falși, cuvintele Sale n-au conținut nimic care să fie considerat de către romani o crimă vrednică de moarte.” –*Hristos Lumina Lumii*, 705, 706.

Isus tăcea

5. A încercat Isus să contrazică acuzațiile pentru a se apăra? La ce întrebare a marelui preot a răspuns Isus și de ce? Matei 26:62,63.

“Cu multă răbdare, Domnul Hristos a ascultat declarațiile ce se băteau cap în cap. El n-a scos nici un cuvânt în apărarea Sa. În cele din urmă, acuzatorii Săi au fost încurcați, confuzi și înnebuniți. Judecata nu făcea deloc progrese; se părea că tot complotul lor avea să dea greș. Caiafa era disperat. Mai rămânea o singură scăpare: Hristos trebuia determinat să Se condamne singur. Marele preot s-a ridicat de pe scaunul său de judecată cu fața schimonosită de patimă, vocea și comportamentul său arătând în mod clar că, dacă ar fi stat în puterea sa, L-ar fi doborât la pământ pe Arestat. "Nu răspunzi nimic?" a exclamat el. "Ce mărturisesc aceștia împotriva Ta?" ...

“La acest apel, Domnul Hristos nu mai putea rămâne tăcut. Este un timp când trebuie să taci și unul când trebuie să vorbești. El n-a vorbit până când n-a fost întreat în mod direct. El știa că, dacă răspundea acum, aceasta avea să însemne cu certitudine moartea Sa. Dar apelul acesta a fost făcut de cea mai înaltă autoritate recunoscută a națiunii și în Numele Celui Preaînalt... El trebuia să declare în mod clar caracterul și misiunea Sa.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 706.

Condamnarea Celui Inocent

6. Cum a reacționat Caiafa când Isus a spus adevărul? Cum a considerat răspunsul Lui? Matei 26:64,65.

“În aceste cuvinte, Domnul Hristos a prezentat reversul scenei ce avea loc atunci. El, Domnul vieții și al slavei, avea să stea la dreapta lui Dumnezeu. El va fi Judecătorul a tot pământul și la hotărârea Lui nu se va mai putea face recurs. Atunci, orice lucru tainic avea să fie așezat în lumina feței lui Dumnezeu, și judecata avea să se exercite asupra fiecărui om, care va fi judecat după faptele sale....”

“Cuvintele Domnului Hristos l-au speriat pe marele preot. Gândul că avea să fie o înviere a morților, când toți vor sta la bara judecății lui Dumnezeu, pentru a fi răsplătiți după faptele lor, era pentru Caiafa un gând plin de groază. Scenele judecății finale au trecut cu repeziciune, ca o panoramă, pe dinaintea sa. Pentru o clipă, el a văzut spectacolul îngrozitor al mormintelor ce-și eliberau morții, cu secretele care, spera el, au fost pentru totdeauna ascunse. Pentru un moment, el a avut simțământul că stă în fața Judecătorului celui veșnic, ai cărui ochi, care văd totul, citeau în sufletul său, aducând la lumină tainele ce se considerau ascunse o dată cu cei morți.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 707, 708.

7. Ce sentință a fost pronunțată după ce a vorbit Isus? Cum a fost tratat și judecat? Luca 22:64; Matei 26:66-68.

“Sinedriul hotărâse că Domnul Hristos este vrednic de moarte; dar era împotriva legii iudaice să judece noaptea un arestat. Ca să fie legală, o condamnare nu se putea pronunța decât la lumina zilei și înaintea întregului consiliu în sesiune. Cu toate acestea, Mântuitorul era tratat acum ca un criminal condamnat și lăsat în seama celor mai josnice și a celor mai stricate ființe omenești, ca să fie batjocorit. Palatul marelui

preot era înconjurat de o curte deschisă, în care se strânseseră soldații și o mulțime de oameni. Prin această curte a fost dus Domnul Hristos spre camera gărzii, fiind întâmpinat și dintr-o parte, și din alta cu batjocură, făcându-se referință la declarația Sa că este Fiul lui Dumnezeu.... Gloata neștiutoare fusese martoră la cruzimea cu care El a fost tratat în fața consiliului și de aceea oamenii și-au luat libertatea să-și manifeste toate elementele satanice ale naturii lor. Înfașurarea nobilă și dumnezeiască a Domnului Hristos îi ațâța la nebunie. Blândețea Sa, inocența și răbdarea Sa maiestuoasă îi umpleau de ura ce pornea de la Satana. Mila și dreptatea erau călcate în picioare. Niciodată n-a fost tratat un criminal într-un mod atât de inuman cum a fost tratat Fiul lui Dumnezeu.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 710.

Întrebări de meditație

- Au încercat marii preoți, cărturarii și bătrânii să afle adevărul sau să își atingă scopurile prin această judecată?
- Cum a putut Isus să stea calm și tăcut, luând în considerare tratamentul pe care I l-au aplicat?
- În momente critice, cum ne putem păstra controlul și să fim în pace, asemenea Lui?
- Când conștiința ne este limpede și suntem siguri că nu am făcut nici un rău, cum ne vom simți dacă trebuie să apărem înaintea autorităților pentru cauza Domnului?

Pentru studiu adițional

“Îngerilor le era greu să îndure priveliștea. Ei L-ar fi scăpat pe Isus, dar îngerii comandanți le-au interzis aceasta, spunând că era într-adevăr un mare preț de răscumpărare de plătit pentru om, dar că acesta avea să fie complet și să provoace moartea celui care avea puterea morții. Isus știa că îngerii sunt martori la scena umilirii Sale. Cel mai slab dintre îngeri ar fi putut să provoace căderea neputincioasă a mulțimii batjocoritoare și L-ar fi putut izbăvi pe Isus. El știa că, dacă ar fi dorit aceasta de la Tatăl Său, îngerii L-ar fi eliberat într-o clipă. Dar era de folos ca El să suporte silnicia oamenilor nelegiuți pentru a împlini planul de mântuire.” – *Experiențe și Viziuni*, p. 170.

* * *

Lepădarea de Domnul său

“‘Omul bun scoate lucruri bune din vistieria bună a inimii lui, iar omul rău scoate lucruri rele din vistieria rea a inimii lui.’ Ce potop de răutate și gunoi se revarsă datorită talentului vorbirii. Și cât de mulți îl neagă pe Hristos cu vorba! În loc să depună o bună mărturie despre Hristos prin felul lor de vorbire, ei spun: ‘Nu Îl cunosc.’ Este foarte ușor să ai o formă a neprihănirii, dar pentru a depune mărturie a credinței în Hristos, înseamnă o mărturisire prin cuvinte, îmbrăcăminte și spirit.” – (Letter 19, 1897) *The Voice in Speech and Song*, p. 65.

Următ de la distanță

1. În timp ce autoritățile Îl judecau pe Isus, ce au făcut doi dintre ucenicii Săi? Matei 26:58; Ioan 18:15,16.

“După ce L-au părăsit pe Învățătorul lor în grădină, doi dintre ucenici se aventuraseră să urmeze, de la distanță, gloata care pusesese mâna pe Domnul Hristos. Acești ucenici erau Petru și Ioan. Preoții l-au remarcat pe Ioan ca pe un ucenic binecunoscut al lui Hristos și l-au admis în sala de judecată, sperând că, fiind martor al umilirii Conducătorului său, va ajunge să disprețuiască ideea că Unul ca acesta ar fi Fiul lui Dumnezeu. Ioan a vorbit în favoarea lui Petru și a obținut și pentru el aprobarea să intre.

“În curte se aprinsese un foc, căci era cea mai rece oră din noapte, fiind chiar înainte de revărsatul zorilor. Un grup de oameni s-a apropiat de foc și Petru, plin de încumetare, i s-a alăturat. El nu dorea să fie recunoscut ca ucenic al lui Hristos. Amestecându-se nepăsător prin mulțime, el spera să fie luat drept unul dintre cei care Îl aduseseră pe Domnul Hristos în sala de judecată.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 710.

Încercarea de a se ascunde

2. Văzându-l pe Petru în mulțime, ce i-a spus o femeie din slujba marelui preot? A recunoscut Petru că era un ucenic al lui Isus? Ioan 18:18, prima parte; Marcu 14:66-68.

“Dar când focul ilumină fața lui Petru, femeia care stătea de pază la ușă a aruncat o privire cercetătoare asupra lui. Ea a reținut faptul că el venise împreună cu Ioan, a observat privirea lui dezamăgită și și-a zis că trebuie să fie un ucenic al lui Hristos. Ea era una dintre slujnicele din casa lui Caiafa și era curioasă să afle adevărul. Ea i-a zis lui Petru: "Nu cumva și tu ești unul dintre ucenicii omului acestuia?" Petru a fost surprins și tulburat; ochii oamenilor s-au fixat imediat asupra lui. El se făcea că nu înțelege; dar femeia era insistentă și spuse celor din jurul său că acest om fusese cu Isus. Petru s-a văzut nevoit să răspundă și spuse supărat: "Femeie, nu-L cunosc."

“Nu fusese în planul lui Petru ca adevăratul său caracter să fie cunoscut. Luându-și un aer de indiferență, el se așezase singur pe terenul vrăjmașului și deveni astfel o pradă ușoară ispitei. Dacă i s-ar fi cerut să lupte pentru Învățătorul său, ar fi fost un soldat curajos; dar când degetul batjocurii s-a îndreptat spre el, s-a dovedit a fi un laș. Mulți dintre cei care nu se dau înapoi de la o luptă îndârjită pentru Domnul lor sunt puși în situația de a-și tăgădui credința, datorită faptului că au fost luați în râs. Asociindu-se cu aceia pe care ar fi trebuit să-i evite, se așează singuri în calea ispitei.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 710-712.

3. Când o altă femeie l-a recunoscut ca ucenic al lui Isus, ce a răspuns Petru a doua oară? Matei 26:71,72.

“Petru încerca să arate că nu este deloc interesat în judecarea Învățătorului său, dar inima sa era chinată de durere atunci când auzea ocară cea crudă și vedea maltratările pe care le îndura. Chiar mai mult, el era surprins și mâniat pentru faptul că Domnul Isus trebuia să Se umilească pe Sine și să-i umilească și pe urmașii Săi, supunându-Se unui astfel de tratament. Pentru a-și ascunde adevăratele sentimente, el a căutat să se alăture persecutorilor Domnului Isus și batjocurilor lor nepotrivite. Dar înfățișarea sa era nenaturală. El se comporta în mod fals și, în timp ce căuta să vorbească nepăsător, nu putea să-și rețină expresiile de indignare față de abuzurile la care era supus Învățătorul său.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 712.

Sfatul Maestrului uitat

4. În acel moment și-a amintit Petru avertizarea pe care Domnul i-a dat-o cu doar câteva ore înainte? Luca 22:31.

“Mulți astăzi stau acolo unde stătea Petru când încrezător în sine a declarat că nu va tăgădui pe Domnul său. Și din cauza acestei încrederi în sine, ei ajung o pradă ușoară a șiretlicurilor lui Satana. Aceia care-și dau seama de slăbiciunea lor se încred într-o putere mai mare decât eul lor. Și în timp ce privesc la Dumnezeu, Satana nu are nici o putere asupra lor. Dar cei care-și pun nădejdea în eul lor sunt foarte ușor de înfrânt. Să nu uităm că dacă nu dăm ascultare avertizărilor pe care ni le trimite Dumnezeu atunci căderea este în fața noastră. Domnul Hristos nu va salva de la rănire pe cineva care se așează singur pe terenul vrăjmașului. El lasă pe cel care se încrede în sine, care acționează ca și când ar ști mai mult decât Domnul său, și care merge înainte în presupusa lui putere. Apoi suferința și o viață schiloadă sau înfrângerea și moartea.” –(Manuscript 115, 1902) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1102.

Lipsa curajului

5. Când Petru a fost întrebat pentru a treia oară despre legătura sa cu Isus, a avut curajul să-și mărturisească credința în Maestru? Folosind un limbaj josnic, cum s-a dezis din nou de Domnul lui? Ioan 18:26; Marcu 14:70, partea a doua, 71.

“Încă o ocazie i-a fost dată. După o oră, unul dintre slujitorii marelui preot, o rudă apropiată a omului căruia Petru îi tăiasse urechea, l-a întrebat: "Nu te-am văzut eu cu El în grădină?" "Nu mai încape îndoială că ești unul din oamenii aceia; căci ești galilean, și graiul tău seamănă cu al lor." De astă dată, Petru s-a umplut de mânie. Ucenicii Domnului Isus erau cunoscuți pentru curăția vorbirii lor, dar, pentru a-i înșela întru totul pe cei care l-au întrebat, precum și pentru a pune în evidență caracterul pe care și-l împrumutase, Petru se lepădă acum de Învățătorul său blestemând și jurând.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 712.

Momentul fatal în care a cântat cocoșul

6. Ce s-a auzit în timp ce vorbea încă și se lepăda de Stăpânul său pentru a treia oară? Ce efect a avut privirea Domnului asupra lui, chiar în timp ce cânta încă cocoșul? Luca 22:60, ultima parte-62.

“În timp ce blestemele înjositoare erau încă pe buzele lui Petru, iar cântatul pătrunzător al cocoșului răsuna încă în urechile sale, privirea Mântuitorului s-a întors de la judecătoria Săi încruntați spre sârmanul

Său ucenic. În același timp, privirea lui Petru a fost atrasă de Învățătorul său. În privirea aceea blândă, el a citit milă adâncă și întristare, dar nici o umbră de mânie nu se afla în ea.

“Vederea acelei fețe palide și suferinde, privirea aceea plină de compasiune și iertare au străpuns inima lui Petru asemenea unei săgeți. Conștiința i-a fost trezită. Memoria deveni activă. Petru își aminti de făgăduința pe care o făcuse cu câteva ore înainte, că va merge cu Domnul său la închisoare și la moarte. Și-a amintit de amărăciunea sa atunci când Mântuitorul i-a spus în camera de sus că, în aceeași noapte, se va lepăda de trei ori de Domnul său. Petru tocmai declarase că nu-L cunoaște pe Isus, dar acum el și-a dat seama cu o chinuitoare durere cât de bine îl cunoștea Domnul său și cât de bine citise Domnul în inima lui falsitatea ce îi era chiar și lui necunoscută.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 712, 713.

Ușa încă deschisă a milei

7. A închis Isus ușa milei și a relațiilor frățești cu Petru după această lepădare rușinoasă? Ce lecție învățăm de aici pentru ceasul încercării noastre? Luca 22:32; Matei 26:41.

“Petru s-a lepădat de Domnul său în ceasul încercării, dar Isus nu l-a uitat pe ucenicul Său. Cu toate că Petru se ura pe sine, Domnul îl iubea, iar după înviere l-a chemat pe nume și i-a transmis un mesaj de iubire. O, ce Mântuitor bun, iubitor, și milos avem! Care ne iubește chiar dacă greșim.” –*That I May Know Him*, p. 285.

“Numai după ce a fost adus la renunțare de sine și la o deplină încredere în puterea divină, Petru a primit chemarea de a lucra ca un sub-păstor. Hristos îi spusese lui Petru, înainte de a-L fi tăgăduit: "După ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi" (Luca 22,32). Cuvintele acestea erau semnificative pentru lucrarea întinsă și rodnică pe care urma să o aducă la îndeplinire în viitor acest apostol pentru aceia care aveau să vină la credință. Experiența proprie a lui Petru cu păcatul, suferința și pocăința l-au pregătit pentru această lucrare. De-abia după ce și-a dat seama de slăbiciunea sa a putut el să înțeleagă nevoia credinciosului de a depinde în totul de Hristos. În mijlocul furtunii ispitei, el a ajuns să înțeleagă faptul că omul poate umbla în siguranță numai dacă, neîncrezându-se în sine, se sprijină pe Mântuitorul.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 515.

Întrebări de meditație

- Luând în considerare experiențele din trecut, te simți mai mult sau mai puțin sigur decât Petru în ceea ce privește dependența de tine însuși?
- Au fost Petru și Saul singurii au trebuit să renunțe la încrederea în sine sau fiecare trebuie să treacă printr-o astfel de experiență?
- Dacă nu putem să ne controlăm pe noi înșine ca Petru, cum îi tratăm pe cei care ne rănesc, în felul în care Petru la rănit pe Hristos?
- Suntem gata și pregătiți să tratăm astfel de circumstanțe și oamenii în felul în care la tratat Isus pe Petru?

Pentru studiu adițional

“Aceia care fac pe Isus Hristos primul din toate lucrurile sunt vrednici de încredere. Ei nu se vor încrede în ei înșiși și nici nu vor confunda sau amesteca interesele religioase cu afacerile. A încredințat Dumnezeu oamenilor responsabilități sfinte? Atunci El îi va face să simtă propria lor slăbiciune și dependența lor de El. Nu este sigur ca oamenii să se bazeze pe propria lor înțelegere; de aceea, ei trebuie să caute zilnic tărie și înțelepciune de sus. Dumnezeu trebuie să fie prezent în toate gândurile lor; și atunci, toate vicșugurile și șiretenia șarpelui celui vechi nu pot să-l trădeze într-o păcătoasă neglijare a datoriei. Ei vor întâmpina împotrivirile cu argumentul simplu pe care l-a folosit Domnul Hristos: „Stă scris” sau cu muștrarea: „Înapoia mea, Satano.”

“În avertizarea „vegheați și rugați-vă”, Domnul Isus a arătat singura cale sigură. Este nevoie de veghere. Inimile noastre sunt înșelătoare; suntem înconjurați de slăbiciunile și păcatele neamului omenesc și Satana urmărește să distrugă. Noi poate că nu veghem, dar adversarul nostru nu este niciodată leneș. Cunoscând această neobosită vigilență, să nu dormim, așa cum fac alții, ci „fiți înțelepți, și vegheați”. Spiritul și influența lumii trebuie să fie înfruntate, dar nu trebuie să li se permită să pună stăpânire pe minte și inimă.” –T. 5, p. 409.

* * *

Trădare și Ruină

“Istoria vieții lui Iuda ne prezintă sfârșitul trist al unei vieți care ar fi putut fi onorată de Dumnezeu. Dacă ar fi murit mai înainte de ultima lui călătorie la Ierusalim, Iuda ar fi fost privit ca un om vrednic de a ocupa un loc între cei doisprezece apostoli, unul a cărui lipsă ar fi fost foarte mult simțită. Repulsia cu care a fost privit de-a lungul veacurilor n-ar fi existat, dacă însușirile caracterului său n-ar fi fost manifestate la încheierea istoriei vieții sale. Dar caracterul său a fost descoperit lumii cu un scop: ca să fie o avertizare pentru toți aceia care, asemenea lui, ar trăda misiunea sacră încredințată lor.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 716.

Condamnarea

1. În dimineața următoare, după judecata lui Isus din timpul nopții înaintea lui Ana și Caiafa, la ce concluzie teribilă au ajuns marii preoți și bătrâni poporului? Matei 27:1.

“De îndată ce s-a făcut ziuă, Sinedriul s-a adunat din nou și Domnul Hristos a fost adus iarăși în sala de judecată. El Se declarase Fiu al lui Dumnezeu, dar Sinedriul a transformat cuvintele Sale într-o acuzație împotriva Sa. Dar nu-L puteau condamna numai pe baza acestei declarații, pentru că mulți membri nu fuseseră prezenți la ședința din cursul nopții și nu auziseră cuvintele Sale. De asemenea, ei știau că tribunalul roman nu ar fi găsit în ele nimic vrednic de moarte. Dar, dacă ar fi auzit toți de pe buzele Sale repetarea acelor cuvinte, atunci obiectivul lor ar fi fost atins. Susținerea Domnului Isus că El este Mesia o puteau transforma într-o declarație de revoltă politică...”

“Și astfel, în conformitate cu a treia condamnare din partea autorităților iudaice, Domnul Isus trebuia să moară. Tot ceea ce mai trebuia făcut acum, gândeau ei, era ca romanii să ratifice această condamnare și să-L dea în mâna lor.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 714.

Vândut cu prețul unui sclav

2. Ce a spus profetia despre vinderea lui Mesia pe bani cu sute de ani înainte de nașterea Lui? Ce preț au plătit autoritățile lui Iuda

pentru trădarea Mântuitorului? Ce oameni se vindeau în timpurile străvechi la un preț atât de mic? Zaharia 11:12; Matei 26:14,15; Exodul 21:32.

“Cu puțin timp înainte de Paște, Iuda și-a reînnoit legăturile pe care le avea cu preoții, pentru a-L da pe Domnul Hristos în mâinile lor. S-a convenit atunci ca Mântuitorul să fie arestat în unul din locurile Sale de meditație și rugăciune. De la ospățul din casa lui Simon, Iuda avusese ocazia să reflecteze asupra faptelor pe care se legase să le aducă la îndeplinire, dar planul său nu s-a schimbat. Pentru treizeci de arginți - prețul unui sclav -, el a dat rușinii și morții pe Domnul slavei

“Din fire, Iuda avea o puternică iubire de bani; dar el nu fusese totdeauna atât de corupt ca să poată face o faptă ca aceasta. El nutrise spiritul cel rău al avariției până când acesta a devenit motivul dominant al vieții sale. Iubirea lui pentru Mamona a fost mai mare decât iubirea pentru Domnul Hristos. Devenind rob al acestui viciu, el s-a predat lui Satana și avea să fie târât adânc în păcat.” –*Hristos Lumina Lumii*, 716.

Părerea de rău prea târzie

3. După ce a încasat banii, ce a făcut Iuda după ce și-a dat seama că Isus va fi condamnat la moarte? Ce a făcut cu banii primiți de la preoți? Matei 27:3.

“Hristos în înțelepciunea Sa infinită la acceptat pe Iuda, cu toate că știa toate imperfecțiunile sale de caracter. Ioan nu a fost perfect; Petru s-a lepădat de Domnul său; și totuși din oameni ca aceștia a fost formată biserica creștină primară. Isus i-a acceptat pentru a putea învăța de la El cum să-și construiască un caracter perfect creștin. Datoria fiecărui creștin este de a studia caracterul lui Hristos....

“Singur Iuda nu a răspuns iluminării divine.... El și-a închis sufletul pentru a se împotrivi influenței adevărului; În timp ce practica critica și îi condamna pe alții, el și-a neglijat propriul suflet și a îngăduit și întărit înclinațiile naturale rele de caracter până s-au împietrit atât de tare încât a putut să-L vândă pe Domnul său cu 30 de monede de argint.

“O, încurajați-vă sufletele să privească la Isus!...” –*That I May Know Him*, p. 182.

Disperarea

4. Cum au reacționat marii preoți și bătrânii când Iuda a venit înaintea lor și a mărturisit că Isus era inocent? Ce a făcut el când ei i-au răspuns cu indiferență și mulțumire? Ce act disperat a urmat? Matei 27:4,5.

“Dumnezeu a făcut ca oamenii care l-au condamnat pe Isus să asculte mărturia nevinovăției Sale. Pilat a declarat: „Nu găsesc nici o vină în El.” Iar Iuda, aruncând la picioarele preoților banii pe care i-a primit pentru trădarea lui Isus, a dat mărturie: ‘Am păcătuțit, căci am vândut sânge nevinovat.’” –*Christ Triumphant*, p. 269.

“Iuda s-a aruncat apoi la picioarele Domnului Hristos, recunoscându-L ca Fiu al lui Dumnezeu și rugându-L să se elibereze. Mântuitorul nu i-a reproșat nimic vânzătorului Său. El știa că Iuda nu se pocăise; mărturisirea sa era stoarsă din sufletul său vinovat de sentimentul îngrozitor al condamnării și al judecății viitoare, dar el nu simțea o durere profundă și zdrobitoare de inimă pentru că vânduse pe Fiul nevinovat al lui Dumnezeu și că se lepădase de Sfântul lui Israel. Cu toate acestea, Domnul Hristos n-a rostit nici un cuvânt de condamnare. El a privit cu multă milă la Iuda și a spus: "Pentru ceasul acesta am venit în lume." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 722.

“După ce a înțeles că încercările sale de a salva viața lui Isus nu au avut nici un rezultat cu marele preot, a fugit din sală disperat, strigând: Este prea târziu! Este prea târziu! Nu se simțea în stare să-L vadă pe Isus răstignit, iar în agonia remușcării, s-a dus și s-a spânzurat.” –*Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 126.

Preoții și banii pentru sânge

5. Ce au făcut preoții cu bani cu care au cumpărat trădarea lui Isus, știind că sunt pătați de sânge? Ce profeție s-a împlinit? Matei 27:6-10.

“După aceea, cu banii pe care i-a aruncat Iuda înaintea preoților s-a cumpărat un loc public de înmormântare.”—*Redemption; or the Sufferings of Christ, His Trial and Crucifixion*, p. 46.

“După respingerea lui Mesia făcută de Iuda, nu s-a mai putut face nimic pentru menținerea templului din Ierusalim,... Cu siguranță, bătrânii și preoții nu s-au gândit la acest lucru când au rămas cu banii aruncați în templu. Din contră: ‘au strâns arginții și au zis: "Nu este

îngăduit să-i punem în vistieria Templului, fiindcă sunt preț de sânge.’ Astfel, ei înșiși [bătrânii și preoții] au confirmat că fapta pentru care au dat banii lui Iuda a fost una necurată, o faptă de sânge. În felul acesta s-au acuzat pe ei înșiși indirect.” –Karl Barth, *Church Dogmatics*, vol. 2, p. 468.

Consecintele manipulării umane

6. În ciuda faptului că Iuda a fost considerat un ucenic, luând parte în slujba sfântă, ce s-a întâmplat cu el când a fost de acord să conducă gloata la Maestrul divin? Faptele Ap. 1:16-20; Psalmii 41:9.

“Un murmur de surprindere străbătu adunarea. Cu uimire, ei au văzut răbdarea Domnului Hristos față de vânzătorul Său. Din nou îi cuprinse convingerea că acest Om era mai mult decât un muritor. Dar, dacă El era Fiul lui Dumnezeu, se întrebau ei, de ce nu-Și desface legăturile și nu triumfă asupra acuzatorilor Săi?

“Iuda s-a convins că toate stăruințele lui erau zadarnice și a fugit din sala de judecată exclamând: "E prea târziu! E prea târziu!" El simțea că nu va putea trăi să-L vadă pe Isus crucificat și, în disperarea lui, s-a dus și s-a spânzurat.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 722.

O lecție teribilă de învățat

7. Cât de teribil este a-L trăda pe Fiul lui Dumnezeu? Totuși, cum putem să Îl trădăm și noi sau să Îl supărăm? Ce lecție putem învăța din această parte a vieții lui Isus? Marcu 14:21; Filipeni 4:8.

“Noi vrem să căutăm cu toată puterea pe care ne-o dă Dumnezeu să deschidem Scripturile celor în întuneric. Acolo este bucurie, speranță și pace pentru cel amărât. Nu ne putem permite să încredințăm darurile pe care ni le-a dat Dumnezeu lucrurilor obișnuite ale acestei lumi. Dorim o credință care să se prindă de promisiunile puse înaintea noastră în Evanghelie. Ce ne-am face dacă ne pierdem sufletul? Ar fi fost mai bine să nu ne fi născut. Un suflet este mult mai prețios decât tot aurul și argintul care ar putea fi strâns pe acest pământ....” –*This Day with God*, p. 271.

Întrebări de meditație

▪ Cum putem explica că Isus cu toate că a fost inocent, totuși a trecut prin suferințele cele mai crude din mâna ucenicilor Săi?

▪ Ce tendințe a cultivat Iuda în timpul vieții, care au ajuns să îl controleze până la punctul în care a contrazis învățăturile sfinte a Celui pe care Îl numea Maestru și Domn?

▪ Dacă Isus a experimentat o așa respingere, trebuie să fim surprinși dacă ni se întâmplă în familie? Totuși ce trebuie să ne întrebăm dacă are loc aceasta?

▪ În timp ce nu trebuie să vorbim de rău pe nimeni, când vedem roadele trupului manifestate în alții, ce putem să cerem Mântuitorului cu privire la condiția noastră înșine?

Pentru studiu aditional

“Dacă ar fi fost nevoie de vreo mărturie care să dovedească neprihănirea lui Isus, aceasta a fost dată în mărturisirea lui Iuda. Aceasta a fost nu numai o dovadă a neprihănirii Lui, ci și o împlinire directă a unei profeții. Zaharia, într-o viziune profetică, a privit peste veacuri și a văzut răstignirea Fiului Omului. Fapta lui Iuda este descrisă așa: ‘Dacă găsiți cu cale, dați-Mi plata; dacă nu, nu Mi-o dați!’ Și Mi-au cântărit, ca plată, treizeci de arginți. Dar Domnul Mi-a zis: ‘Aruncă olarului prețul acesta scump, cu care l-au prețuit!’ Și am luat cei treizeci de arginți, și i-am aruncat în casa Domnului, pentru olar.’” –*Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 126.

“Umiliți-vă, rugați-vă mult și puterea Duhului Sfânt vă va însoți în lucrările voastre. Bindecuvântările noastre cele mai bogate vor veni când ne vom vedea nevoile și vom umbla smeriți cu Dumnezeu....” –(Letter 260, 1906) *The Publishing Ministry*, p. 183.

* * *

15

Sabatul din 15 Aprilie, 2017

Înaintea Guvernatorului Roman

“Satana L-a atacat pe Hristos în orice punct dar El nu a păcătuit în gând, în cuvânt sau în faptă. El nu a făcut nici o nelegiuire și nici un vicleșug nu s-a aflat în gura Lui. Umblând în mijlocul păcatului, E a fost sfânt, nevinovat, neîntinat. El a fost învinuit pe nedrept, totuși nu a deschis gura Sa pentru a Se îndreptăți. Cât de mulți acum, când sunt

învinuiți de ceea ce nu sunt vinovați socotesc că e un timp când îndelunga răbdare încetează de a mai fi o virtute, și ieșindu-și din fire rostesc cuvinte care întristează Duhul Sfânt?” –(Manuscript 42, 1901) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 4, p. 1148.

De la o judecată la alta

1. După condamnarea și legarea lui Isus, unde L-au dus bătrânii și preoții? Cine l-au înconjurat pe divinul Maestru când a fost dus de la tribunalul iudeu la curtea lui Pilat? Marcu 15:1; Matei 27:2; Luca 23:1; Ioan 18:28.

“În sala de judecată a lui Pilat, guvernatorul roman, Domnul Hristos stătea legat ca arestat. În jurul Său se afla garda soldaților, iar sala de judecată era plină până la refuz de spectatori. Afară, la intrarea în sală, erau judecătorii Sinedriului, preoții, conducătorii, bătrânii și gloata.

“După ce L-a condamnat pe Domnul Hristos, consiliul Sinedriului a venit la Pilat, pentru a obține confirmarea sentinței, ca s-o poată aduce la îndeplinire. Dar acești conducători iudei n-au intrat în sala de judecată a lui Pilat. Conform legii lor ceremoniale, s-ar fi întinat dacă ar fi făcut astfel și n-ar fi putut lua parte la sărbătoarea Paștelor. În orbirea lor, n-au putut vedea că ura aceea criminală le-a întinat inimile. N-au crezut că Domnul Hristos era adevăratul Miel Pascal și că, deoarece L-au respins, marele praznic își pierduse, pentru ei, semnificația.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 723.

Acuzatiile

2. Când Pilat la văzut pe Cel Inocent, ce i-a întrebat pe acuzatori? Ioan 18:29.

“Pilat privi la oamenii care-L aveau în pază pe Isus și apoi privirea lui se opri cercetătoare asupra Domnului Hristos. El avusese de-a face cu tot felul de criminali; dar niciodată nu mai fusese adus înaintea sa un om care să aibă trăsături pline de atâta bunătate și noblețe. Pe fața Sa el n-a văzut nici un semn de vinovăție, nici o expresie de teamă, nici o încumetare sau dispreț. El a văzut un Om plin de calm și comportare demnă, a cărui înfățișare nu purta semnele unui criminal, ci semnătura cerului.

“Înfățișarea Domnului Hristos a făcut o impresie favorabilă asupra lui Pilat. Ceea ce era mai bun în natura sa a fost trezit. El auzise de Isus și

de lucrările Lui. Soția lui îi spusese câte ceva din faptele minunate săvârșite de Profetul din Galilea, care vindeca pe bolnavi și învia pe morți....

“Cine este acest Om și pentru ce L-ați adus?” spuse el. “Ce pâră aduceți împotriva Lui?” Iudeii erau puși în încurcătură. Știind că nu puteau să-și susțină acuzațiile împotriva Domnului Hristos, nu doreau să aibă loc o cercetare publică. Au răspuns că este un înșelător, numit Isus din Nazaret.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 724.

3. Ce au răspuns acuzatorii evrei guvernatorului Roman? Ce se regăsea în răspunsul lor? Ioan 18:30.

“Când cei care formează Sinedriul, oamenii cei mai de frunte ai națiunii, aduc la tine un om pe care îl consideră vrednic de moarte, mai este nevoie să întrebi ce acuzație I se aduce? Ei sperau să-l impresioneze pe Pilat cu sentimentul importanței lor și în felul acesta să-l facă să consimtă la cererea lor, fără să mai fie nevoie să treacă prin multe cercetări. Erau nerăbdători să obțină ratificarea sentinței lor, pentru că erau conștienți de faptul că cei care au fost martori la lucrările minunate ale Domnului Hristos ar fi putut să povestească lucruri cu totul diferite de născocirile pe care le repetau acum.

“Preoții gândeau că, prin slăbul și nehotărâțul Pilat, își vor putea aduce la îndeplinire planurile fără probleme. Mai înainte, el semnase foarte ușor condamnarea la moarte, osândind astfel oameni despre care știau bine că nu sunt vrednici de moarte. După aprecierile lui, viața unui arestat nu avea multă valoare; că erau nevinovați sau vinovați, faptul acesta n-avea nici o importanță. Preoții nădăjduiau ca Pilat să confirme pedeapsa cu moartea luată cu privire la Domnul Hristos fără să-L mai audieze. Ei cereau lucrul acesta ca o favoare cu ocazia marii lor sărbători naționale.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 724, 725.

4. L-au convins acestea pe Pilat că Acuzatul era vinovat? Ce le-a spus? Ioan 18:31.

“Dacă judecata voastră este suficientă, a spus el, atunci de ce L-ați mai adus pe arestat la mine? “Luați-L voi și judecați-L după legea voastră.” Constrânși în felul acesta, preoții au spus că ei L-au condamnat deja, dar că trebuie să aibă și hotărârea lui Pilat pentru ca osânda lor să fie valabilă. Care este sentința pe care ați pronunțat-o? a întrebat Pilat.

Pedeapsa cu moartea, au răspuns ei; dar nu este îngăduit de lege să omorâm pe nimeni. Ei i-au cerut lui Pilat să-i creadă pe cuvânt cu privire la vinovăția lui Hristos și să întărească hotărârea luată de ei. Își luau răspunderea pentru cele ce aveau să urmeze.

“Pilat nu era un judecător drept sau conștiincios; dar, deși slab din punct de vedere moral, el a refuzat să le satisfacă cererea. Nu-L va condamna pe Hristos până când nu va fi adusă o acuzație împotriva Lui.”
–*Hristos Lumina Lumii*, p. 725.

5. Ce acuzații false au început să aducă evreii, când au văzut că nu pot obține sentința de moarte fără judecată? Luca 23:2.

“Numai cu câteva zile înainte, fariseii căutaseră să-L prindă în cursă pe Domnul Hristos cu întrebarea: "Se cuvine să plătim bir Cezarului sau nu?" Dar Domnul le demascase atunci fățărnicia. Romanii, care fuseseră de față, au văzut înfrângerea deplină a uneltirilor, precum și tulburarea la răspunsul Său: "Dați dar Cezarului ce este al Cezarului." Luca 20:22-25.

“Preoții căutau acum să înfățișeze lucrurile ca și cum, cu acea ocazie, Domnul Hristos ar fi dat învățătura pe care ei nădăjduiau că o va da. În strâmtorarea lor, ei au adus, în sprijinul lor, martori mincinoși și "au început să-L pârsască și să zică: 'Pe omul acesta L-am găsit ațâțând neamul nostru la răscoală, oprind a plăti bir Cezarului și zicând că El este Hristosul, Împăratul'". Trei acuzații, nici una întemeiată. Preoții știau bine acest lucru, dar ei au fost dispuși să săvârșească un sperjur, dacă prin aceasta își puteau atinge scopul urmărit.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 725, 726.

Vorbind cu Acuzatul

6. După ce a auzit acuzațiile, ce l-a întrebat Pilat pe Isus? Ce răspuns i-a dat Isus unuia dintre cei mai mari oameni? Ioan 18:33; Luca 23:3.

“Pilat le-a citit planurile. El n-a crezut că Arestatul a complotat împotriva autorității romane. Înfațișarea Lui umilă și blândă era în totală contradicție cu acuzația ce I se aducea. Pilat era convins că un complot serios fusese pus la cale pentru a nimici un Om nevinovat, care stătea în calea demnitarilor iudei. Întorcându-se spre Domnul Hristos, el întreabă: "Ești Tu Împăratul iudeilor?" Mântuitorul a răspuns: "Așa cum ai spus".

Și pe când vorbea, înfățișarea Lui s-a luminat, ca și când o rază de soare strălucea asupra ei.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 726.

Mut ca un miel

7. Ce atitudine a avut Isus în timp ce preoții aduceau tot felul de obiecții și acuzații? Ce profeție a prezis aceasta? Marcu 15:3-5; Isaia 53:7.

“Când au auzit răspunsul Său, Caiafa și cei ce erau cu el i-au cerut lui Pilat să fie martor că Isus admisesese crima de care fusese acuzat. Cu strigăte puternice, preoții, cărturarii și conducătorii au cerut ca El să fie condamnat la moarte. Strigătele erau reluate de gloată și urletul devenea asurzitor. Pilat era în încurcătură. Văzând că Hristos nu răspundea nimic acuzatorilor Săi, Îl întrebă: "Nu răspunzi nimic? Uite de câte lucruri Te învinuiesc ei! Isus n-a mai dat nici un răspuns.”

„Stând în spatele lui Pilat, privind panorama întregii curți, Domnul Hristos a auzit ocările; dar, față de toate acuzațiile false aduse împotriva Sa, n-a răspuns nici un cuvânt. Întreaga Sa comportare dădea mărturie despre o evidentă nevinovăție. El stătea nemișcat de furia valurilor ce tălăzuiau în jurul Său. Era ca și când valurile apăsătoare ale mâniei, ridicându-se mai mult și tot mai mult, asemenea valurilor oceanului cuprins de furtună, se spărgeau asupra Lui, dar fără să-L atingă. El rămânea tăcut, dar tăcerea Lui era elocventă. Era asemenea unei lumini strălucind dinăuntru în afara Lui.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 726.

Întrebări de meditație

- Examinarea celui pârât a fost doar o dorință a lui Pilat sau cer și Sfintele Scripturi proceduri clare în astfel de cazuri?
- Cum se poate explica faptul că conducătorii evrei, care cunoșteau Biblia și aveau instrucțiunile cu privire la dreptate, să ajungă la o concluzie greșită, în timp ce un păgân – Pilat – a putut înțelege cine era Isus și care a fost scopul Său?
- Suntem gata să suferim acuzații false și totuși să ne menținem calmi, un spirit inofensiv, ca Isus?

Pentru studiu adițional

“Isus Și-a păstrat pacea. "Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie și ca o oaie mută

înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura.’ Isaia 53:7.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 706.

“Unii nu se pot controla pe sine; ei nu au putut să se înfrâneze sau să își țină gura; și totuși unii dintre aceștia pretind a fi urmații lui Hristos, dar nu sunt. Isus nu le-a dat nici un exemplu de acesta.... Unii sunt... neîmpăciuitori și nu pot fi calmați sau convinși ușor. Ei nu sunt sănătoși; Satana are control total uneori. Fiecare dintre aceste ieșiri de mânie slăbește sistemul nervos și puterile morale, făcând dificilă stăpânirea mâniei și a provocărilor.

“Cu astfel de oameni există un singur remediu – supunerea de sine în orice circumstanță. Efortul de a ajunge într-un loc favorabil, în care eul să nu mai fie afectat, poate avea succes un timp; dar Satana știe unde să găsească aceste sărace suflete și îi va ataca în punctele slabe din nou și din nou. Ei vor fi în mod continuu încercați atât timp cât se vor gândi la ei înșiși .... Dar există speranță pentru ei. Lăsați viața aceasta, atât de furtunoasă cu conflicte și îngrijorări, să fie pus în comuniune cu Hristos, iar atunci eul nu va mai pretinde supremația....” –*Fii și fiice ale lui Dumnezeu*, p. 142.

* * *

16

Sabatul din 22 Aprilie, 2017

“Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”

“Poporul lui Dumnezeu trebuie să fie un popor deosebit, sfânt, distinct în caracter și în practică față de lume, deosebindu-se de toți religioniștii zilei. Ei trebuie să fie modele de smerenie personală și fapte bune. Există o lucrare mai înaltă, mai sfântă de făcut decât cea pe care am făcut-o până acuma. Hristos a spus: ‘Împărăția Mea nu este din această lume.’ Ea nu are principii similare cu cele ale acestei lumi. Domnul a pus biserica Sa să fie o lumină a lumii, pentru a conduce lumea la ceruri. Ea trebuie să fie o parte de cer pe pământ, împărțind lumină divină pe cărarea sufletelor aflate în întuneric.” –*The Faith I Live By*, p. 304.

Căutarea răspunsurilor umane

1. Cum a răspuns Domnul când Pilat la întrebat dacă este împăratul iudeilor? Care a fost intenția lui Isus prin răspunsul cu o altă întrebare? Ioan 18:34

“Pilat era uimit de comportamentul Său. Oare acest Om, se întreba el, ignoră desfășurarea judecății pentru că nu-L interesează salvarea vieții Lui? Privind la Isus, care suporta insulta și batjocura fără să răspundă cu aceeași monedă, și-a dat seama că nu poate fi tot atât de nedrept și necinstit cum erau preoții care vociferau. Sperând să afle de la El adevărul și să scape de tumultul gloatei, Pilat L-a luat deoparte pe Domnul Isus și L-a întrebat iarăși: "Ești Tu Împăratul iudeilor?"

“Domnul Hristos n-a răspuns în mod direct la această întrebare. El știa că Duhul Sfânt Se lupta cu Pilat și i-a dat ocazia să-și exprime convingerea. "De la tine însuși zici lucrul acesta", a întrebat El, "sau ți l-au spus alții despre Mine?" Cu alte cuvinte, acuzația preoților sau dorința de a primi lumină din partea Domnului Hristos era motivul care l-a îndemnat pe Pilat să pună această întrebare?" –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 726, 727.

2. Ce descoperă comentariul lui Pilat la întrebarea lui Isus? Ce ocazie a pierdut guvernatorul, astfel? Ioan 18:35

“Pilat a înțeles ceea ce a vrut să spună Domnul Hristos, dar mândria i-a cuprins inima. El nu va recunoaște convingerea ce pusese stăpânire pe el. "Sunt eu iudeu?" a spus el. "Neamul Tău și preoții cei mai de seamă Te-au dat în mâna mea: Ce ai făcut?" Pentru Pilat trecuse ocazia de aur.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 727.

Împărăția divină

3. Ce explicație clară i-a dat Isus lui Pilat despre împărăția Sa? Ce mare diferență există între împărăția Sa și cele pământești? Ce fel de împărat este El? Ioan 18:36,37, prima parte; 1 Timotei 6:13.

“Însă Domnul Isus nu l-a lăsat fără lumină. În timp ce n-a răspuns în mod direct la întrebarea lui Pilat, El a vorbit în mod clar despre misiunea Sa. L-a lăsat pe Pilat să înțeleagă faptul că El nu căuta un tron pământesc.

“Împărăția Mea nu este din lumea aceasta”, a spus El. "Dacă ar fi Împărăția Mea din lumea aceasta, slujitorii Mei s-ar fi luptat ca să nu fiu dat în mâinile iudeilor, dar acum, Împărăția Mea nu este de aici." "Atunci un Împărat tot ești!" i-a zis Pilat. "Da", a răspuns Isus. "Eu sunt Împărat. Eu pentru aceasta M-am născut și am venit în lume, ca să mărturisesc despre adevăr. Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu."

“Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiți să-l primească. El avea o putere ce se recomanda singură, și acesta era secretul întinderii cu repeziciune a Împărăției adevărului Său. El dorea ca Pilat să înțeleagă faptul că natura sa ruinată putea să fie refăcută numai prin primirea și teaurizarea acestui adevăr.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 727.

4. Care est baza împărăției lui Hristos? De aceea, unde începe și se dezvoltă? Ioan 1:12,13; Luca 17:20, ultima parte, 21.

“Cârmuirea din vremea lui Isus era coruptă și persecutoare; în toate părțile erau abuzuri flagrante, oprimare, intoleranță și cruzime. Cu toate acestea, Mântuitorul n-a încercat să facă reforme civile. El n-a atacat abuzurile naționale, nici n-a condamnat pe vrăjmașii națiunii. El nu S-a amestecat în treburile autorităților sau administrației celor de la putere. El, care ne-a fost pildă, S-a ținut departe de guvernele pământești. Nu pentru că era indiferent la suferințele oamenilor, ci pentru că leacul nu era în măsuri omenești și exterioare. Pentru a avea succes, tratamentul trebuia să cuprindă pe fiecare om în parte și trebuia să înnoiască inimile.

“Împărăția lui Hristos nu va fi întemeiată prin hotărârile tribunalelor, consiliilor sau ale adunărilor legislative, nici prin patronajul oamenilor mari din lume, ci prin sădirea naturii lui Hristos în natura omenească, prin lucrarea Duhului Sfânt. "Tuturor celor ce L-au primit, adică celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu, născuți nu din sânge, nici din voia firii, nici din voia vreunui om, ci din Dumnezeu" (Ioan 1,12.13). Aceasta este singura putere care poate produce înălțarea omenirii. Iar partea omului în săvârșirea acestei lucrări este învățarea și trăirea Cuvântului lui Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 509, 510.

Ce este adevărul

5. Ce alt adevăr a adăugat Isus la explicația Sa către Pilat? Ce convingere la cuprins pe guvernator în timp ce Maestrul îi vorbea de mărturia Sa despre adevăr? Ioan 18:37, ultima parte, 38.

“Domnul Hristos a declarat că, în sine, Cuvântul Său era o cheie care avea să deschidă tainele pentru aceia care erau pregătiți să-l primească. El avea o putere ce se recomanda singură, și acesta era secretul întinderii cu rezeziune a Împărăției adevărului Său. El dorea ca Pilat să înțeleagă faptul că natura sa ruinată putea să fie refăcută numai prin primirea și tezurizarea acestui adevăr.

“Pilat avea dorința să cunoască adevărul. Minte sa era însă confuză. El a înțeles imediat cuvintele Mântuitorului și inima sa a fost mișcată de o mare dorință de a cunoaște ce anume era de fapt adevărul și cum îl putea obține. "Ce este adevărul?" a întrebat el. Dar n-a așteptat să primească un răspuns. Tumultul gloatei de afară l-a readus la interesele acelui moment; căci preoții strigau, cerând luarea imediată a unei hotărâri. Ieșind în fața iudeilor, el a declarat cu autoritate în glas: "Eu nu găsesc nici o vină în El." –*Hristos Lumina Lumii*, p. 727.

6. În timp ce Pilat avea autoritate să decidă chestiuni de viață și moarte, chiar și a Fiului lui Dumnezeu, ce cunoștință de bază îi lipsea? Ce a confirmat Isus fără greș cu privire la adevăr? Ioan 17:17; Psalmii 119:142,151.

“Ce este adevărul? El a declarat: ‘Cuvântul Tău este adevărul.’” – (*Review and Herald*, July 2, 1889.)

“Adevărul, adevărul Bibliei îl vreau cu orice preț, eu și tu. Asemenea nobililor Bereeni vrem să cercetăm Scripturile în fiecare zi cu rugăciune zeloasă pentru a ști ce este adevărul, iar apoi să ne supunem lui cu orice preț din partea noastră, fără vreo referire la oamenii proeminenți sau buni. Dacă adevărul este în Biblie, putem să îl găsim la fel ca și cei buni și mari ai pământului. Rugăciunea mea este ca Dumnezeu să ne ajută să fim înțelepți spre mântuire. –(Letter 35b, 1877) *Christ Triumphant*, p. 78.

“Câți dintre tinerii noștri cunosc ce este adevărul în comparație cu greșeala, în afara cazului că sunt obișnuiți cu Scripturile? Simplitatea adevăratei evlavii trebuie implementată în educația tinerilor noștri, dacă dorim să aibă cunoștințe divine pentru a se elibera de corupția din lume

prin poftă. Cei care sunt cu adevărat urmașii lui Hristos, nu îl vor servi pe Dumnezeu doar când sunt în de acord cu înclinațiile lor, ci și când implică renunțarea la sine și purtarea crucii.” –*Christian Education*, p. 113.

Concluzii opuse

7. Ce a recunoscut guvernatorul deschis înaintea preoților și a poporului? Ce reacție violentă au avut conducătorii evrei când guvernatorul și-a afirmat convingerea cu privire la Isus? Luca 23:4, 5

“Aceste cuvinte rostite de un judecător păgân erau o mustrare biciuitoare pentru perfidia și falsitatea conducătorilor iudei, care Îl acuzau pe Mântuitorul. Când preoții și mai marii lui Israel au auzit aceasta din partea lui Pilat, dezamăgirea și mânia lor n-au mai cunoscut margini. Ei complotaseră de mult și așteptau această ocazie. Văzând perspectiva eliberării lui Isus, se părea că sunt gata să-L sfâșie în bucăți....

“Se auzeau acum voci mânioase, declarând că influența lui Isus, care îndemna la răzvrătire, era cunoscută în toată țara. Preoții spuneau că El “întărită și învață pe oameni prin toată Iudea, din Galilea, unde a început, până aici.”

“În momentul acela, Pilat nu avea de gând să-L condamne pe Domnul Hristos. Știa că iudeii L-au acuzat datorită urii și prejudecății lor. El își cunoștea datoria. Dreptatea cerea ca Domnul Hristos să fie imediat eliberat....” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 727, 728.

Întrebări de meditație

- Poate prejudecata să fie atât de puternică încât să decidă dacă să accepte adevărul sau nu?
- Ce sfat și îndrumare ne dă Biblia pentru a ne ajuta să înțelegem adevărul în momentele critice și să luăm decizii aprobate de cer?
- Ce chestiuni pot apărea în societatea de astăzi care să aducă confuzie minții și să trezească mari prejudecăți și împotriviri împotriva poporului lui Dumnezeu?

Pentru studiu aditional

“Isus a încercat să îl convingă pe Pilat că El era nevinovat de dorința după onoruri regești pe pământ. Pilat era confuz cu privire la elementele

înfricoșătoare și împărțite ale lumii religioase și mintea lui a captat cu interes cuvintele lui Isus care declarau că a venit să dea mărturie despre adevăr. Pilat a auzit multe voci strigând: Aici este adevărul! Eu am adevărul! Dar acest om, acuzat ca un criminal, care pretindea a avea adevărul, i-a mișcat inima să cunoască ce era și cum se putea obține.” – *Spirit of Prophecy*, vol. 3, pp. 132, 133.

“Domnul nu acceptă slujirea celor ce au o viață inefficientă și de nimic. Ei exercită o influență care depărtează de Hristos. Renunțarea de sine și noblețea scopurilor au marcat viața Sa. De la începutul și până la sfârșitul slujirii Sale pământești, El a făcut numai bine. El nu a avut nici un păcat. Nici un egoism nu a pătat vreun cuvânt sau act. ‘Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?’ (Ioan 8:46) a întrebat El pe farisei, știind că nu pot găsi nimic cu care să Îl acuze. Iar la judecata Sa, Pilat a declarat categoric: ‘Eu nu găsesc nici o vină în El.’ Ioan 18:38.” – *This Day with God*, 68.

* * *

Vă rugăm să citiți Raportul Misionar din Țările în curs de dezvoltare din Africa de vest de la pagina 93

17

Sabatul din 29 Aprilie, 2017

Interogarea înaintea lui Irod

“Persecutorii Domnului Hristos au încercat să măsoare caracterul Său după caracterul lor; ei Îl înfățișară tot așa netrebnic cum erau ei. Dar, dincolo de toată această scenă, un alt tablou se înfățișă privirii - o scenă pe care, într-o zi, ei o vor vedea în toată slava. Erau unii care tremurau în prezența Domnului Hristos. În timp ce gloata necioplită se pleca în batjocură înaintea Lui, unii dintre cei ce veniseră cu același scop s-au întors înspăimântați și tăcuți. Irod a fost condamnat. Ultimele raze ale harului au strălucit asupra inimii lui împietrite de păcat. El și-a dat seama că Acesta nu era un om obișnuit; căci divinitatea străfulgera prin corpul Său omenesc. Chiar în timpul acela, în care Domnul Hristos era înconjurat de batjocoritori, de oameni adulteri și criminali, Irod și-a dat

seama că privea un Dumnezeu pe tronul Său.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 731.

Încercarea de a fugi de responsabilitate

1. Fiind într-o situație foarte dificilă, ce idee i-a venit lui Pilat când a auzit că Isus a predicat în Galilea? Luca 23:6.

2. De aceea, ce s-a hotărât Pilat să facă când a aflat că Isus se afla sub jurisdicția lui Irod? În ciuda puternicii împotriviri a preoților și conducătorilor, ce a făcut Pilat? Luca 23:7

“În momentul acela, Pilat nu avea de gând să-L condamne pe Domnul Hristos. Știa că iudeii L-au acuzat datorită urii și prejudecății lor. El își cunoștea datoria. Dreptatea cerea ca Domnul Hristos să fie imediat eliberat. Dar Pilat se temea de răutatea mulțimii. Dacă ar fi refuzat să-L dea pe Hristos în mâinile lor, s-ar fi iscat tulburare, și el se temea de acest lucru. Când a auzit că Domnul Hristos era din Galilea, a hotărât să-L trimită la Irod, conducătorul acelei provincii, care se afla atunci la Ierusalim. În felul acesta, Pilat gândea să transfere responsabilitatea procesului de la el asupra lui Irod.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 728.

Interesele umane

3. Ce simțăminte a avut Irod când în final i s-a dat ocazia de a-L vedea pe Isus? Ce plăcere a găsit în aceasta din moment ce mâinile îi erau pătate cu sângele lui Ioan Botezătorul? Luca 23:8; 9:9.

“Pilat L-a dat din nou pe Domnul Hristos pe mâna soldaților și, în mijlocul ocărilor și insultelor gloatei, El a fost dus în grabă în sala de judecată a lui Irod. "Irod, când a văzut pe Isus, s-a bucurat foarte mult" (Luca 23,8). El nu-L întâlnise niciodată până atunci pe Mântuitorul și "de mult dorea să-L vadă, din pricina celor auzite despre El; și nădăjduia să-L vadă făcând vreo minune". Acest Irod era acela ale cărui mâini erau pătate de sângele lui Ioan Botezătorul. Când Irod a auzit pentru prima dată de Domnul Hristos, a fost îngrozit și și-a zis: "Ioan acela, căruia i-am tăiat capul, a înviat din morți"; "... de aceea se fac minuni prin el" (Marcu 6,16; Mat. 14,2). Și totuși Irod a dorit să-L vadă pe Hristos. Acum era ocazia să salveze viața acestui Profet și regele spera să alunge pentru totdeauna din minte amintirea celui cap însângerat ce i-a fost adus pe tîpsie. El dorea să-și satisfacă, de asemenea, curiozitatea și

credea că, dacă I se va oferi o perspectivă de eliberare, Domnul va face pentru el tot ceea ce avea să I se ceară.” *Hristos Lumina Lumii*, 728, 729.

Răspunsul prin tăcere

4. Au descoperit multele întrebări ale lui Irod interesul de a cunoaște adevărul sau era doar o curiozitate și interes după senzațional? Explicați de ce a refuzat Isus să răspundă întrebărilor împăratului. Luca 23:9

“Irod L-a interogat pe Domnul Hristos în multe privințe, dar în tot acest timp Mântuitorul a păstrat o tăcere profundă. La porunca regelui, au fost aduși înaintea sa oameni neputincioși și schilozi, poruncindu-I-se Domnului Hristos să facă dovada pretențiilor Sale, făcând o minune. Oamenii, a spus Irod, spun că poți vindeca pe bolnavi. Sunt foarte nerăbdător să văd că faima Ta, care este foarte răspândită, n-a fost o înșelăciune. Dar Domnul Hristos n-a răspuns, deși Irod a continuat să-L determine la aceasta: Dacă poți face minuni pentru alții, atunci fă acum pentru Tine, și aceasta Ți va servi spre bine. Și din nou el a poruncit: Arată-ne un semn care să dovedească faptul că ai puterea cu care zvonurile Te-au acreditat. Dar Domnul Hristos parcă nu auzea și nu vedea. Fiul lui Dumnezeu luase asupra Sa natura omului. Și El a procedat așa cum trebuie să procedeze omul în asemenea împrejurări. De aceea, nu va săvârși o minune pentru a Se scuti de durerea și umilința pe care trebuie să le îndure omul, atunci când se află în împrejurări asemănătoare.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 729.

5. În timp ce Irod cerea semne și o demonstrație a puterii lui Isus de a vindeca, ca o mită pentru a fi eliberat, ce protestau vehement preoții și conducătorii? A încercat Isus să nege acuzațiile evreilor și să se apere? Luca 23:10.

“Mulți preoți și bătrâni L-au însoțit pe Domnul Hristos la Irod. Și când Mântuitorul a fost adus în sală, acești demnitari, vorbind cu toții în mod agitat, și-au adus acuzațiile împotriva Lui. Dar Irod a dat puțină atenție acuzațiilor lor. Dorind să folosească ocazia de a-L interoga pe Domnul Hristos, el a cerut să se facă liniște. A poruncit să I se scoată legăturile și, în același timp, i-a acuzat pe vrăjmașii Săi de faptul că L-au tratat cu brutalitate. Privind cu compasiune la fața liniștită a Răscumpărătorului lumii, el a citit în ea numai înțelepciune și curăție. Ca

și Pilat, a fost convins de faptul că Domnul Hristos a fost acuzat datorită răutății și invidiei....

“Irod a făgăduit că Îl va elibera pe Domnul Hristos, dacă avea să săvârșească niște minuni în prezența sa.... De aceea, preoții și mai marii norodului au început într-o mare agitație să-și aducă acuzațiile împotriva Lui. Ridicându-și glasurile, ei au declarat că este un trădător și un hulitor. Au declarat că minunile pe care le săvârșește le face prin puterea care-I este dată de Beelzebul, domnul dracilor. Sala de judecată a devenit o scenă în care domnea confuzia, unii strigând una, alții alta.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 729, 730.

6. De ce a răspuns Isus multor întrebări în timpul slujirii Sale și totuși a refuzat să scoată vreun cuvânt înaintea împăratului în aceste circumstanțe? *Eclesiastul 3:1,7*, ultima parte.

“Conștiința lui Irod era acum mult mai puțin sensibilă decât atunci când tremurase de groază la cererea Irodiadei de a i se aduce capul lui Ioan Botezătorul. Pentru un timp, el a îndurat înțepăturile tăioase ale remușcării pentru actul său teribil; dar această sensibilitate morală a fost degradată din ce în ce mai mult, datorită vieții sale stricate. Acum, inima sa a devenit atât de împietrită, încât a ajuns să fie mândru de pedeapsa pe care i-a administrat-o lui Ioan Botezătorul pentru îndrăzneala de a-l muștra. Și acum el Îl amenința pe Domnul Hristos, declarând în mod repetat că are puterea de a-L elibera sau de a-L condamna. Dar Domnul Hristos n-a făcut nici un gest care să arate că a auzit vreun cuvânt.

“Această tăcere l-a mâniat pe Irod. Părea că arată o totală indiferență față de autoritatea sa.... Din nou, plin de mânie, el l-a amenințat pe Domnul Hristos, care stătea încă nemișcat și tăcut.

“Misiunea Domnului Hristos în această lume nu a fost aceea de a satisface curiozitatea bolnăvicioasă. El a venit să aducă vindecarea celor cu inima zdrobită.... Dar nu avea nici un cuvânt pentru aceia care aveau să calce adevărul în picioarele lor nesfinte.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 730.

De ce a tăcut

7. Ce abuz împotriva lui Isus a comis Irod când nu i s-a satisfăcut curiozitatea și mândria? Ce alte motive dă Spiritul Profetic pentru tăcerea Maestrului? *Luca 23:11*, prima parte; *Isaia 53:3*.

“Domnul Hristos i-ar fi putut adresa lui Irod cuvinte care să-i străpungă urechile împietrite.... Dar tăcerea Domnului Hristos a fost cea mai aspră muștrare pe care o putea rosti. Irod respinsese adevărul care i-a fost adresat de către cel mai mare dintre profeți și de aceea nu avea să mai primească nici o altă solie.... Ochii aceia, care totdeauna fuseseră ațintiți asupra păcătosului pocăit cu o iubire plină de milă și iertare, nu mai aveau acum nici o privire pe care s-o acorde lui Irod. Buzele acelea, care rostiseră cele mai impresionante adevăruri și care, în accente pline de gingășie, au pledat pe lângă cel mai decăzut și mai degradat păcătos, erau acum închise față de trufașul rege, care nu simțea nevoia de un Mântuitor.

“Fața lui Irod s-a întunecat de furie. Întorcându-se spre mulțime, L-a denunțat cu mânie pe Domnul Hristos ca fiind un impostor. Apoi, adresându-se Domnului Hristos, Îi spuse: Dacă nu vei aduce nici o dovadă pentru demonstrarea pretențiilor Tale, atunci am să Te dau în mâinile soldaților și gloatei. Ei poate că vor reuși să Te facă să vorbești. Dacă ești un impostor, atunci moartea din mâinile lor nu este decât ceea ce meriți; dacă ești însă Fiul lui Dumnezeu, atunci salvează-Te, săvârșind o minune.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 730, 731.

8. Cu toate că nu a fost mulțumit de interviul lui Isus, a fost Irod de acord cu condamnarea Sa cerută de evrei? Ce descoperă faptul că L-a trimis înapoi la Pilat? A schimbat întâlnirea cu Răscumpărătorul relația sa cu Dumnezeu? Cum? Luca 23:11, ultima parte, 12; Deuteronomul 4:29.

“Așa împietrit cum era, Irod n-a îndrăznit să ratifice condamnarea Domnului Hristos. El a dorit să scape de această teribilă răspundere și L-a trimis pe Domnul Hristos înapoi în sala romană de judecată.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 731.

“Irod a auzit multe lucruri despre Isus din Galilea și a dorit să-L vadă din curiozitate. Niciodată nu a fost refuzat cel mai sărac cerșetor care cerea o minune pentru eliberarea sa, dar acest prinț îngâmfat, care cerea o minune doar pentru a-și satisface curiozitatea a fost refuzat. Ar fi putut să Îl vadă pe Hristos și lucrările Sale minunate în Galilea, dar nu a vrut, de aceea s-a spus pe drept: Acum vrea să le vadă, dar nu le-a văzut. Irod la trimis pentru Hristos înapoi la Pilat: prietenia dintre oamenii răi se formează prin unirea răutății. Ei se împăcau în puține lucruri, cu excepția

urii față de Dumnezeu și nepăsarea față de Hristos.” –*Matew Henry’s Concise Commentary* on Luke 23:6-12.

Întrebări de meditație

- Cu toate că a auzit despre Isus dinainte, era Irod într-o poziție mai bună decât Pilat pentru a face o judecată corectă?
- Irod s-a bucurat să îl vadă pe Hristos, dar a fost la fel de bucuros să asculte și accepte solia Sa?
- Ce putem învăța din faptul că Domnul nu a răspuns cererilor repetate ale împăratului?
- În ziua în care Isus a fost condamnat, Pilat și Irod au devenit prieteni, dar care este adevărata prietenie acceptată de Dumnezeu? Psalmii 83:5-7; Iacov 4:4; Matei 6:24.

Pentru studiu adițional

“Pavel a declarat că, în starea lui neconvertită, el Îl cunoscuse pe Hristos nu printr-o legătură personală, ci numai din ideea pe care el, împreună cu alții, și-au făcut-o cu privire la caracterul și lucrarea lui Mesia ce avea să vină. El Îl lepădase pe Isus din Nazaret ca fiind un înșelător, deoarece el nu se potrivea cu ideea pe care o avea despre El. Dar acum, vederile lui Pavel despre Hristos și lucrarea Lui erau mult mai spirituale și mai înalte; pentru că el fusese convertit. Apostolul i-a asigurat că el nu li-l prezintă pe Hristos după trup. Irod Îl văzuse pe Hristos cât Acesta fusese în trupul naturii umane; Anania Îl văzuse; Pilat, preoții și mai marii norodului Îl văzuseră; ostașii romani Îl văzuseră. Dar ei nu L-au văzut ca Răscumpărătorul proslăvit. Pentru a înțelege pe Hristos prin credință, pentru a avea o cunoștință spirituală despre El, era mult mai de dorit să-L cunoști personal așa cum a fost El pe pământ. Comuniunea cu Hristos de care se bucura acum Pavel era mult mai apropiată, mult mai dăinuitoare decât o simplă tovărășie pământească și omenească.” –*Istoria Faptelor Ap*, p. 452.

* * *

Raport misionar din țările în curs de dezvoltare din Africa de Vest

A se citi în Sabatul din 29 Aprilie 2017

Colecta Specială de Sabat se va strânge în Sabatul din 6 Mai 2017

“Când a văzut gloatele, I s-a făcut milă de ele, pentru că erau necăjite și risipite, ca niște oi care n-au păstor. Atunci a zis ucenicilor Săi: "Mare este secerișul, dar puțini sunt lucrătorii! Rugați dar pe Domnul secerișului să scoată lucrători la secerișul Lui.” Matei 9:36-38.

Lucrarea misionară progresează pe continentul African, chiar dacă ne confruntăm cu multe obstacole și provocări de multe feluri. Solia Reformei Adventiste (SMI) a început în Africa la începutul anilor 1930 în Africa de sud (Zimbabwe, Republica Africa de Sud, Zambia, Botswana, și Swaziland), iar apoi solia s-a răspândit spre est (Kenya, Tanzania și Uganda) în anii '60 și începutul anilor '70. Apoi solia a ajuns în Malawi, Mozambic, Burundi și Rwanda. La începutul anilor 1990, solia a intrat în centrul Africii și Africa de vest (D.R. Congo, Cameroon, Ghana, Angola). Între 2000 și 2010, solia s-a răspândit chiar mai repede în alte țări, în mod special în Africa de vest. Au fost evanghelizate multe țări în acest timp, inclusiv Madagascar, Seychelles, Etiopia, Namibia, Nigeria, Benin, Togo, Liberia, Guinea, Guinea Bissau, Sierra Leone, Gambia, Senegal, South Sudan, Mali, Burkina Faso și Coasta de Fildeș. Recent solia a intrat în Lesotho, iar în curând vom avea botezuri și în Congo Brazzaville, Gabon și Djibouti, unde colaboratorii noștri sunt ocupați cu evanghelizarea.

Africa este un continent vast, al doilea cel mai mare din lume după Asia, cu 55 de țări suverane. Obiectivele bisericii sunt de a ajunge la toate țările Africane cu solia Reformei, pentru a împlini profeția lui Isus Hristos din Matei 24:14: “Evanghelia aceasta a Împărăției va fi propovăduită în toată lumea, ca să slujească de mărturie tuturor neamurilor. Atunci va veni sfârșitul.”

Până acum s-a ajuns în 35 de țări din Africa și mai sunt 20 de țări care așteaptă solia. Cele mai multe sunt în vestul și nordul Africii și sunt predominant musulmane. Lucrarea în aceste țări este o mare provocare. Totuși, cel mai mare obstacol este lipsa de resurse financiare. Aceasta a făcut să ne mișcăm încet pe când timpul zboară repede. Noile teritorii

asupra cărora ne concentrăm acum sunt Gabon, Congo Brazzaville, Republica Centr-Africană și Djibouti.

Conferința Generală și Diviziunea Africană au primit cereri de fonduri din partea țărilor care doresc să avanseze în activitățile bisericii în câmpurile nou înființate. De aceea, planul Conferinței Generale este de a folosi venitul din Colecta Specială de a Școlii de Sabat de săptămâna viitoare pentru a sprijini înaintarea activităților misionare în câmpurile nou înființate din Africa de vest și să acopere cheltuielile pentru cumpărarea sediilor. Astfel au fost cumpărate sedii recent în Ghana, Gambia și Sierra Leone. Dar mai sunt necesare în Coasta de Fildeș, Sudanul de sud, Etiopia și Senegal. Cu toate că s-au făcut Colecte Speciale ale Școlii de Sabat pentru multe din aceste țări, costurile clădirilor bisericii, a sediilor și a școlilor au depășit cu mult sumele colectate. De aceea, această colectă este strânsă pentru a reface conturile golite. Vă rugăm stăruitor să aduceți un dar din inimă pentru a ajuta înaintarea programelor de evanghelizare în aceste câmpuri și de asemenea să obținem case de închinare.

Domnul nostru iubitor să ne dea inimi bucuroase și dispuse în timp ce strângem mâinile în proiectul de extindere a soliei Evangheliei în zonele întunecate ale acestei planete. Trebuie să fim serioși cu lucrurile care aparțin de proiectele Domnului, în mod special prin dăruire pentru activități misionare și locuri de închinare. În timp ce îți întinzi mâna să îți aduci darul, te rog amintește-ți de următoarea provocare Biblică: “Dar cum vor chema pe Acela în care n-au crezut? Și cum vor crede în Acela, despre care n-au auzit? Și cum vor auzi despre El fără propovăduitor?”

15 Și cum vor propovădui, dacă nu sunt trimiși? După cum este scris: “Cât de frumoase sunt picioarele celor ce vestesc pacea, ale celor ce vestesc Evanghelia!” Romani 10:14, 15.

Dumnezeu să îți asigure binecuvântările Sale abundente!
– *Parmenas Shirima, Conducătorul Diviziunii Africane*

* * *

Colecta Specială de a Școlii de Sabat va fi pentru
Țările în curs de dezvoltare din Africa de Vest
Arătați prin darul vostru dorința după apropiata revenire a Domnului!

18

Sabatul din 6 Mai 2017

Pe cine au vrut

“O nouă ocazie i-a fost dată lui Pilat prin care să Îl salveze pe Cel pe care nu îndrăznea să îl dea mulțimii înnebunite, știind că din gelozie l-au adus pe Isus în sala de judecată. Invenția păgână, fără vreo picătură de dreptate în ea, a făcut un obicei ca la marile festivități naționale să fie eliberat un prizonier condamnat la moarte. Era convins Pilat că se putea folosi de acest subterfugiu pentru a duce la îndeplinire ceea ce dorea – salvarea unui om inocent, a cărui putere, chiar dacă era legat și acuzat știa că nu era puterea unui om obișnuit, ci a lui Dumnezeu? Sufletul său era într-un conflict teribil. Îl va prezenta pe adevăratul și nevinovatul Hristos alături de răufăcătorul Baraba și se liniștea că acest contrast între inocență și vină va fi atât de convingător încât Isus din Nazaret va fi alegerea lor.” –*Christ Triumphant*, p. 273.

Ocazia de a se răzgândi

1. Ce concluzia a tras Pilat când Irod i L-a trimis înapoi pe Isus fără să Îl judece? Ce s-a hotărât să facă până la urmă? Luca 23:13-16

“Pilat a fost dezamăgit și foarte nemulțumit. Când iudeii s-au reîntors, aducând cu ei pe Arestatul lor, el i-a întrebat nervos ce anume vor să-I facă. Le-a amintit că-L cercetase deja pe Hristos și că nu găsisese nici o vină în El; le-a amintit faptul că ei au adus acuzații împotriva Lui, dar că n-au fost în stare să aducă probe nici măcar pentru o acuzație. El Îl trimisese pe Isus la Irod, tetrarhul Galileii, unul din neamul lor, dar nici el nu L-a găsit vrednic de moarte. "Eu deci, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul", a spus Pilat.”

“Aici Pilat și-a dat pe față slăbiciunea. El declarase că Domnul Hristos era nevinovat și, cu toate acestea, era dispus să pună să-L biciuiască, numai pentru a-i liniști pe acuzatorii Lui. El avea să sacrifice dreptatea și principialitatea numai pentru a fi pe placul mulțimii. Acest

lucru l-a pus într-o situație critică. Mulțimea, dându-și seama de nehotărârea lui, a cerut mai insistent viața celui arestat. Dacă Pilat ar fi rămas de la început hotărât, refuzând să condamne un Om pe care L-a găsit nevinovat, el ar fi rupt atunci lanțul fatal care avea să-l lege în remușcare și vinovăție cât timp avea să mai trăiască. Dacă ar fi adus la îndeplinire convingerile lui despre dreptate, atunci iudeii n-ar fi îndrăznit să-i dicteze. Domnul Hristos ar fi fost dat morții, dar vina nu avea să cadă asupra lui Pilat.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 731, 732.

Visul din momentul critic

2. În timp ce se întâmplau toate acestea, cine i-a trimis un mesaj lui Pilat? Cum a fost prezentat Isus? Matei 27:19

“Chiar și în situația aceasta, Pilat n-a fost lăsat să acționeze orbește. Un mesaj din partea lui Dumnezeu l-a avertizat despre fapta pe care era gata s-o comită. Ca răspuns la rugăciunea Domnului Hristos, soția lui Pilat a fost vizitată de un înger din ceruri și, într-un vis, ea L-a văzut pe Mântuitorul și a vorbit cu El. Soția lui Pilat nu era din neamul iudeilor, dar, privind în vis la Domnul Hristos, nu s-a îndoit nicidecum de caracterul și misiunea Sa. Ea știa că El este Prințul lui Dumnezeu. L-a văzut în sala de judecată, pe când era judecat. I-a văzut mâinile strâns legate, ca mâinile unui criminal. A văzut pe Irod și pe ostașii lui cum îndeplineau oribila lor lucrare. I-a auzit pe preoți și pe conducători, plini de mânie și răutate, acuzându-L nebunește. A auzit cuvintele: "Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară". L-a văzut pe Pilat dând pe Isus să fie biciuit, după ce a declarat că nu găsește nici o vină în El. A auzit pronunțarea condamnării de către Pilat și l-a văzut predând pe Domnul Hristos omorătorilor Săi. A văzut crucea ridicată pe Golgota. A văzut pământul cuprins în întuneric și a auzit misteriosul strigăt: "S-a sfârșit". Privirea ei a mai văzut un alt tablou. Ea L-a văzut pe Domnul Hristos stând pe un nor mare și alb, în timp ce pământul se învârtea în spațiu, iar omorătorii Săi fugeau din fața slavei Sale. Cu un strigăt de groază s-a trezit și de îndată i-a scris lui Pilat cuvinte de avertizare.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 732.

Urmând obiceiul

3. Ce obicei exista în acel timp cu ocazia festivității Paștelor? Ce a propus Pilat? Marcu 15:6,8; Matei 27:17.

“Fața lui Pilat a devenit palidă. El era confuz din cauza propriilor emoții, care se luptau între ele. Dar, în timp ce amâna luarea unei hotărâri, preoții și mai marii norodului ațâțau mai departe mințile oamenilor. Pilat a fost forțat să acționeze. El s-a gândit la un obicei de care se putea folosi pentru a asigura eliberarea Domnului Hristos. Era obiceiul ca la această sărbătoare să fie eliberat un arestat ales de popor. Acest obicei era o invenție păgână; în el nu se afla nici măcar o umbră de dreptate, dar era foarte mult apreciat de iudei.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 733.

Celălalt prizonier

4. Ce raport dau Evangheliile despre prizonierul Baraba? Ce gând a încercat să trezească Pilat în conștiința poporului prin propunerea de a-L elibera pe Isus? Ioan 18:40; Marcu 15:7.

“Autoritățile romane aveau la data aceea un deținut numit Baraba, care era condamnat la moarte. Acest om pretinsese că este Mesia. El își arogase autoritatea de a stabili o nouă ordine a lucrurilor pentru a îndrepta lumea. Amăgit fiind de Satana, el pretindea că tot ceea ce obținea prin furt și jaf era proprietatea lui. Prin mijloace satanice, el făcuse lucruri extraordinare, își câștigase simpatia poporului și stârnise revolta împotriva conducerii romane. Sub masca entuziasmului religios, era un tâlhar gata de orice și împietrit, datat la răscoală și cruzime. Dându-le oamenilor ocazia de a alege între acest om și nevinovatul Mântuitor, Pilat a crezut că le trezește simțul dreptății. În opoziție cu preoții și mai marii norodului, el spera să le câștige simpatia pentru Hristos. Astfel, întorcându-se spre mulțime, el spuse cu mare seriozitate: "Pe care... voiți să vi-l slobozesc? Pe Baraba sau pe Isus, care este numit Hristos?"” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 733.

Evreii aleg

5. În timp ce un guvernator roman a propus în mod repetat ca Isus să fie eliberat, ce au continuat să ceară conducătorii evrei? Când și s-a dat ocazia de a alege între doi oameni – știind că unul era vinovat – pe cine au cerut de două ori? Marcu 15:9,11; Luca 23:18.

“Răspunsul gloatei veni asemenea răcnetului fiarelor sălbatice: "Slobozește-ne pe Baraba!" Din ce în ce mai tare creștea strigătul: Baraba! Baraba! Gândind că mulțimea n-a înțeles întrebarea, Pilat a

spus: "Vreți să vă slobozesc pe Împăratul iudeilor?" Dar ei au strigat din nou: "La moarte cu omul acesta și slobozește-ne pe Baraba!" "Dar ce să fac cu Isus, care Se numește Hristos?" a întrebat Pilat. Din nou mulțimea agitată începu să urle ca demonii. Chiar demoni în chip omenesc se aflau acolo în mulțime și ce altceva putea fi așteptat decât răspunsul: "Să fie răstignit'?" –*Hristos Lumina Lumii*, p. 733.

Comportament și judecată de turmă

6. Ce a spus Pilat a treia oară, în încercarea de a-L ajuta pe Isus? Care a fost singura cerință a mulțimii? Cine era de fapt în spatele acestei cereri pătimașe pentru pedeapsa cu moartea a Răscumpărătorului lumii? Luca 23:20-22; Matei 27:22,23.

“Pilat era tulburat. Nu gândise că lucrurile vor ieși astfel. El ezita să predea un Om nevinovat celei mai rușinoase și mai crude morți din câte puteau fi aplicate. După ce urletul vocilor s-a domolit, el s-a întors spre mulțime spunând: "De ce, ce rău a făcut?" Dar lucrurile merseseră prea departe pentru a se mai putea argumenta. Ei nu doreau să vadă dovada nevinovăției Domnului Hristos, ci osândirea Lui.

“Pilat încă se străduia să-L elibereze. "El le-a spus pentru a treia oară: 'Dar ce rău a făcut? Eu n-am găsit nici o vină de moarte în El. Așa că, după ce voi pune să-L bată, Îi voi da drumul". Însă numai menționarea faptului că I se va da drumul îi ațâță pe oameni de zece ori mai mult. "Răstignește-L, răstignește-L!" au strigat cu toții. Mai tare și tot mai tare creștea furtuna pe care o dezlănțuiseră nehotărârea lui Pilat.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 733, 734.

Mântuitorul în mâinile oamenilor

7. Ce a îngăduit Pilat în acest punct al judecării? Ce abuz a fost comis împotriva divinului Fiu al lui Dumnezeu? Cum a reacționat El la acest tratament nedrept? Ioan 19:1-3.

“Minunați-vă, o, ceruri, și rămâi încremenit pământule! Privește pe asupritor și pe Cel asuprit! O gloată înnebunită L-a înconjurat pe Mântuitorul acestei lumi. Cuvintele de batjocură se amestecau cu blesteme josnice și pline de hulă....

“Umilița Sa era garanția înălțării Sale. Picurii de sânge ai agoniei Sale, ce se scurgeau pe fața și pe barba Sa - din rănilor făcute în tâmplele

Sale -, erau garanția ungerii Sale cu "un untdelemn de bucurie" (Evrei 1:9), ca marele nostru Mare Preot....

“Furia lui Satana era mare văzând că toate violențele săvârșite asupra Mântuitorului n-au putut stoarce nici cel mai mic murmur de pe buzele Sale. Deși luase asupra Sa natura omului, El a suportat totul cu o răbdare dumnezeiască și nu S-a abătut cu nimic de la voința Tatălui Său.

“Când L-a dat pe Isus ca să fie biciuit și batjocorit, Pilat s-a gândit că, făcând astfel, va trezi mila celor din mulțime. El spera că ei vor socoti că pedeapsa aceasta era suficientă. Chiar răutatea preoților, gândea el, avea să fie acum satisfăcută. Dar, cu puterea lor ascuțită de observație, iudeii au văzut slăbiciunea unei astfel de pedepsiri a unui Om care fusese declarat nevinovat. Ei știau că Pilat căuta să salveze viața arestatului și erau hotărâți ca Isus să nu fie eliberat. Pilat a pus să-L biciuiască pentru a fi pe placul nostru, să ne dea satisfacție, gândeau ei, și dacă vom forța lucrurile ca să se ia o hotărâre, atunci cu siguranță vom obține ceea ce dorim.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 734, 735.

Întrebări de meditație

- Ce s-a întâmplat cu conștiința poporului care a ajuns la punctul de a cere eliberarea unui vinovat și condamnarea Celui inocent?
- Unde a fost recunoștința poporului pentru toate vindecările, minunile, ajutorul și binecuvântările primite din mâna Salvatorului când au cerut răstignirea Lui?
- Ce beneficiu au primit poporul și conducătorii prin eliberarea lui Baraba?
- Cum putem fi siguri întotdeauna că îl alegem pe Isus, nu pe cineva asemănător lui Baraba?

Pentru studiu adițional

“Pilat dorea foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar și-a dat seama că nu va putea face acest lucru și totuși să-și păstreze poziția și onoarea. În loc să-și piardă puterea lumească, a preferat să aleagă sacrificarea unei vieți nevinovate. Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale....

“Pilat a cedat în fața cerințelor gloatei. În loc să-și piardă poziția, el L-a dat pe Domnul Hristos să fie crucificat. Dar... lucrul de care se temea cel mai mult s-a abătut după aceea asupra lui. I s-au luat toate onorurile și a fost îndepărtat din înalta sa poziție și, ros de remușcări și

cu mândria rănită, și-a sfârșit viața nu la mult timp după crucificarea Domnului. Astfel, toți aceia care fac compromis cu păcatul nu vor culege decât necaz și ruină. "Multe căi pot părea bune omului, dar la urmă se văd că duc la moarte." Proverbele 14:12." –*Conflict and Courage*, p. 324.

* * *

19

Sabatul din 13 Mai 2017

“Luați-L voi și răstigniți-L”

“De frica de a nu-și pierde puterea și autoritatea, Pilat a consimțit la moartea lui Isus. Și cu toate că a pus sângele lui Isus asupra acuzatorilor Lui și mulțimea a acceptat, strigând: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri", Pilat nu era curat; era vinovat de sângele lui Hristos. El trimisese un om nevinovat la moarte din cauza interesului său egoist, din cauza iubirii de a fi onorat de marii oameni ai pământului. Dacă Pilat și-ar fi urmat propriile convingeri, n-ar fi avut nimic de-a face cu condamnarea la moarte a lui Isus.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 174.

Cununa de spini

1. Ce purta Fiul lui Dumnezeu când Pilat L-a prezentat mulțimii alături de răufăcător? Ce mărturie favorabilă a dat din nou despre El? Ioan 19:4,5; Marcu 15:15, prima parte.

“Pilat a trimis după Baraba, să fie adus înaintea tribunalului. Apoi el i-a înfățișat mulțimii pe cei doi arestați, unul lângă altul, și, arătând spre Mântuitorul, spuse cu o voce solemnă, stăruind: "Iată omul". "Iată că vi-L aduc afară, ca să știți că nu găsec nici o vină în El.”

“Fiul lui Dumnezeu Se găsea acolo purtând haina batjocurii și cununa de spini. Dezgolit până la brâu, pe spatele Său se vedeau dungile lungi și nemiloase ale loviturilor de bici, din care sângele curgea din belșug. Fața Sa era pătată de sânge și avea întipărite pe ea urmele istovirii și ale durerii; dar niciodată ea nu fusese mai frumoasă ca acum. Fața Mântuitorului n-a fost desfigurată pe când Se afla înaintea vrăjmașilor Săi. Fiecare trăsătură a feței exprima bunătate și resemnare, precum și

mila cea mai gingașă pentru cruzii Săi vrăjmași. În comportarea Sa nu se vedea nici o slăbiciune pornită din lașitate, ci tăria și demnitatea îndelungatei suferințe. Într-un izbitor contrast, se înfățișa deținutul de lângă El. Fiecare trăsătură a feței lui Baraba îl arăta a fi un tâlhar împietrit, ceea ce, de fapt, și era. Contrastul acesta era grăitor pentru oricine privea la ei. Unii dintre cei ce priveau scena plângeau. Privind la Domnul Hristos, inimile lor erau pline de simpatie pentru El. Chiar preoții și conducătorii erau convinși de faptul că El era exact ceea ce spunea că este.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 735.

Dat în mâinile lor

2. Ce concesie a făcut Pilat preoților și mai marilor pentru a evita responsabilitatea pentru moartea Mântuitorului? Ioan 19:6.

“Pilat era uluit în fața răbdării pline de resemnare a Mântuitorului. El nu s-a îndoit de faptul că înfățișarea acestui Om, în contrast cu aceea a lui Baraba, avea să le trezească iudeilor simpatie pentru El. Dar n-a înțeles ura fanatică a preoților împotriva Lui, care, ca Lumină a lumii, a făcut ca întunericul și abaterile lor să iasă în evidență. Ei au ațâțat gloata cuprinsă de o furie turbată și din nou preoții, conducătorii și mulțimea și-au ridicat glasul acela înspăimântător: "Răstignește-L! Răstignește-L!" În cele din urmă, pierzându-și cu totul răbdarea față de cruzimea lor lipsită de orice rațiune, Pilat a strigat disperat: "Luați-L voi și răstigniți-L, căci nu găsesc nici o vină în El.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 736.

3. Ce acuzație a fost considerată suficientă pentru sentința de moarte? Ce a simțit Pilat când a auzit că Isus S-a declarat Fiul lui Dumnezeu? Ioan 19:7,8.

“Guvernatorul roman, deși obișnuit cu astfel de scene pline de cruzime, a fost mișcat și plin de simpatie pentru Suferindul arestat, care, condamnat și biciuit, cu fruntea însângerată și spinarea numai răni deschise, avea încă înfățișarea unui împărat pe tronul său. Dar preoții au răspuns: "Noi avem o lege, și după legea aceasta, El trebuie să moară, pentru că S-a făcut pe Sine Fiul lui Dumnezeu.”

“Pilat era contrariat. El n-avea o idee clară despre Hristos și misiunea Lui; dar avea o credință nedefinită în Dumnezeu și în ființe superioare celor omenești. Un gând, care cândva îi trecuse prin minte, lua acum o formă mult mai precisă. El se întreba dacă nu cumva era o Ființă divină

Cel ce stătea în fața sa, îmbrăcat în haina purpurie a batjocurii și purtând pe cap cununa de spini.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 736.

Păcatul mai mare

4. Era conștient că autoritatea pe care o avea nu era a sa exclusiv, ci pentru a respecta dreptatea? Ioan 19:9-11.

“...Mântuitorul vorbise deschis cu Pilat, explicându-i lucrarea Sa, aceea de a da mărturie despre adevăr. Dar Pilat a nesocotit lumina primită. El a abuzat de înalta sa funcție de judecător prin aceea că, în fața cererilor gloatei, a renunțat la principiile și autoritatea sa. De aceea, Domnul Hristos nu mai avea pentru el nici o altă lumină....

“Cine Mă dă în mâinile tale”, a spus Domnul Hristos, "are un mai mare păcat." Prin aceasta, Domnul Hristos îl viza pe Caiafa, care, ca mare preot, reprezenta națiunea iudaică. Iudeii cunoșteau principiile cu care guvernau autoritățile romane. Avuseseră lumină în profețiile care mărturiseau despre Hristos, precum și în învățăturile și minunile Sale. Judecătorii iudei au avut dovezi incontestabile despre divinitatea Aceluia pe care ei L-au condamnat la moarte. Și vor fi judecați după lumina pe care au avut-o.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 737.

Amenințarea guvernatorului

5. Cum l-au amenințat evreii pe Pilat când au văzut că vrea să îl elibereze pe Isus? Aveau vreun interes în Cezar când l-au acuzat pe Pilat? Ioan 19:12-14.

“Astfel, acești ipocriți se prefăceau că sunt zeloși în ceea ce privește autoritatea Cezarului. Dintre toți adversarii conducerii romane, iudeii erau cei mai înverșunați. Când le venea bine, ei erau cei mai tirani în a impune cerințele lor naționale și religioase; dar, când urmăreau îndeplinirea unor scopuri pline de cruzime, atunci înălțau puterea Cezarului. Pentru a aduce la îndeplinire nimicirea Domnului Hristos, ei erau gata să facă declarații de loialitate față de cârmuirea străină, pe care o urau.

“Oricine se face pe sine împărat este împotriva Cezarului”, au continuat ei. Aceasta l-a atins pe Pilat în punctul slab. El era deja bănuit de autoritatea romană și era conștient de faptul că un astfel de raport despre el ar fi însemnat ruina lui. Știa că, dacă iudeii aveau să fie

înfrânți, atunci toată mânia lor avea să se întoarcă împotriva lui. Ei nu se vor da înapoi de la nimic pentru a se răzbuna....

“Alegându-și un conducător păgân, iudeii au renunțat la teocrație. Ei Îl respinseseră pe Dumnezeu ca Împărat al lor. De aici înainte, nu mai aveau nici un eliberator. Nu aveau alt împărat decât pe Cezarul. La aceasta conduseseră preoții și învățătorii pe popor. De aceea erau răspunzători și de teribilele consecințe ce aveau să urmeze. Păcatul națiunii și ruina ei se datorau conducătorilor religioși.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 737, 738.

Motivele din spatele judecării

6. Ce a făcut Pilat când nu a mai găsit nici o cale de ieșire? Este posibil în anumite situații a face un compromis între circumstanțe și vocea conștiinței? Ce consecințe a avut Pilat pentru îngăduirea sacrificării adevărului? Matei 27:24.

“Întorcându-se spre mulțime, el declară că este nevinovat de sângele Său. Luați-L și răstiginiți-L. Dar rețineți voi, preoți și conducători, eu am declarat că El este un om drept. Fie ca Acela despre care spune că este Tatăl Său să vă judece pe voi și pe mine pentru cele întâmplate astăzi. Apoi Îi spuse Domnului Isus: "Iartă-mă pentru fapta aceasta. Nu Te pot salva". Și, după ce a pus să-L bată pe Isus din nou cu nuiiele, L-a dat să fie răstignit.

“Pilat dorea foarte mult să-L elibereze pe Domnul Hristos, dar și-a dat seama că nu va putea face acest lucru și totuși să-și păstreze poziția și onoarea. În loc să-și piardă puterea lumească, a preferat să aleagă sacrificarea unei vieți nevinovate. Câți nu își sacrifică principiile în același fel, pentru a nu pierde ceva sau pentru a nu suferi! Conștiința și datoria arată o cale, iar interesele personale, o altă cale. Curentul merge cu putere în direcția cea rea și acela care acceptă compromisuri cu răul este spulberat în întunericul dens al vinovației.

“Pilat a cedat în fața cerințelor gloatei. În loc să-și piardă poziția, el L-a dat pe Domnul Hristos să fie crucificat. Dar, în ciuda măsurilor sale de precauție, lucrul de care se temea cel mai mult s-a abătut după aceea asupra lui. I s-au luat toate onorurile și a fost îndepărtat din înalta sa poziție și, ros de remușcări și cu mândria rănită, și-a sfârșit viața nu la mult timp după crucificarea Domnului. Astfel, toți aceia care fac compromis cu păcatul nu vor culege decât necaz și ruină.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 738.

Asumarea responsabilității

7. În timp ce Pilat căuta vreo cale de a se elibera de responsabilitate, ce blestem teribil și-au asumat conducătorii și poporul asupra lor și a descendenților lor? Ce i-a condus să dorească această condamnare înfricoșătoare? Matei 27:25.

“Când Pilat s-a declarat nevinovat de sângele Domnului Hristos, Caiafa a răspuns în mod sfidător: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri". Aceste cuvinte îngrozitoare au fost preluate de preoți și conducători și repetate de mulțime într-un urlet inuman de voci. Întreaga mulțime a răspuns: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri."...

“Privind la Mielul înjunghiat al lui Dumnezeu, iudeii strigaseră: "Sângele Lui să fie asupra noastră și asupra copiilor noștri". Strigătul acela îngrozitor s-a urcat la tronul lui Dumnezeu. Sentința aceea pronunțată de ei a fost scrisă în ceruri. Rugăciunea aceea a fost ascultată. Sângele Fiului lui Dumnezeu a căzut asupra copiilor lor și asupra copiilor, copiilor lor, ca un blestem permanent.

“Îngrozitoare a fost împlinirea lui la distrugerea Ierusalimului. Îngrozitor s-a manifestat în situația națiunii iudaice de-a lungul celor optsprezece veacuri - o mlădiță tăiată, despărțită de butuc, o ramură moartă, lipsită de roade, ce urmează a fi strânsă și aruncată în foc. Din țară în țară, în toată lumea, și din veac în veac, morți, morți în vinovăție și păcat!” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 738, 739.

Întrebări de meditație

- Există vreo posibilitate ca să facem aceeași greșală ca poporul evreu când a preferat pe Baraba în locul lui Hristos? Cum?
- Dacă poporul lui Dumnezeu ar fi cerut îndrumarea divină, ar fi făcut aceeași alegere?
- Care natură trebuie să biruiască în noi pentru a-L recunoaște și accepta din toată inima pe Fiul lui Dumnezeu ca Maestru și Salvator?
- Ce se poate spune despre dreptatea umană care condamnă pe cel inocent și achită pe cel vinovat?

Pentru studiu adițional

“În acest fel, conducătorii iudei au ales. Hotărârea lor a fost înregistrată în cartea pe care apostolul Ioan a văzut-o în mâna Aceluia

care stătea pe tron, carte pe care nici un om n-o poate deschide. În ziua când Leul din seminția lui Iuda va deschide cartea, această hotărâre va apare înaintea lor, în toată grozăvia ei.

“Poporul iudeu a cultivat ideea că ei erau favorizați, aleșii cerului de aceea totdeauna ei trebuia să fie onorați ca fiind biserica lui Dumnezeu. Ei declarau că sunt fiii lui Avraam și așa de sigură li se părea temelia prosperității lor, încât au sfidat atât pământul cit și cerul, când acesta stătea în calea drepturilor lor. Trăind o viață de necredincioșie, ei se pregăteau pentru condamnarea cerului și despărțirea de Dumnezeu.” – *Parabolele Domnului Hristos*, p. 294.

* * *

20

Sabatul din 20 Mai 2017

Răstignirea

“**Tema lui Hristos** a fost dragostea lui Dumnezeu când vorbea despre misiunea și lucrarea Sa. El spunea: ‘Tatăl Mă iubește, pentru că Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau.’ Ioan 10:17. Atât de mult vă iubește Tatăl meu, încât pe Mine Mă iubește mai mult pentru că Mi-am dat viața pentru mântuirea voastră.... Ucenicii au înțeles foarte bine această dragoste căci L-au văzut pe Mântuitorul lor suferind rușinea, reproșul, îndoiala și trădarea, în agonia Sa din grădină și moartea Sa pe crucea de pe Calvar. Aceasta este o dragoste pe care nici o înțelegere nu o poate cuprinde. În timp ce ucenicii o înțelegeau, în timp ce vedeau mila divină a lui Dumnezeu, și-au dat seama că într-un fel suferințele Fiului erau suferințele Tatălui....” – *That I May Know Him*, p. 69.

Drumul spre Calvar

1. Cum l-au tratat soldații pe Isus, după ce a fost condamnat și predat în mâinile lor? Unde L-au dus după ce L-au bătut, batjocorit și ridiculizat? Ce a dus pe umerii Săi bătuți și însângerați? Marcu 15:18-20; Luca 23:33; Ioan 19:17.

“O mare mulțime L-a urmat pe Isus de la sala de judecată la Golgota. Vestea cu privire la condamnarea Sa se răspândise în tot Ierusalimul, și

oameni din toate clasele s-au îndreptat cu grămada spre locul crucificării. Preoții și conducătorii se legaseră printr-o înțelegere să nu le facă nimic urmașilor Domnului Hristos, dacă El avea să fie dat în mâinile lor, și de aceea ucenicii și credincioșii din oraș și din împrejurimi s-au alăturat mulțimii care Îl urma pe Mântuitorul.

“Când Domnul Isus a trecut de poarta curții lui Pilat, crucea care fusese pregătită pentru Baraba a fost pusă pe umerii Săi zdrobiți, care sângerau.... Povara Mântuitorului era prea grea pentru El, în starea Lui de slăbiciune și suferință.... Îndurase durerea teribilă a trădării și îi văzuse pe ucenicii Săi părăsindu-L, fugind de El. Fusese dus la Ana, apoi la Caiafa și la Pilat. De la Pilat, fusese trimis la Irod și înapoi la Pilat. Din insultă în insultă și din batjocură în batjocură; de două ori torturat, bătut cu bice - toată noaptea avuseseră loc scene după scene de un caracter atât de aspru, încât ar fi fost o încercare extremă pentru oricine.... În tot timpul acelei dezgustătoare farse a procesului, El S-a comportat cu statornicie și demnitate.” *Hristos Lumina Lumii*, 741, 742.

Un străin duce crucea

2. Când Isus nu a mai putut duce crucea, cine a fost obligat să o ducă? Făcea parte din poporul evreu? Luca 23:26

“Dar când, după ce a fost a doua oară bătut cu bice, a fost pusă crucea asupra Sa, natura omenească n-a mai putut suporta. El a leșinat sub povara ei.

“...Persecutorii Săi au văzut că Îl era imposibil să-Și ducă mai departe povara. Ei erau în încurcătură, neștiind pe cine să găsească să ducă mai departe povara aceea umilitoare.... Nimeni deci, nici măcar gloata care Îl urma, nu era de acord să poarte crucea.

“În acest moment, un străin, Simon din Cirene, venind de la țară, se întâlnește cu mulțimea. El aude batjocurile și înjurăturile gloatei; aude repetându-se cuvintele disprețuitoare: "Faceți loc pentru Împăratul Iudeilor!" El se oprește plin de uimire în fața scenei și, în timp ce își exprimă compasiunea, îl prind și pun crucea pe umerii săi.

“Simon auzise despre Hristos. Fiii săi credeau în Mântuitorul, dar el însuși nu era un ucenic al Său. Purtarea crucii spre Golgota a fost o binecuvântare pentru Simon și de aici înainte el avea să fie totdeauna recunoscător pentru această providență. Faptul acesta l-a făcut să considere luarea crucii Domnului Hristos ca o favoare și a rămas totdeauna cu bucurie sub povara ei.” –*Hristos Lumina Lumii*, 741, 742.

Avertizare asupra distrugerii viitoare

3. Ce simțăminte și-au exprimat unele femei care au fost martore ale scenelor teribile pe drumul către Golgota? Ce efect a avut aceasta asupra lui Isus în timp ce privea la suferința ce urma să vină în anii următori asupra poporului Său ales? Luca 23:27-29

“Nu puține femei se aflau în mulțimea care Îl urma pe Cel nevinovat la locul execuției. Atenția lor era ațintită asupra Domnului Hristos. Unele dintre ele Îl văzuseră mai înainte. Altele aduseseră la El pe bolnavii și suferinzii lor. Altele fuseseră ele însele vindecate.... Ele erau uimite de ura pe care mulțimea o manifesta față de Cel pentru care inimile lor erau înduioșate și zdrobite.... Și, în ciuda acțiunii gloatei turbate și a cuvintelor pline de mânie ale preoților și conducătorilor, aceste femei au dat glas simpatiei lor. Și în timp ce Domnul Hristos cădea leșinat sub povara crucii, ele izbucneau în vaiete jalnice.

“...Deși copleșit de suferință, în timp ce purta păcatele lumii, El nu era indiferent față de această exprimare a durerii. A privit la aceste femei cu o delicată simpatie. Ele nu credeau în El; știa că ele nu-L plângeau ca pe Cineva trimis de Dumnezeu, ci erau mișcate de sentimente de milă omenească. Dar n-a disprețuit simpatia lor, ci faptul acesta a trezit în inima Sa o profundă milă.... De la scena din fața Sa, Domnul Hristos a privit în viitor, în timpul nimicirii Ierusalimului. În scena teribilă, multe din femeile care Îl plângeau acum aveau să piară împreună cu copiii lor.”
–*Hristos Lumina Lumii*, pp. 742, 743.

Suferința și rugăciunea din iubire

4. Cum s-a comportat Isus în mijlocul torturilor răstignirii? În timp ce suferea tristețe și durere atroce, ce s-a rugat Tatălui cu privire la vrăjmașii Săi? Luca 23:32-35

“Mântuitorul n-a scos nici un murmur de durere. Fața Sa a rămas calmă și senină, dar stropi mari de sudoare erau pe fruntea Lui. Nu s-a găsit atunci nici o mână milostivă care să șteargă sudoarea morții de pe fața Sa, nici un cuvânt de simpatie, nici o credincioșie neclintită, care să stea alături de inima Sa omenească. În timp ce soldații își aduceau la îndeplinire îngrozitoarea lor lucrare, Domnul Hristos Se ruga pentru vrăjmașii Săi.... Nici un blestem n-a fost rostit asupra soldaților care-L tratau atât de aspru. Nici o răzbunare n-a fost invocată asupra preoților și conducătorilor, care jubilau la vederea împlinirii planurilor lor.

Domnului Hristos I-a fost milă de ei, în ignoranța și vinovăția lor. El șopti, pentru iertarea lor, scuza "căci nu știu ce fac."

“Dacă ar fi știut că Îl torturau pe Cel care a venit să salveze din ruină veșnică neamul omenesc căzut în păcat, atunci ei ar fi fost cuprinși de remușcare și de groază. Dar necunoașterea lor nu le-a îndepărtat vinovăția....

“Rugăciunea aceea a Domnului Hristos pentru vrăjmașii Săi a cuprins lumea. Ea cuprinde pe orice păcătos care a trăit sau va trăi, de la începutul lumii și până la sfârșitul timpului. Deasupra tuturor zace vinovăția crucificării Fiului lui Dumnezeu. Iertarea este oferită tuturor în dar.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 744, 745.

Împăratul evreilor

5. Ce inscripție a fost pusă pe cruce la porunca lui Pilat? Care a fost opinia preoților cu privire la aceasta? Ioan 19:19-22

“De îndată ce Domnul Isus a fost pironit pe cruce, aceasta a fost ridicată de bărbați puternici și trântită cu violență în groapa mai dinainte pregătită.... Inscripția aceasta i-a enervat pe iudei.... Pilat a scris sentimentele pe care ei le exprimaseră. N-a fost amintită nici o altă vinovăție, decât aceea că Isus era Împăratul Iudeilor. Inscripția era de fapt o virtuală recunoaștere a supunerii iudeilor față de puterea romană. Ea declara că oricine va pretinde că este împăratul lui Israel avea să fie judecat de ei ca fiind vrednic de moarte....

“Preoții au văzut ceea ce făcuseră și, de aceea, i-au cerut lui Pilat să schimbe inscripția.... Pilat însă era supărat pe sine pentru slăbiciunea de care dăduse dovadă și în mod categoric își manifestă disprețul față de preoții și conducătorii pizmași și vicleni. El le răspunse rece: "Ce am scris, am scris."

“O putere mai mare decât Pilat sau decât iudeii a îndrumat așezarea acelei inscripții deasupra capului Domnului Hristos. Era în planul lui Dumnezeu ca ea să îndemne la cugetare și la cercetarea Scripturii. Locul unde a fost crucificat Domnul Hristos era aproape de oraș. Mii de oameni din toate țările se aflau atunci la Ierusalim, iar inscripția care declară pe Isus din Nazaret ca Mesia avea să fie cunoscută de toți. Ea era un adevăr viu, transmis de o mână pe care Dumnezeu o îndrumase.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 745, 746.

Profetii împlinite

6. Ce s-a întâmplat cu hainele lui Isus? Cu secole înainte, ce a fost prezis în profeție despre acestea? Ioan 19:23,24; Psalmii 22:16-18.

“În suferințele Domnului Hristos pe cruce, profeția a fost împlinită. Cu veacuri înainte de răstignire, Mântuitorul profetizase felul tratamentului la care avea să fie supus: "Căci niște câini mă înconjoară, o ceată de nelegiuïți dau târcoale împrejurul Meu, Mi-au străpuns mâinile și picioarele; toate oasele aş putea să Mi le număr. Ei, însă, pândesc și mă privesc; își împart hainele Mele între ei, și trag la sorți pentru cămașa Mea" (Psalmii 22,16-18). Profeția cu privire la hainele Sale a fost împlinită, fără să fie nevoie de sfatul sau intervenția prietenilor sau a vrăjmașilor Celui crucificat. Hainele Sale au fost date soldaților care Îl pironiseră pe cruce. Domnul Hristos a auzit cum se certau atunci când împărțeau între ei hainele Lui. Tunica Lui fusese țesută de-a-ntregul, fără cusătură, și ei au zis: "Să n-o sfășiem, ci să tragem la sorți a cui să fie."”
—*Hristos Lumina Lumii*, p. 746.

7. Când a însetat, ce I-au dat să bea? Ce altă profeție s-a împlinit astfel? Matei 27:33,34; Psalmii 69:20,21.

“Într-o altă profeție, Mântuitorul declara: "Ocara Îmi rupe inima, și sunt bolnav; aștept să-i fie cuiva milă de Mine, dar degeaba; aștept mângâietori și nu găsesc nici unul. Ei îmi pun fiere în mâncare și, când Mi-e sete, Îmi dau să beau oțet" (Psalmii 69,20.21). Acelora care sufereau moartea pe cruce le era îngăduit să li se dea o băutură care-i făcea să nu mai simtă durerea. Acest amestec a fost oferit și Domnului Hristos; dar, gustând, a refuzat să-l ia. El n-ar fi primit nimic care I-ar fi întunecat mintea. Credința Sa trebuia să se țină puternic de Dumnezeu. Aceasta era singura Lui tărie. Dacă Și-ar fi întunecat simțămintele, faptul acesta i-ar fi oferit un avantaj lui Satana.” —*Hristos Lumina Lumii*, 746.

Întrebări de meditație

- Câți dintre noi ar avea puterea să îndure în tăcere și calm toate maltratările și hărțuiala pricinuită lui Isus?
- Ce ne vine în minte când ne gândim la Isus în timp ce se roagă pentru executorii Săi, chiar în timp ce soldații Îi băteau mâinile și picioarele în cuie pe cruce?

- Ce avertizare ni se dă când citim că oamenii pot deveni atât de cruzi încât să-I refuze apă rece Celui care și-a dat viața pentru ei?

Pentru studiu adițional

“Când Mântuitorul a acceptat să ia cupa suferinței pentru a-i salva pe păcătoși, capacitatea Sa de a îndura a fost singura limitare a suferințelor Sale.... Prin moartea în locul nostru, El a plătit echivalentul datoriei noastre. Astfel a îndepărtat de la Dumnezeu acuzația de a fi micșorat vina păcatului. În virtutea unirii Mele cu Tatăl, spunea El, suferințele și moartea Mea Îmi dau dreptul să plătesc plata păcatului. Prin moartea Mea, se elimină o restricție a dragostei Sale. Harul Său poate acționa cu o eficiență nelimitată.

“Hristos este Răscumpărătorul nostru. El este Cuvântul care s-a făcut Trup și a locuit împreună cu noi. El este izvorul în care putem fi spălați și curățați de orice nelegiuire. El este jertfa neprețuită care a fost dată pentru împăcarea omului. Universul creșc, lumile necăzute, lumea căzută și confederația răului nu pot spune că Dumnezeu ar fi putut face mai mult decât a făcut pentru salvarea omului. Darul Său nu poate fi întrecut niciodată, El nu ne poate arăta o dragoste mai adâncă decât aceasta. Calvarul reprezintă încununarea lucrării Sale. Acum este partea omului să răspundă mării Sale iubiri prin acceptarea mării mântuiri pe care Domnul a pus-o la dispoziția omului.” –*That I May Know Him*, p. 69.

* * *

21

Sabatul din 27 Mai 2017

Agonia de pe Cruce

“Mântuitorul lor fusese respins, condamnat și răstignit pe crucea infamă. Preoții iudei au declarat în batjocură: “Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!” Dar crucea, acel instrument al rușinii și al torturii, i-a adus lumii speranță și mântuire. Credincioșii s-au adunat laolaltă, simțământul de disperare și de neajutorare s-a risipit.

Caracterul lor a fost transformat și s-au unit prin legăturile iubirii creștine.” –*Mărturii pt. Predicatori*, p. 67.

Mult mai mult decât durerea fizică

1. În timp ce Isus atârna pe cruce, ce altă tortură I-au produs oamenii? Ce remarci răutăcioase au făcut unii fără să aibă cea mai mică cunoștință a însemnătății cuvintelor Mântuitorului? Matei 27:39,40

“Mulți ar fi devenit urmașii Săi dacă s-ar fi pogorât de pe cruce și ar fi apărut înaintea lor după cum vroiau ei. Dacă ar fi venit cu bogății și plăceri, mulți L-ar fi primit cu bucurie și s-ar fi grăbit să Îl încoroneze Domn al tuturor. Dacă ar fi lăcat la o parte doar umilința și suferințele și ar fi strigat: ‘Dacă cineva Mă urmează, în plăcerile proprii și în aprecierea lumii, acela va fi ucenicul Meu,’ mulțimi ar fi crezut în El.

“Dar Isus cel binecuvântat nu va veni la noi în vreun alt caracter decât cel al umilului și supusului Răstăgnit. Noi trebuie să ne împărtășim cu renunțarea Sa de sine și suferințele de aici dacă vrem coroana de acolo....” –*Înalta noastră chemare*, p. 288.

“Cei care trebuiau să învețe poporul ațâțaseră gloata neștiutoare, ca să ceară pronunțarea condamnării împotriva Aceluia pe care mulți nu-L văzuseră niciodată, până la data când au fost aduși să depună mărturie împotriva Lui.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 749.

2. Au fost marii preoți și conducători evrei mai interesați să cunoască mai multe profeții despre marele sacrificiu al Mielului lui Dumnezeu sau în a-L batjocori? Matei 27:41,42

“Domnul Hristos, suferind și muribund, a auzit fiecare cuvânt rostit de preoți: "Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui! Hristosul, Împăratul lui Israel, să Se pogoare de pe cruce, ca să vedem și să credem". Domnul Hristos ar fi putut coborî de pe cruce. Dar numai pentru faptul că El nu S-a mântuit pe Sine, păcătosul are nădejdea iertării și milei lui Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 749.

“Pentru că Hristos nu s-a salvat are păcătosul speranța iertării și intrare la Dumnezeu. Dacă, în încercarea Sa de a salva omul, Hristos ar fi dat greș sau S-ar fi descurajat, ultima speranță a fiilor și fiicelor lui Adam s-ar fi sfârșit. Întreaga viață a lui Hristos a fost una de renunțare și sacrificiu de sine; iar motivul pentru care sunt atât de puțini creștini

curajoși este pentru că îngăduirea de sine și plăcerea sunt în locul renunțării și sacrificiului de sine.” –*This Day with God*, p. 236.

3. Cunoșteau conducătorii religioși profețiile cu privire la Mesia? Ce se demonstrează prin faptul că acești oameni au vorbit cuvintele exacte pe care profeția le-a pus în gura celor necredincioși? Matei 27:43; Psalmii 22:7,8.

“În batjocura lor la adresa Mântuitorului, oamenii care mărturiseau a fi tâlcuitori ai profețiilor repetau chiar cuvintele pe care inspirația le profetizase că le vor spune cu ocazia aceasta. Și cu toate acestea, în orbirea lor, ei nu și-au dat seama că împlinesc profeția. Cei care, în bătaie de joc, au rostit cuvintele: "S-a încrezut în Dumnezeu: să-L scape acum Dumnezeu, dacă-L iubește. Căci a zis: 'Eu sunt Fiul lui Dumnezeu'" puțin își dădeau seama că mărturia lor avea să răsună de-a lungul veacurilor. Deși rostite în bătaie de joc, aceste cuvinte au determinat pe mulți oameni să cerceteze Scripturile așa cum n-o făcuseră niciodată mai înainte. Bărbați înțelepți au auzit, au cercetat, au judecat și s-au rugat. Ei au fost aceia care n-au cunoscut odihna până când, comparând text cu text, au înțeles misiunea Domnului Hristos. Niciodată mai înainte n-a existat o cunoaștere atât de larg cuprinzătoare a Domnului Hristos ca atunci când El atârna pe cruce. În inimile multora dintre cei care au privit scena crucificării și au auzit cuvintele Domnului Hristos a strălucit lumina adevărului.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 749.

Bucurie și consolare în durere și tristete

4. Suferind în agonie pe cruce, cea spus unul dintre tâlharii răstigniți cu Isus? Ce i-a răspuns celălalt tâlhar, recunoscându-și vina? Luca 23:39-41.

“Pentru Isus, în agonie Sa pe cruce, a venit o rază de mângâiere. A fost rugăciunea tâlharului pocăit. Amândoi tâlharii, care au fost crucificați cu Domnul Hristos, mai întâi și-au bătut joc de El; unul dintre ei, cu cât suferea mai mult, cu atât era mai disperat și mai batjocoritor. Dar nu așa au stat lucrurile cu tovarășul său. Acest om nu era un criminal împietrit; fusese dus pe căi păcătoase de tovarășii rele, dar era mai puțin vinovat decât mulți dintre aceia care stăteau lângă cruce și își băteau joc de Mântuitorul.... Din nou a pus stăpânire pe el convingerea că acesta este Hristosul. Întorcându-se către tovarășul său de crime, el spuse: "Nu

te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă?" Tâlharii muribunzi nu mai aveau de ce să se teamă de oameni. Dar asupra unuia dintre ei apăsa convingerea că există un Dumnezeu de care trebuia să te temi, un viitor ce-l făcea să tremure. Iar acum, așa cum era în totul mânjit de păcat, istoria vieții sale se apropia de încheiere: "Pentru noi este drept", suspină el, "căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar Omul acesta n-a făcut nici un rău." –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 749, 750.

5. Ce a cerut tâlharul pocăit de la Isus, după ce a recunoscut nevinovăția lui Isus? Ce răspuns liniștitor a primit imediat? Luca 23:42,43.

“Când a fost condamnat pentru crimele sale, tâlharul ajunsese într-o stare de deznădejde și disperare; dar, lucru ciudat, acum au început să apară gânduri duioase.... A văzut și a citit inscripția de deasupra capului Mântuitorului. I-a auzit pe trecători cum repetau aceste cuvinte, unii cu buzele îndurerate și tremurânde, alții în râs și batjocură. Duhul Sfânt îi luminează mintea și, puțin câte puțin, lanțul dovezilor se legă. În Domnul Isus, zdrobit, batjocorit și atârând pe cruce, el a văzut pe Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii. Nădejdea era amestecată cu durerea în glasul său, când sufletul neajutorat și muribund se sprijini pe un Mântuitor care era pe moarte. "Doamne, adu-Ți aminte de mine", strigă el, "când vei veni în Împărăția Ta.”

“Răspunsul veni imediat. Tonul era plăcut și melodios, cuvintele, pline de iubire, de compasiune și putere: "Adevărat îți spun astăzi, că vei fi cu Mine în Paradis.... Dar în ziua răstignirii, ziua aparentei înfrângerii și întunecimi, a fost dată făgăduința. "Astăzi", pe când murea ca un răufăcător pe cruce, Domnul Hristos îl asigură pe bietul păcătos: "Tu vei fi cu Mine în Paradis.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 750, 751.

6. Cum s-a împlinit profeția despre Mesia dat la moarte între criminali? Marcu 15:27,28; Isaia 53:12.

“Tâlharii crucificați o dată cu Domnul Hristos au fost așezați "unul de o parte, iar altul de cealaltă parte, iar Domnul Hristos la mijloc". Poziția Domnului Hristos între tâlhari trebuia să arate că El era cel mai mare criminal dintre cei trei. În acest fel s-au împlinit Scripturile: "A fost pus în numărul celor fărădelege" (Is. 53,12). Dar preoții n-au văzut

însemnătatea deplină a actului lor. După cum Domnul Hristos, crucificat împreună cu tâlharii, a fost așezat în mijloc, tot astfel crucea Sa a fost așezată în mijlocul unei lumi care zace în păcat. Iar cuvintele de iertare, adresate tâlharului pocăit, au aprins o lumină care va străluci până la cele mai îndepărtate margini ale pământului.

“Îngerii priveau cu uimire la iubirea nemărginită a Domnului Hristos, care, suferind cea mai grozavă agonie în corp și suflet, Se gândea numai la alții, încurajând sufletul pocăit să creadă. În umilița Sa, El, ca profet, Se adresase fiicelor Ierusalimului; ca Preot și Apărător, El mijlocise înaintea Tatălui pentru iertarea omorătorilor Săi; ca Mântuitor iubitor, El iertase păcatele tâlharului pocăit.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 751, 752.

Mângâiere pentru mama Sa

7. În loc să se gândească la El Însuși, la durerea și apropierea morții Sale, ce a descoperit față de mama Sa când a văzut-o în dureri și lacrimi? În grija cui a încredințat-o? Ioan 19:25-27.

“În ceasul morții Sale, Domnul Hristos Și-a adus aminte de mama Sa.... Ioan a înțeles cuvintele Domnului Hristos și a primit însărcinarea. De îndată, a luat-o pe Maria la el acasă și din ceasul acela a avut grijă de ea cu multă duioșie. O, ce Mântuitor milostiv și iubitor! În mijlocul durerilor fizice și al chinurilor sufletești, El S-a gândit la mama Sa!... În acest fel, El i-a dat ei ceea ce avea cel mai mult nevoie - simpatia plină de gingășie a aceluia care o iubea, pentru că ea Îl iubea pe Isus. Primind-o ca pe o comoară de preț, Ioan a primit o mare binecuvântare. Ea a fost o amintire mereu prezentă a preaiubitului său Învățător.

“Exemplul desăvârșit al iubirii filiale a Domnului Hristos strălucește cu putere neînfrântă prin negura veacurilor. Timp de aproape treizeci de ani, Domnul Hristos, prin munca Sa de toate zilele, ajutase la purtarea poverilor căminului. Și acum, chiar în clipa ultimei Sale agonii, n-a uitat să Se îngrijească de mama Sa văduvă și întristată. Același spirit va fi văzut în fiecare ucenic al Domnului nostru. Aceia care Îl urmează pe Domnul Hristos vor simți că este o parte a religiei lor aceea de a-i respecta și a-i îngriji pe părinții lor. Inima în care este cultivată iubirea Lui va oferi întotdeauna tatălui și mamei o îngrijire atentă și plină de o duioasă iubire.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 752.

Întrebări de meditație

- Avem vreun indiciu că Isus s-a rușinat să audă un alt condamnat la moarte vorbindu-I?
- Cât a trebuit să aștepte tâlharul pocăit pentru a primi iertarea și promisiunea mântuirii?
- Judecând după răspunsul prompt dat tâlharului, ce fel de încredere în Isus ar trebui să caracterizeze relația noastră cu El?

Pentru studiu aditional

“Hristos era Domnul cerului și al pământului, totuși de dragul nostru a devenit sărac, pentru ca prin sărăcia Sa să putem fi făcuți bogați. El era asemănarea lui Dumnezeu, totuși S-a umilit, și a luat forma unui serv, ca să ne poată mântui. Și-a dat viața ca răscumpărare pentru noi. Vom accepta acest sacrificiu? Singurul născut al lui Dumnezeu a fost numărat între păcătoși, pentru ca ființele umane să nu moară, ci să aibă viața veșnică. Viața veșnică va fi moștenirea lor, dacă vor fi de acord să-și umilească mândria inimii și să devină părtași ai suferințelor Sale. El a îndurat cu răbdare rușinea și batjocura pentru ca să salveze ființa noastră umană păcătoasă care se va prinde de El prin credință vie. În timp ce atârna pe cruce, dându-și viața pentru răscumpărarea noastră, ucigașii Lui își băteau joc de El, spunând: ‘Pe alții i-a mântuit iar pe Sine nu Se poate mântui! Dacă este El Împăratul lui Israel, să Se pogoare acum de pe cruce și vom crede în El!’ Matei 27:42.... Ar fi putut refuza să moară astfel, dar El suferea pentru ca lumea să poată fi răscumpărată prin El din pretenția și autoritatea Satanei. Prin moartea Sa, toți cei care cred în El pot avea viața veșnică....” –*The Upward Look*, p. 134.

* * *

22

Sabatul din 3 Iunie, 2017

Ultimele ore

“Stimulată de influențele satanice, mulțimea striga răstignirea lui Hristos. Întreg cerul privea pașii succesivi ai umilirii lui Hristos – judecata, respingerea și moartea Sa. Când a exclamat pe cruce: ‘S-a sfârșit,’ războiul s-a încheiat. Sângele Celui Inocent a fost vărsat pentru

cel vinovat. Viața pe care Și-a dat-o a răscumpărat rasa umană din moartea eternă și a pecetluit soarta celui ce are puterea morții – diavolul.” –*Christ Triumphant*, p. 290.

De la lumină la întuneric

1. Ce a avut loc în timpul zilei depline după ce Isus a fost deja pe cruce de câteva ore? Ce eveniment extraordinar a avut loc în timpul ultimelor Lui ore și ce a însemnat? Marcu 15:33.

“Cu uimire, îngerii erau martori la agonia plină de disperare a Mântuitorului. Oștile cerului și-au acoperit fețele înaintea acestei scene îngrozitoare. Natura neînsuflețită și-a manifestat împreună ei simțire cu batjocoritul și muribundul ei Autor. Soarele a refuzat să privească la această teribilă scenă. Razele lui strălucitoare de la amiază luminau pământul, când, deodată, parcă cineva le-a luat. O întunecime adâncă, asemenea unui giulgiu de înmormântare, a îmbrăcat crucea. "Și s-a făcut întuneric peste toată țara, până la ceasul al nouălea". N-a avut loc nici o eclipsă și întunericul acesta n-a fost determinat de nici o altă cauză naturală; a fost atât de adânc, ca întunericul de la miezul nopții, fără lună și stele pe cer. Aceasta a fost o mărturie miraculoasă, pe care a dat-o Dumnezeu, pentru ca astfel credința generațiilor următoare să poată fi întărită.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 753.

“Întunericul de pe fața naturii a fost exprimarea simpatiei ei pentru Hristos și a agoniei lui expiatoare. Ea dovedea neamului omenesc că Soarele Neprihăririi, Lumina lumii, își retrăgea razele ei de la cetatea Ierusalimului, favorizată cândva, cum și de la lume. Era o mărturie miraculoasă dată de Dumnezeu, cum că va putea fi confirmată credința generațiilor următoare.” –(*Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 167) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1180.

2. Ce semnificație avea întunericul care a ascuns momentele finale ale vieții lui Isus și a ferit oamenii de a-I privi fața? Isaia 63:3, prima parte.

“El trebuia să meargă singur pe cale, să poarte singur povara. Răscumpărarea lumii trebuia să se sprijine asupra Celui care S-a dezbrăcat de slava Sa și a acceptat slăbiciunile omenirii. El a văzut și a simțit totul, dar hotărârea Sa a stat neclintită. De mâna Sa depindea

salvarea rasei căzute, iar el Și-a întins mâna pentru a prinde mâna Iubirii Atotputernice.” –*God’s Amazing Grace*, p. 163.

“Dumnezeu și îngerii Săi sfinți se aflau în jurul crucii. Tatăl era cu Fiul Său. Cu toate acestea, prezența Sa nu era descoperită.... Și în clipa aceea îngrozitoare, Domnul Hristos nu putea fi mângâiat de prezența Tatălui. El a călcat singur în teasc și din cei ce se găseau acolo nimeni n-a fost cu El.

“Cu întunericul acela dens, Dumnezeu a acoperit ultima agonie omenească a Fiului Său. Toți aceia care Îl văzuseră pe Hristos în suferința Sa au fost convinși de dumnezeirea Lui. Fața aceea, privită odată de oameni, avea să nu mai fie uitată. După cum fața lui Cain exprima vina sa ca ucigaș, tot astfel fața Domnului Hristos dovedea nevinovăția, liniștea și bunăvoința - chiar lui Dumnezeu. Dar acuzatorii Săi nu voiau să ia seama la acest semn al cerului. În timpul lungilor ore ale agoniei Sale, Domnul Hristos fusese privit de către mulțimea batjocoritoare. Acum, El a fost ascuns cu milă de mantia lui Dumnezeu.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 753, 754.

3. Ce demonstrează faptul că oamenii erau învăluți în întuneric? Ce i-a făcut pe unii să creadă că răzbunarea lui Dumnezeu sta să cadă pentru ceea ce I-au făcut Fiului Său? Iov 5:13,14; 12:25.

“Tăcerea mormântului se părea că a căzut peste Golgota. O groază necunoscută a pus stăpânire pe mulțimea care era adunată în jurul crucii. Blestemele și batjocurile au încetat în mijlocul frazelor exprimate pe jumătate. Bărbați, femei și copii au căzut cu fața la pământ. Fulgere strălucitoare se iveau din când în când pe cer, luminând crucea și pe Răscumpărătorul crucificat. Preoții, conducătorii, cărturarii, cei ce-L crucificaseră și gloata, toți au socotit atunci că sosise timpul să-și primească răsplata. După câțva timp, cineva a șoptit cu spaimă că acum Hristos avea să coboare de pe cruce. Alții au început să caute bâjbâind, poticnindu-se, drumul spre cetate, bătându-se cu pumnii în piept și bocindu-se plini de teamă.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 754.

Strigătul către Dumnezeu

4. Ce a strigat Isus, când întunericul s-a ridicat puțin? Ce gânduri au trecut prin mințile oamenilor? Marcu 15:34.

“La ceasul al nouălea, întunericul s-a ridicat de deasupra mulțimii, dar mai acoperea încă pe Mântuitorul. Era un simbol al agoniei și groazei care apăsau asupra inimii Sale. Nici un ochi nu putea străpunge întunericul ce învăluia crucea și nimeni nu putea pătrunde întunericul adânc ce cuprindea sufletul în suferință al Domnului Hristos. Era ca și când fulgere mânioase erau aruncate asupra Lui în timp ce atârna pe cruce. Atunci, "Isus a strigat cu glas tare: 'Eli, Eli, Lama Sabactani!' ... Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?" În timp ce întunericul de afară se așezase asupra Mântuitorului, multe voci s-au auzit exclamând: "Mânia răzbunătoare a cerului este asupra Lui. Fulgerele mâniei lui Dumnezeu sunt aruncate asupra Lui, pentru că a pretins că este Fiul lui Dumnezeu". Mulți dintre cei care au crezut în El au auzit strigătul Său disperat. Speranța i-a părăsit. Dacă Dumnezeu L-a uitat pe Domnul Hristos, în cine ar mai putea să se încreadă urmașii Săi?" –*Hristos Lumina Lumii*, p. 754.

5. Ce a descoperit strigătul lui Isus către Tatăl Său? Ce au crezut unii oameni că au însemnat cuvintele Lui? Matei 27:47,49.

“Cine poate prețui valoarea unui suflet? Dacă vrei să știi cât valorează, să mergem în Ghetsemani, și acolo să veghem împreună cu Domnul Hristos în decursul orelor de frământare sufletească, când sudoarea Lui era asemenea unor mari picături de sânge. Să privim la Mântuitorul înălțat pe cruce. Să ascultăm strigătul Său disperat: "Dumnezeu Meu, Dumnezeu Meu, pentru ce M-ai părăsit?" Marcu 15,34. Priviți capul însângerat, coasta împunsă și picioarele străpunse de piroane. Să nu uităm că Domnul Hristos a riscat totul. Pentru mântuirea noastră, cerul întreg a fost în primejdie. La piciorul crucii, amintindu-ne că pentru un singur păcătos Domnul Hristos și-ar fi dat viața, vom putea să prețuim mai bine valoarea unui suflet.” –*Parabolele Domnului Hristos*, p. 196.

“Dar preoții își băteau joc de suferințele Lui. Când întunericul a acoperit pământul, ei s-au înspăimântat; când groaza lor s-a mai risipit, i-a apucat din nou temerea că Hristos avea să le scape. Ei au interpretat greșit cuvintele Lui: "Eli, Eli, Lama Sabactani". Cu dispreț înverșunat și scârbă, ei au spus: "Iată, cheamă pe Ilie". Au respins ultima ocazie pe care au avut-o de a-I ușura suferințele. "Lăsați să vedem dacă va veni Ilie să-L pogoare de pe cruce!.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 755.

Ultima cerere

6. Ce a spus Isus, în timp ce lucrarea Sa pe acest pământ se apropia de sfârșit? Cum a fost un exemplu pentru fiecare persoană în acest și toate aspectele suferinței și morții Sale? Ioan 19:28,29.

“Când întunericul s-a ridicat de pe duhul apăsător al Domnului Hristos, El Și-a revenit, simțind suferința fizică, și a zis: "Mi-e sete!" Unul dintre soldații romani, mișcat și plin de milă la vederea buzelor Lui arse, a luat un burete, l-a înfipt într-o nuia de isop și, înmuindu-l într-un vas cu oțet, l-a oferit Domnului Hristos.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 754, 755.

“Misiunea vieții pământești a Domnului Hristos era acum aproape îndeplinită. Limba I se uscaseră și a zis: "Mi-e sete." Ei au înmuiat un burete în oțet și fier și l-au dat să bea, iar când a gustat din el, l-a refuzat. Domnul vieții și slavei murea, ca preț de răscumpărare pentru omenire. Ceea ce l-a făcut paharul atât de amar și l-a sfâșiat inima Fiului lui Dumnezeu a fost simțul păcatului, care a adus asupra Lui mânia Tatălui, El fiind înlocuitorul omului.” –*The Story of Redemption*, p. 224.

“Acela care se luptă împotriva forțelor poftelor să privească la Mântuitorul în pustia ispitei, să-L vadă în agonie pe cruce, când a strigat: "Mi-e sete". El a suportat tot ce putem suporta și noi. Biruința Lui este biruința noastră.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 123.

Sfârșitul

7. Cu ce cuvinte Și-a încheiat misiunea și agonია? Ioan 19:30, prima parte.

“Tăcuți, privitorii urmăreau sfârșitul acestei scene îngrozitoare. Soarele strălucea, dar crucea era încă învăluită în întuneric. Preoții și conducătorii priveau spre Ierusalim și iată că norul cel des se așezase deasupra orașului și a câmpiei Iudeii. Soarele Neprihănirii, Lumina lumii, Își retrăgea razele de la Ierusalimul care fusese cândva un oraș favorit. Fulgerele înspăimântătoare ale mâniei lui Dumnezeu erau îndreptate împotriva cetății blestemată.

“Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Isus a strigat: "S-a sfârșit!"” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 756.

“Satana este autorul morții. Ce a făcut Hristos după ce l-a supus pe Satana sub stăpânirea morții? Chiar ultimele cuvinte ale lui Hristos de pe cruce au fost: ‘S-a sfârșit!’ (Ioan 19:30). Diavolul a văzut că a pierdut.

Prin moartea Sa, Hristos a garantat moartea lui Satana și nemurirea luminii.” –*Christ Triumphant*, p. 287.

Întrebări de meditație

- Cum S-a confruntat Isus cu păcatul, critica oamenilor și durerea morții?
- Cât de mult costă un pahar cu apă rece? Gândiți-vă că noi nu putem oferi nici măcar atât prețiosului Salvator!
- Câți oameni, când ajung la sfârșitul vieților lor, pot spune că au împlinit tot ceea ce trebuia făcut?

Pentru studiu aditional

“Lucrarea lui Hristos s-a încheiat când Și-a dat ultima suflare pe cruce, strigând cu voce tare: ‘S-a sfârșit!’ Calea a rămas deschisă; perdeaua s-a rupt în două. Păcătoșii se pot apropia de Dumnezeu fără darul jertfelor, fără slujirea preoților. Hristos Însuși a fost preotul după rânduiala lui Melhisedec. Cerul era căminul Său. El a venit în această lume să Îl descopere pe Tatăl. Lucrarea Sa în umilință și conflict s-a încheiat. El s-a ridicat la ceruri și stă totdeauna la dreapta lui Dumnezeu....” –*Christ Triumphant*, p. 293.

“Atunci când urma să se ia ultimele măsuri pentru umilirea lui Hristos și când sufletul Său a fost cuprins de cea mai adâncă durere, le-a spus ucenicilor: "Vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine". "Stăpânitorul lumii acesteia este judecat." "Acum va fi aruncat" (Ioan 14,30; 16,11; 12,31). Cu ochi profetic, Hristos a văzut scenele care aveau să aibă loc în ultima Sa bătălie. El știa că, atunci când va zice: "S-a sfârșit!", tot cerul va tresălta de bucuria biruinței. Urechea Lui a auzit cântecele îndepărtate și strigătele de biruință din curțile cerești. Știa că atunci avea să sune clopotul de moarte al domniei lui Satana, iar Numele lui Hristos avea să fie rostit dintr-o lume în alta, în tot universul.” – *Hristos Lumina Lumii*, p. 679.

* * *

Și-a depus viața

“Fiul nevinovat al lui Dumnezeu atârna pe cruce, trupul Său era sfărtecat în bătai, mâinile acelea, atât de des întinse pentru binecuvântare, erau pironite pe cruce, picioarele acelea, neobosite în a sluji din iubire, erau ținute pe lemn, acel cap împărătesc era străpuns de coroana de spini, buzele acelea tremurânde erau gata să strige de durere. Și toate suferințele îndurate - picăturile de sânge care se prelingeau din cap, din mâinile și picioarele Sale, chinurile care au zguduit ființa Sa și durerea de nedescris care I-a umplut sufletul atunci când Tatăl Și-a ascuns fața de El - vorbesc fiecărui copil al neamului omenesc, declarând: Pentru tine Fiul lui Dumnezeu a consimțit să poarte această povară a vinovăției; pentru tine El a nimicit împărăția morții și a deschis porțile Paradisului. El, care a liniștit valurile furioase și a umblat pe crestele înspumate ale valurilor, care a făcut pe demoni să tremure și boala să înceteze, El, care a deschis ochii orbilor și care a chemat pe morți la viață, S-a oferit pe Sine ca jertfă pe cruce și a făcut lucrul acesta din iubire pentru tine.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 755.

Ultimele cuvinte de pe cruce a lui Isus

1. Ce s-a întâmplat după ce Isus a strigat: “S-a sfârșit!”? cui au fost adresate aceste cuvinte? Matei 27:50; Luca 23:46; Ioan 19:30.

“În agonia Sa de moarte, în timp ce Își dădea prețioasa viață, El se încredea doar prin credință în Cel a cărui voie se bucura să asculte întotdeauna.... În timp ce nega chiar și speranța și încrederea în victoria pe care o va obține în viitor, El a strigat cu voce tare: ‘Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!’ (Luca 23:46). El cunoștea caracterul Tatălui Său, dreptatea Sa, mila Sa și marea Sa iubire, iar în supunere se încredință în mâinile Sale.” –*God’s Amazing Grace*, p. 170.

“Zguduirea pământului, sfărâmarea stâncilor, întunericul care s-a lăsat peste pământ și strigătul puternic al lui Isus: "S-a sfârșit!", în timp ce Își dădea viața, i-au tulburat pe dușmanii Lui și i-a făcut pe ucigașii Lui să tremure. Ucenicii s-au mirat de aceste manifestări ieșite din comun....” –*Experiențe și Viziuni*, pp. 179, 180.

Fenomene naturale deosebite

2. Ce s-a întâmplat în natură și în templu la moartea Sa? Luca 23:45; Matei 27:51.

“Deodată, întunericul s-a ridicat de deasupra crucii și, în tonuri clare, asemenea unei trâmbițe ce părea să răsună prin toată creațiunea, Domnul Isus a strigat: "S-a sfârșit!" "Tată, în mâinile Tale Îmi încredințez duhul!" O lumină a înconjurat crucea și fața Mântuitorului strălucea ca lumina soarelui. Apoi El Și-a plecat capul pe piept și a murit.

“În mijlocul întunericului înspăimântător, în aparență uitat de Dumnezeu, Domnul Hristos a băut ultimele drojdii din cupa durerii omenești. În ceasurile acelea îngrozitoare, El S-a sprijinit pe dovezile acceptării Sale de către Tatăl, care I-au fost date mai înainte. El cunoștea caracterul Tatălui Său, înțelegea dreptatea, mila și marea Sa iubire. Prin credință, El Se baza pe Acela pe care totdeauna L-a ascultat cu bucurie. Și, în supunere, El S-a încredințat pe Sine lui Dumnezeu, iar sentimentul pierderii aprobării Tatălui Său L-a părăsit. Prin credință, Domnul Hristos a fost biruitor.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 756.

3. Ce s-a întâmplat cu unii oameni din morminte? Ce trebuiau să înțeleagă evreii din aceste evenimente? Matei 27:52,53.

“Niciodată până atunci pământul nu mai fusese martor la o asemenea scenă. Mulțimea stătea ca paralizată și privea la Mântuitorul cu respirația întretăiată. Din nou întunericul s-a lăsat asupra pământului și un bubuit asemenea unui trăsnet puternic a fost auzit. Un puternic cutremur a avut loc. Oamenii au fost zguduiți și trântiți la pământ. A avut loc o scenă de nemaiauzită confuzie și panică. Stânci s-au desprins din munții din împrejurimi, prăvălindu-se și sfărâmându-se jos, în câmpie. Morminte s-au deschis și morții au fost aruncați afară din locurile lor. Creațiunea părea că este pe punctul de a fi spulberată. Preoții, conducătorii, soldații, cei ce L-au omorât și gloata, muți de groază, zăceau cu fața la pământ.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 756.

4. Ce sacrificiu mareț a împlinit Isus în moartea Sa? Cum a fost îndeplinită răscumpărarea omului? Ioan 1:29; Apocalipsa 5:6; Evrei 9:12; 1 Petru 1:18,19.

“Când strigătul "S-a sfârșit" a ieșit de pe buzele Domnului Hristos, preoții oficiau în templu. Era ceasul jertfei de seară. Mielul, reprezentând pe Domnul Hristos, fusese adus ca să fie junghiat. Îmbrăcat în hainele sale frumoase și pline de însemnătate, preotul stătea cu cuțitul ridicat, asemenea lui Avraam când era gata să aducă jertfă pe fiul său. Cu un interes deosebit, poporul privea scena. Dar pământul a început să se zguduie și să tremure; căci Domnul Însuși Se apropie. Cu un zgomot puternic, perdeaua dinăuntru a templului este ruptă de sus până jos de o mână nevăzută, permițând mulțimii să privească un loc ce era odată plin de prezența lui Dumnezeu. În acest loc sălășluia Șechina. Aici Și-a manifestat Dumnezeu slava, deasupra tronului harului.... Dar iată, perdeaua este ruptă în două. Locul cel mai sfânt din sanctuarul pământesc nu mai era deloc sfânt....

“Preotul era gata să înjunghie victima; dar cuțitul cade din mâna sa fără putere și mielul scapă. Tipul întâlnește antitipul în moartea Fiului lui Dumnezeu. Marele sacrificiu a fost adus. Drumul spre Sfânta sfințelor este liber. Se pregătește o cale nouă și vie pentru toți. Nu mai era deloc nevoie ca toți cei păcătoși și întristați să aștepte venirea marelui preot.” – *Hristos Lumina Lumii*, pp. 756, 757.

Mărturia sutașului

5. Ce convingere și-a exprimat sutașul Roman și cei care erau cu el când au văzut revolta naturii și a tuturor celorlalte lucruri care s-au întâmpat în legătură cu moartea lui Isus? Luca 23:47; Matei 27:54.

“Prin evenimentele de încheiere ale zilei răstignirii, s-a dat din nou dovadă de împlinirea profețiilor, aducându-se noi mărturii ale dumnezeirii lui Hristos. Când întunericul s-a ridicat de deasupra crucii, iar strigătul Mântuitorului muribund fusese rostit, de îndată s-a auzit o voce spunând: "Cu adevărat, acesta a fost Fiul lui Dumnezeu!" Matei 27:54.

“Aceste cuvinte n-au fost rostite în șoaptă. Toți ochii s-au îndreptat să vadă de unde vin. Cine vorbise? Era sutașul, ostașul roman. Răbdarea divină a Mântuitorului și moartea Lui subită, cu strigătul biruinței pe buzele Lui, îl impresionaseră pe acest păgân. În trupul acela sfărâmat, zdrobit, atârând pe cruce, sutașul a recunoscut chipul Fiului lui Dumnezeu. El nu s-a putut abține să-și mărturisească credința. În acest fel se făcea din nou dovada că Răscumpărătorul nostru avea să vadă roadele muncii sufletului Său. Chiar în ziua morții Sale, trei oameni, care

se deosebeau foarte mult unul de celălalt, și-au declarat credința - cel care a comandat garda romană, cel care a purtat crucea Mântuitorului și cel care a murit pe cruce alături de El.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 770.

Alte efecte

6. Ce au crezut oamenii în general despre aceste lucruri? Luca 23:48.

“Cutremurul de pământ, strigătul pătrunzător, moartea imediată care a fost precedată de strigătul deloc șoptit: „S-a sfârșit”, a făcut pe mulți să rostească cuvintele: „Cu adevărat acesta a fost Fiul lui Dumnezeu. ” Mulți dintre cei care au răs și și-au bătut joc și au batjocorit pe Fiul lui Dumnezeu, au fost teribil de înfricoșați de faptul că zguduirea pământului, desprinderea și rostogolirea stâncilor aveau să pună capăt propriei vieți. Ei s-au îndepărtat în grabă de locul acestor scene, bătându-se în piept, poticnindu-se și căzând într-o groază teribilă ca nu cumva pământul să se deschisă și să-i înghită. Catapetasma templului s-a rupt în mod misterios, a făcut ca ideile religioase ale multor preoți iudei să se schimbe, și o mare mulțime și-au schimbat credința.” –(Manuscript 91, 1897) *Seventh-day Adventist Bible Commentary*, vol. 5, p. 1108.

Ei L-au urmat la cruce

7. Cine l-a urmat cu credincioșie pe Isus din Galilea în Iudea și din Ierusalim la Golgota, stând cât se putea de aproape de El? Matei 27:55,56; Marcu 15:40,41.

“Femeile care Îl urmaseră cu umilință pe Hristos, pe când trăia, nu au vrut să-L părăsească....” –*Experiențe și Viziuni*, p. 180.

“Ucenicul Ioan și femeile din Galilea rămăseseră lângă cruce.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 773.

“‘Și multe femei erau acolo.’ La crucea lui Hristos, la puțină... distanță de ea.... Ele au văzut minunile Sale, au auzit doctrina Sa și au fost convertite la El; de aceea Îl urmau oriunde mergea El, chiar și o sută de kilometri sau mai mult, prin multe greutăți și descurajări: ele L-au însoțit în intrarea Sa triumfătoare în Ierusalim, iar acum, la crucea Sa; Ele nu L-au părăsit nici la moarte, nici la mormânt.... Aceasta completa ceea ce au făcut până atunci, în călătoria lor cu El din Galilea la Ierusalim; când l-au slujit din posesiunile lor lumești, ca o dovadă a dragostei lor pentru El....” –*John Gill’s Exposition of the Bible*, comments on Matthew 27:55.

Întrebări de meditație

▪ Pe parcursul slujirii Sale, iudeii au cerut lui Isus un semn al divinității Sale. L-au crezut acum, după ce au văzut toate semnele asociate jertfei și morții Sale?

▪ Cât de importante erau dovezile că, în timpul judecății, pe drumul spre Golgota, în timp ce conducătorii religioși se împotriveau lui Isus și cereau moartea Sa, niște străini și un tâlhar L-au recunoscut și acceptat ca Mântuitor și Domn?

▪ Ce putem învăța din aparenta contradicție că ucenici vedeau în moartea lui Isus încercarea și descurajarea cea mai mare, când, de fapt era cea mai mare victorie a tuturor timpurilor – spre salvarea omului?

Pentru studiu adițional

“Domnul Isus nu și-a încheiat viața până când n-a adus la îndeplinire lucrarea pe care a venit s-o facă și, o dată cu ultima Sa răsuflare, El a exclamat: "S-a isprăvit!" (Ioan 19:30). Bătălia a fost câștigată. Mâna Sa dreaptă și brațul Său cel sfânt I-au asigurat biruința. Ca biruitor, El Și-a înfipt stindardul pe înălțimile veșnice. N-a fost oare atunci și acolo bucurie printre îngeri? Tot cerul a triumfat o dată cu biruința Mântuitorului. Satana a fost înfrânt și și-a dat seama de faptul că și-a pierdut împărăția.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 758.

* * *

24

Sabatul din 17 Iunie, 2017

Odihna din mormânt

“Când poporul a aflat că Isus fusese dat morții de către preoți, s-au făcut cercetări în legătură cu moartea Sa. Amănuntele judecării Sale au fost ascunse cât mai mult cu putință; dar, în timpul când El Se afla în mormânt, numele Său era pe buzele a mii de oameni și vești despre batjocura de judecată la care fusese expus, precum și despre atitudinea inumană a preoților și conducătorilor s-au răspândit pretutindeni. Acești preoți și conducători au fost chemați de către oameni inteligenți să explice profețiile Vechiului Testament cu privire la Mesia și, în timp ce încercau să răspundă, ticluind o minciună, ajungeau să-și iasă din minți.

Ei nu puteau explica profețiile care arătau spre suferințele și moartea lui Hristos și mulți dintre cei care întrebau erau convinși că Scripturile s-au împlinit.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 776, 777.

Împlinirea altor profetii

1. Ce au cerut evreii guvernatorului să facă pentru că se apropia Sabatul? Ce au făcut soldații pentru a grăbi moartea victimelor ca să îi poată da jos de pe cruce? Ioan 19:31,32.

“Cu nici un preț nu doreau ca trupul Său să rămână pe cruce în ziua Sabatului. Sabatul se apropia acum și ar fi fost o profanare a sfințeniei lui dacă trupurile ar fi atârnat pe cruce. Astfel, folosind aceasta ca un pretext, conducătorii iudei i-au cerut lui Pilat ca moartea victimelor să fie grăbită, iar trupurile lor să fie date jos de pe cruce înainte de apusul soarelui.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 771.

2. Ce a făcut un soldat pentru a fi sigur că Isus a murit? Cum s-a împlinit profeția despre moartea lui Mesia când oasele Lui nu au fost sfărâmate, iar soldatul L-a împuns în coastă? Ioan 19:33, 34, prima parte, 36,37; Exodus 12:46; Zaharia 12:10, prima parte.

“Pilat era tot atât de interesat ca și ei ca trupul lui Isus să nu rămână pe cruce. O dată obținut consimțământul său, fluierile picioarelor celor doi tâlhari au fost zdrobite, pentru a le grăbi moartea; dar Isus era deja mort când au ajuns la El. Soldații cei cruzi fuseseră înduioșați de cele ce auziseră și văzuseră la Hristos și s-au sfiit să-I mai zdrobească picioarele. În acest fel, în jertfirea Mielului lui Dumnezeu, s-a împlinit legea referitoare la mielul pascal: "Să nu lase din ele nimic până a doua zi dimineața, și să nu frângă nici un os din ele. Să le prăznuiască după toate poruncile privitoare la Paște." Numeri 9:12.

“Preoții și conducătorii au rămas uimiți când au auzit că Hristos murise. Moartea pe cruce era un proces lent; era dificil de stabilit momentul în care viața se termina. Era un lucru nemaiauzit ca cineva să moară în șase ore de la răstignire. Preoții au dorit să se convingă de moartea lui Isus și, la îndemnul lor, un soldat a înfipt sulița în coasta Mântuitorului. Din rana făcută au curs două izvoare distincte și îmbelșugate, unul de sânge și celălalt de apă. Acest lucru a fost observat de toți cei ce priveau scena, iar Ioan înfățișează foarte lămurit cele întâmplate atunci.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 771, 772.

Confirmarea morții Sale

3. Ce a curs din trupul lui Isus când a fost împuns în coastă? Ce însemnătate are aceasta? Ioan 19:34.

“Un soldat, la sugestia preoților care doreau să fie siguri de moartea lui Isus, și-a înfipt sulița în coasta Lui, provocându-I moartea instantaneu dacă nu era deja mort. Din rana deschisă făcută de suliță au curs două șuvoaie distincte, unul de sânge, iar altul de apă. Acest fapt remarcabil a fost văzut de toți martorii...” –*Spirit of Prophecy*, vol. 3, p. 172.

“Era un mare mister pentru oameni când s-a dovedit că Isus era deja mort. Ei nu puteau înțelege că această moarte rapidă avea cauze supranaturale.” –*Manuscript Releases*, vol. 12, p. 387.

“Dar nici împunsătura suliței, nici chinurile crucii n-au provocat moartea lui Isus. Strigătul rostit în clipa morții, "cu glas tare" (Matei 27,50; Luca 23,46), șuvoiul de sânge și apă care a curs din coasta Sa dădeau mărturie despre faptul că El a murit de sfâșiere de inimă. Inima Lui s-a frânt din cauza chinului sufletesc. El a fost ucis de păcatul lumii.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 772.

Împlinirea profetiei la îngroparea Sa

4. Cine a venit hotărât să ceară trupul lui Isus? Cine era Iosif din Arimatea și Nicodim? Marcu 15:43; Matei 27:57; Ioan 19:38,39.

“În aceste împrejurări deosebite, Iosif din Arimatea și Nicodim au venit în ajutorul ucenicilor. Acești oameni erau membri ai Sinedriului și deci erau cunoscuți de Pilat. Amândoi erau oameni avuți și cu influență. Ei erau hotărâți ca trupul Domnului Isus să aibă parte de o înmormântare onorabilă.

“Iosif merse plin de îndrăzneală la Pilat și ceru trupul lui Isus. Pentru prima dată, Pilat a aflat că Isus era într-adevăr mort. Vești contradictorii ajunseseră la el cu privire la evenimentele ce au însoțit răstignirea, dar faptul că Hristos a murit îi fusese ascuns în mod intenționat. Pilat fusese avertizat de către preoți și conducători împotriva unei înșelăciuni din partea ucenicilor lui Hristos, în legătură cu trupul Său. Auzind cererea lui Iosif, el l-a chemat pe sutașul sub comanda căruia avuseseră loc evenimentele de la cruce și se încredință de certitudinea morții lui Isus. De asemenea, el i-a descris lui Pilat evenimentele petrecute la Golgota, confirmând mărturia lui Iosif.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 773.

“...În timp ce ucenicii se temeau să se arate pe față ca fiind urmașii Săi, Iosif și Nicodim au venit plini de curaj în ajutorul lor. Ajutorul acestor oameni bogați și respectați era de mare folos în timpul acesta. Ei puteau face pentru Învățătorul lor mort ceea ce sărmanilor Săi ucenici le era imposibil să facă; iar averea și influența lor i-au apărut în mare măsură de răutatea preoților și a conducătorilor.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 773, 774.

5. Ce serviciu i-au asigurat lui Isus? Astfel, ce altă profecie s-a împlinit în mod literal? Matei 27:59,60; Ioan 19:40,41; Isaia 53:9.

“Delicat și cu respect, ei au luat cu propriile mâini trupul Domnului Isus de pe cruce. Lacrimile lor de simpatie curgeau șiroaie când au privit trupul Lui zdrobit și sfâșiat. Iosif avea un mormânt nou, săpat într-o stâncă. Păstrase acest mormânt pentru el; dar era aproape de Golgota și acum el l-a pregătit pentru Isus. Trupul, uns cu mirodeniile aduse de Nicodim, a fost învelit cu grijă într-o pânză și Răscumpărătorul a fost dus la mormânt. Acolo, cei trei ucenici au îndreptat picioarele ghemuite și au încrucișat pe pieptul lipsit de viață mâinile zdrobite.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 774.

Odihna de Sabat și plângerile

6. Cine i-a însoțit pe Iosif din Arimatea și Nicodim când au pus trupul lui Isus în mormânt? Ce au făcut femeile care L-au urmat din Galilea în ultimele ore ale zilei de pregătire? Luca 23:54-56, prima parte.

“Femeile galileene au venit să vadă dacă s-a făcut tot ce se putea pentru trupul neînsuflețit al iubitului lor Învățător. Ele au văzut apoi cum piatra cea grea a fost rostogolită la intrarea mormântului, iar Mântuitorul a fost lăsat să Se odihnească. Femeile au rămas ultimele atât la cruce, cât și la mormântul lui Hristos. În timp ce umbrele nopții începeau să se lase, Maria Magdalena și celelalte Marii mai zăboveau încă lângă locul de odihnă al Domnului lor, vărsând lacrimi de durere pentru soarta Aceluia pe care-L iubeau.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 774.

“Luca, în relatarea sa despre îngroparea Mântuitorului, vorbește despre femeile care au fost la răstignirea Sa: “s-au întors, și au pregătit miresme și miruri. Apoi, în ziua Sabatului, s-au odihnit, după Lege.” Luca 23:56.

“Mântuitorul a fost îngropat vinerea, a șasea zi a săptămânii. Femeile au pregătit mirezme și miruri pentru îmbălsămarea Domnului lor, le-au pus deoparte, până ce va trece Sabatul. Ele nu ar fi făcut nici măcar lucrarea de îmbălsămare a trupului lui Isus în ziua Sabatului.” –*The Story of Jesus*, p. 157.

7. Cu toate că întreaga situație era devastatoare, ce au făcut credincioșii în ziua de Sabat? Cum este definit Sabatul în Evanghelii? Ce particularitate avea Paștele din acel an? Luca 23:56, ultima parte; Ioan 19:31, partea a doua.

“Ucenicii s-au odihnit în Sabat, întristați pentru moartea Domnului lor, în timp ce Isus, Împăratul slavei, stătea în mormânt.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 181.

“Acel Sabat a fost de neuitat pentru ucenicii întristați, precum și pentru preoți, conducători, pentru cărturari și popor. La apusul soarelui, în seara zilei de pregătire, trâmbițele au sunat, semn că Sabatul începuse. Paștele a fost ținut așa cum fusese ținut timp de veacuri, în timp ce Acela către care el arăta fusese omorât de mâini nelegiuite și așezat în mormântul lui Iosif.... Dar, în timp ce sângele taurilor și al țăpilor era adus ca jertfă pentru păcat, unii dintre cei prezenți nu erau liniștiți. Ei nu erau conștienți de faptul că tipul întâlneau antitipul și că o jertfă infinit mai prețioasă fusese adusă pentru păcatele omenirii. Ei nu-și dădeau seama că nu mai avea nici o valoare continuarea serviciului ritual.... Locul în care Iehova Se întâlneau cu marele preot, pentru a revărsa slava Sa, locul care fusese camera sacră de audiență a lui Dumnezeu, era acum deschis pentru orice ochi - un loc care nu mai era recunoscut de către Domnul. Cu presimțiri sumbre, preoții slujeau înaintea altarului. Dezvelirea tainei sacre a Locului preasfânt îi umplea de spaima nenorocirilor viitoare.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 774, 775.

Întrebări de meditație

- Ce știm despre cei 11 ucenici imediat după moartea lui Isus? Avea aceasta de a face cu înmormântarea Lui?
- Cine și-ar fi închipuit că înmormântarea lui Isus descoperea noi ucenici?
- Și-au dat seama evreii că suferințele, moartea și îngroparea lui Isus erau o împlinire a profeției? Ce ne face să înțelegem că nu?

Pentru studiu adițional

“Mai multe minți erau preocupate de gândurile pe care scenele Golgotei le treziseră. De la crucificare și până la înviere, mulți ochi care nu mai aveau somn au cercetat stăruitor profețiile, unii pentru a învăța însemnătatea deplină a sărbătorii pe care o celebrau atunci, alții ca să găsească dovezi că Isus nu era ceea ce pretindea a fi, iar alții, cu inimi pline de tristețe, căutau dovezi că El este într-adevăr Mesia. Cu toate că cercetarea lor urmărea scopuri diferite, toți erau convinși de același adevăr - că se împlinise profeția în evenimentele ce avuseseră loc în cursul ultimelor zile și că Cel crucificat era Răscumpărătorul lumii. Mulți dintre aceia care, în acel timp, au luat parte la slujbă n-au mai participat niciodată la slujbele pascale. Chiar dintre preoți, mulți erau convinși despre adevăratul caracter al lui Isus. Ei n-au cercetat în zadar profețiile și, după învierea Lui, L-au recunoscut ca Fiul al lui Dumnezeu. –*Hristos Lumina Lumii*, p. 775.

* * *

Vă rugăm citiți Raportul Misionar din INDONESIA de la pagina 136

25

Sabatul din 24 Iunie 2017

“Eu sunt învierea și viața”

“Hristos a înviat din morți primele roade. Speranța și credința a întărit sufletul să treacă prin umbrele întunecate ale mormântului, cu credința deplină că vor învia la viața veșnică în dimineața învierii. Paradisul lui Dumnezeu, căminul celor binecuvântați! Acolo toate lacrimile vor fi șterse de pe fețele lor! Când Hristos va veni a doua oară, pentru a fi ‘privit cu uimire în toți cei ce vor fi crezut’ (2 Tesaloniceni 1:10), moartea va fi înghițită de victorie, și nu va mai fi boală, durere și moarte!” –*That I May Know Him*, p. 362.

Frica preoților din timpul Sabatului

1. Cu toate că Isus se odihnea în mormânt, de ce se temeau conducătorii și fariseii a doua zi? De aceea, ce au cerut guvernatorului Roman? Matei 27:62-64.

“Puțin au putut ei să se odihnească în ziua Sabatului. Cu toate că n-ar fi trecut pragul unuia dintre neamuri de teamă să nu se întineze, totuși au ținut o consfătuire cu privire la trupul lui Hristos. Trebuia ca moartea și mormântul să-L păstreze pe Cel pe care ei L-au răstignit. "A doua zi, care vine după ziua pregătirii, preoții cei mai de seamă și fariseii s-au dus împreună la Pilat și i-au zis: 'Doamne, ne-am adus aminte că înșelătorul acela, pe când era încă în viață, a zis: <După trei zile voi învia!> Dă poruncă dar ca mormântul să fie bine păzit până a treia zi, ca nu cumva să vină ucenicii Lui noaptea, să-I fure trupul și să spună norodului: <A înviat din morți!> Atunci înșelăciunea aceasta din urmă ar fi mai rea decât cea dintâi'. Pilat le-a zis: 'Aveți o strajă; duceți-vă de păziți cum puteți.' Matei 27:62-65.” –*Hristos Lumina Lumii*, 777, 778.

2. Le-a onorat guvernatorul cererea? Ce au pus înainta mormântului pentru a fi siguri că nimeni nu va lua trupul lui Isus? Matei 27:65,66.

“Ucigașii lui Hristos se temeau că ar fi putut totuși să învie și să le scape. Din această pricină, i-au cerut lui Pilat o strajă pentru a păzi mormântul până a treia zi. Lucrul acesta a fost aprobat, iar piatra de la ușă a fost sigilată, pentru ca ucenicii Lui să nu-I fure trupul și să spună că înviase din morți....

“La apropierea serii, au fost postați soldați pentru a păzi locul de odihnă al Mântuitorului, în timp ce îngeri nevăzuți erau deasupra locului sacru.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 181.

“Preoții au dat porunci pentru asigurarea mormântului. O piatră mare fusese pusă la intrarea lui. De-a curmezișul acestei pietre au pus frânghii, legând bine capetele de stânca cea solidă, sigilându-le cu sigiliul roman. Piatra nu putea fi mișcată fără ca sigiliul să fie rupt. O gardă de o sută de soldați a fost pusă în jurul mormântului, pentru a împiedica pe oricine ar încerca să se atingă de el. Preoții au făcut tot ce au putut ca să păstreze trupul lui Hristos acolo unde fusese pus. El a fost sigilat cu atâta siguranță în mormântul Său, ca și când trebuia să rămână acolo pentru totdeauna.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 777, 778.

Soldații sunt martori la cel mai mare eveniment

3. Ce s-a întâmplat în timp ce era încă întuneric? Către cine s-a întors îngerul după ce a dat la o parte piatra? Matei 28:2,3.

“Noaptea s-a scurs încet și, pe când era încă întuneric, îngerii care vegheau au știut că timpul pentru eliberarea preaiubitului Fiu al lui Dumnezeu aproape că venise. În timp ce așteptau ceasul triumfului Său, cu o profundă emoție, un înger puternic a venit zburând cu repeziciune din cer. Fața îi era asemenea fulgerului, iar veșmintele erau albe ca zăpada. Lumina lui i-a împrăștiat întunericul din cale și a făcut ca îngerii răi, care pretinseseră în triumf trupul lui Isus, să fugă îngroziți de strălucirea și slava acestuia. Unul din îngerii care fuseseră martori la scena umilirii lui Hristos i s-a alăturat îngerului venit din cer și amândoi au coborât în mormânt. Pământul s-a zdruncinat la apropierea lor și a fost un mare cutremur.” –*Experiențe și Viziuni*, p. 181.

“Solul acesta este cel care ocupă poziția de pe care a căzut Satana. Este acela care, pe dealurile Betleemului, a vestit nașterea lui Hristos. Pământul tremură la apropierea lui, oștile întunericului pier și, atunci când rostogolește piatra, se pare că cerurile coboară pe pământ. Ostașii îl văd cum îndepărtează piatra, ca și cum ar fi o pietricică, și-l aud cum strigă: "Fiul lui Dumnezeu, vino afară; Tatăl Tău Te cheamă". Acum, ei îl văd pe Isus cum iese din mormânt și-L aud cum rostește asupra mormântului deschis: "Eu sunt învierea și viața". În timp ce vine afară în măreție și slavă, oastea îngerilor se pleacă până la pământ în adorare înaintea Răscumpărătorului și-L salută cu cântări de laudă.

“Un cutremur de pământ a marcat momentul în care Hristos Și-a depus viața și un alt cutremur a semnalat clipa când a reluat-o în triumf. Acela care biruise moartea și mormântul a ieșit din mormânt având semnele unui biruitor, în mijlocul zguduirii pământului, al fulgerelor care alergau în toate părțile urmate de bubuitul tunetelor.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 779, 780.

4. Ce efect a avut apariția îngerului asupra soldaților? Ce au văzut cu ochii lor întâmplându-se? Matei 28:4; 2 Timotei 2:8.

“La moartea lui Isus, ostașii văzuseră pământul înfășurat în întuneric la miezul zilei; dar, la înviere, ei au văzut strălucirea îngerilor luminând în noapte și au auzit pe locuitorii cerului cum cântă cu mare bucurie și în triumf: "Tu ai biruit pe Satana și puterile întunericului; Tu ai înghițit moartea în biruință!

“Hristos a ieșit din mormânt proslăvit și garda romană a putut să-L privească. Privirea soldaților a rămas ațintită la fața Aceluia pe care ei, cu puțin înainte, îl luaseră în răs și batjocură. În această Ființă proslăvită

ei vedeau pe Captivul pe care-L văzuseră în odaia de judecată, pe Acela pentru care ei împletiseră o coroană de spini. El era Acela care, fără să Se împotrivescă, a stat în fața lui Pilat și a lui Irod și a lăsat ca trupul Lui să fie sfâșiat de loviturile biciului. El era Acela care fusese pironit pe cruce, la care preoții și conducătorii, plini de mulțumire de sine, dăduseră din cap, zicând: "Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu Se poate mântui!" (Matei 27,42). Acesta este Cel care fusese pus în mormântul cel nou al lui Iosif. Decretul cerului eliberase pe Captiv. Dacă munți ar fi fost îngrămădiți peste munți deasupra mormântului Său, nu L-ar fi putut împiedica să iasă." –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 780, 781.

Schimbararea adevărului

5. Cui au raportat imediat soldații învierea minunată a lui Isus? Cum au reacționat preoții și bătrânii? Matei 28:11,12.

“La vederea îngerilor și a Mântuitorului în slavă, păzitorii romani leșinaseră și arătau ca niște morți. Când strălucirea cerească s-a ascuns de ochii lor, ei s-au ridicat și, cât puteau să-i ducă de repede picioarele lor tremurânde, și-au făcut drum către poarta grădinii. Clătinându-se ca niște oameni beți, se grăbiră spre cetate, spunându-le celor pe care-i întâlneau noutățile minunate. S-au dus la Pilat, dar cele spuse de ei au fost raportate autorităților iudaice și mai marii preoților și conducătorii au trimis după ei ca să fie aduși mai întâi înaintea lor. Ostașii aceștia aveau o înfățișare ciudată. Tremurând de spaimă, cu fața palidă, au mărturisit că Hristos a înviat. Ostașii au spus totul așa cum văzuseră; nici nu au avut timp să gândească sau să vorbească altceva decât adevărul. De-abia vorbind, ei au spus: Cel care a fost răstignit a fost Fiul lui Dumnezeu; am auzit cum un înger Îl numea Maiestatea Cerului, Împăratul Măririi.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 781.

6. Ce au făcut conducătorii evrei pentru a minimiza răspândirea celei mai mărețe știri care a existat vreodată? A putut istoria lor și a soldaților necinstiți să oprească răspândirea știrii învierii lui Isus? Matei 28:13-15; Faptele Ap. 2:25-27,30-32.

“Fetele preoților erau ca acelea ale morților. Caiafa încerca să spună ceva. Buzele i se mișcau, dar nu ieșea nici un sunet. Soldații erau gata să părăsească sala de consiliu, când un glas îi opri. În cele din urmă, Caiafa

își regăsi glasul. "Stați, stați", spuse el, "să nu spuneți nimănui ce ați văzut.

“În gura soldaților a fost pus un raport mincinos. "Spuneți așa", au zis preoții: "Ucenicii Lui au venit noaptea, pe când dormeam noi, și L-au furat". Aici, preoții s-au încurcat rău. Cum puteau spune ostașii că ucenicii au venit și au furat trupul în timp ce ei dormeau? Dacă dormeau, cum au putut să știe? Iar dacă ucenicii ar fi fost vinovați de furtul trupului lui Hristos, n-ar fi fost preoții cei dintâi care să-i învinuiască? Iar dacă santinelele ar fi dormit la mormânt, nu s-ar fi dus preoții la Pilat să-i pârască?"

“Ostașii erau îngroziți la gândul de a se acuza singuri că au dormit în post. Vinovăția aceasta se pedepsea cu moartea. Era bine ca ei să ducă mărturia aceea mincinoasă, înșelând poporul și punându-și viața în primejdie? Nu păziseră ei toată noaptea aceea obositoare fără să doarmă? Cum ar fi putut să facă față procesului, chiar de dragul banilor, dacă nu spuneau adevărul?” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 781, 782.

Promisiunea împlinită

7. Cum s-au împlinit cuvintele lui Isus și a multor profeții la înviere? Ce efect a avut acest eveniment mareț asupra ucenicilor? Cum ne influențează credința noastră? Ioan 10:17,18; 11:25; Matei 16:21; Luca 9:22.

“Când glasul îngerului puternic s-a auzit la mormântul lui Hristos zicând: "Tatăl Tău Te cheamă", Mântuitorul ieși din mormânt prin viața care era în Sine Însuși. Acum s-a adevărit ceea ce El spusese mai înainte: "Îmi dau viața, ca iarăși s-o iau... Am putere s-o dau și am putere s-o iau iarăși". Acum s-a împlinit profeția pe care El o rostise în fața preoților și conducătorilor: "Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica." Ioan 10:17, 18; 2:19.

“Deasupra mormântului deschis al lui Iosif, Hristos proclamase biruitor: "Eu sunt învierea și viața". Cuvinte de felul acesta numai Dumnezeu putea rosti. Toate fapăturile create trăiesc numai prin voința și puterea lui Dumnezeu. Ele sunt dependente de viața lui Dumnezeu. De la serafimul cel mai de sus și până la cea mai neînsemnată ființă însuflețită, toate își primesc viața de la Izvorul vieții. Numai Acela care este una cu Dumnezeu putea să spună: "Am puterea să-Mi dau viața, și am putere să o iau din nou". În dumnezeirea Sa, Hristos avea puterea de a rupe legăturile morții.” –*Hristos Lumina Lumii*, p. 785.

Întrebări de meditație

- Isus nu a coborât de pe cruce, după cum L-au provocat unii; dar S-a ridicat din mormânt. Care din aceste două evenimente ne conving mai mult despre divinitatea Sa?
- Considerând neadevărurile puse în circulație de conducătorii evrei, este adevărat că oamenii pot crede în înviere mai deplin dacă văd pe cineva care a murit ridicându-se și arătându-se la mulți?
- După ce am studiat acest eveniment extraordinar, ce asigurare ne dă învierea lui Isus?

Pentru studiu adițional

“Hristos a înviat din morți ca cel dintâi rod al celor adormiți. El era antitipul snopului de legănat, iar învierea Lui a avut loc tocmai în ziua de care snopul de legănat trebuia să fie adus înaintea Domnului. Timp de mai mult de o mie de ani s-a făcut această ceremonie simbolică. Se adunau din câmpurile gata de secerat primele spice de grâu copt, iar, când oamenii mergeau la Ierusalim pentru Paște, snopul din cele dintâi roade era legănat înaintea Domnului ca un dar de mulțumire. Numai după ce se aducea acest dar se putea seceră grâul, ca apoi să poată fi adunat în snopi. Snopul înfățișat Domnului preînchipuia secerișul. Tot astfel și Hristos, ca întâiul rod, înfățișa marele seceriș spiritual ce trebuia să se adune pentru Împărăția lui Dumnezeu. Învierea Lui este tipul și garantul învierii tuturor celor neprihăniți, care au adormit. “Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El.” 1 Tesaloniceni 4:14.” –*Hristos Lumina Lumii*, pp. 785, 786.

* * *

Raport Misionar din Indonezia

A se citi în Sabatul din 24 Iunie 2017

Colecta Specială a Școlii de Sabat se va strânge în Sabatul din 1 iulie 2017

Salutări de pace în numele Domnului nostru Isus Hristos, cu Luca 6:38: "Dați și vi se va da; ba încă, vi se va turna în sân o măsură bună, îndesată, clătinită, care se va vărsa pe deasupra. Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura."

Un alt nume al arhipelagului Indonezian este Nusantara, o expresie veche Javanese pentru "arhipelag." Nusa înseamnă "insulă" iar Antara înseamnă "între" de aici rezultând legătura. Arhipelagul este cu adevărat o legătură de insule, iar Indonezia este cunoscută ca țara celor o mie de insule.

"În de acord cu un studiu din 2002 efectuat de National Institute of Aeronautics and Space (LAPAN), arhipelagul Indonezian are 18,307 insule; iar, în de acord cu CIA *World Factbook*, sunt 17,508 insule. Discrepanța dintre numerele insulelor Indoneziene este datorită faptului că primul studiu include 'insulele de reflux,' movilele de nisip și stâncile care apar în timpul refluxului și dispar în timpul fluxului. Există doar 8,844 care au fost denumite, în de acord cu estimările guvernului din Indonezia, cu 922 dintre acestea locuite permanent." – *Wikipedia*. Cele mai mari insule sunt: Java, Sumatra, Kalimantan, Sulawesi și Papua. Mai mult de jumătate din populație locuiește pe Java.

Republica Indonezia a devenit oficial o națiune independentă pe 17 August 1945, având capitala la Jakarta.

Țara este dens populată, având peste 258 milioane de locuitori, clasând-o pe locul patru dintre cele mai populate țări. populația este compusă din diferite triburi și limbi, care practică și cred diferite religii dar cred și într-un singur Dumnezeu adevărat. Islamul, Catolicismul, Protestantismul, Hinduismul, Buddhismul și Konghuchuul sunt cele mai importante religii. Islamul este majoritar Indonezia, dar țara nu este un stat Islamic.

Vecinii Indoneziei includ Malaysia, Singapore, Brunei Darussalam și Filipine la nord. Oceanul Indian este la vest și sud, iar Papua Noua Guinee la est.

Societatea Misionară Internațională, a Bisericii Adventiste de ziua a șaptea, Mișcarea de Reformă, a ajuns în Indonezia în 1974. Misionarii din partea Conferinței Generale din Germania au adus solia. Primul a fost fratele Juan Barnedo. Apoi a fost urmat de fratele Raul Escobar și Marinus Ringelberg, care s-au întâlnit cu Johanis Sumayku în satul Paso Minahasa Propensi în Nordul Sulawesi. Acest frate a acceptat această nouă solie și a fost uns ca primul pastor al Mișcării de Reformă din Indonezia. El a învățat învățăturile Reformațiunii din Indonezia, și mulți oameni au acceptat solia.

Biserica a fost organizată în 1976 în North Sulawesi împreună cu fratele Sumayku ca primul președinte, având sediul în Manado. Astfel, organizația este recunoscută ca una dintre religiile oficiale ale Indoneziei.

Biserica s-a confruntat cu multe probleme și provocări de-a lungul anilor, inclusiv o răscoală care s-a sfârșit cu o despărțire în 1998. Totuși, cu ajutorul lui Dumnezeu, totul s-a încheiat cu o împăcare. Membrii își mențin credința, crezând că adevărata biserică se va confrunta cu multe provocări, greutăți și chiar suferințe. Timp de aproximativ opt ani, credincioșii s-au adunat în case private; dar cu ajutorul lui Dumnezeu în 2005, am reușit să construim o biserică în satul Pinaling Amurang, departe de Manado; iar 4 ani mai târziu, după multe greutăți, a fost construită o biserică în Manado.

În prezent sunt 129 de membrii în Indonezia, 2 pastori, 2 lucrători Biblici, 4 lucrători Biblici cu timp parțial, 6 biserici și 2 grupuri. Bisericile sunt construite în Manado, Amurang, Bulo, Bengkol, Sangihe și Jakarta; iar grupurile se adună în Langowan și Medan. Cele mai multe au un loc de închinare simplu, cu excepția celui din Jakarta și Medan, unde oamenii se întâlneau în case particulare.

Timp de mai mult de 40 de ani (1976-2016) de când există Societatea Misionară Internațională în Indonezia, și nu are un sediu central. Cu toate că s-a început construcția unui sediu regional încă din 2009, încă nu este gata.

Prin intermediul acestui Raport Misionar, sperăm ca inimile fraților noștri spirituali din întreaga lume să fie mișcate și un dar generos să ne ajute să terminăm acel sediu regional, să acoperim cheltuielile de organizare a conferențelor și să ne ajute la a continua răspândirea lucrării Domnului. Pentru a predica Evanghelia în Indonezia este necesar un efort mare de mijloace. Domnul să îi binecuvânteze pe toți frații și surorile care donează pentru acest proiect.

La final, vă salutăm pe toți cu 2 Corinteni 9:7,8: “ Fiecare să dea după cum a hotărât în inima lui: nu cu părere de rău sau de silă, căci „pe cine dă cu bucurie, îl iubește Dumnezeu.” Și Dumnezeu poate să vă umple cu orice har, pentru ca, având totdeauna în toate lucrurile din destul, să prisosiți în orice faptă bună.”

Salutări din partea surorilor și a fraților din Câmpul Misionar Indonezian. De asemenea dorim să mulțumim Conferinței Generale pentru sprijinul continuu acordat.

*–Adrie Jules Kalengkongan, Președinte
H.J.L. Karinda, Vice Președinte*

* * *